A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2015. április 29.*

„Szerződésen kívüli felelősség — A nyílt versenyvizsga pályázói alkalmassági listájának kezelésével kapcsolatos panasznak az ombudsman általi elintézése — Vizsgálati jogkörök — Gondossági kötelezettség — Lehetőség elvesztése — Nem vagyoni kár”

A T-217/11. sz. ügyben,

Claire Staelen (lakóhelye: Bridel [Luxemburg], képviselik kezdetben: L. Levi, M. Vandenbussche és A. Blot ügyvédek, később: F. Wies és A. Hertzog ügyvédek, végül: V. Olona ügyvéd,

felperesnek,

az **Európai Ombudsman** (képviseli: G. Grill, meghatalmazotti minőségben, segítői: D. Waelbroeck és A. Duron ügyvédek,

alperes ellen,

az EUR/A/151/98 nyílt versenyvizsga felperest sikeres pályázóként feltüntető alkalmassági listájának hanyag kezelésére vonatkozóan a felperes által benyújtott panasz ombudsman általi kezelése nyomán a felperes állítólagos kárának megtérítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

tagjai: M. Prek elnök, I. Labucka és V. Kreuschitz (előadó) bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. április 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

A jogvita előzményei

I – *Az ombudsmanhoz benyújtott panaszt megelőző tényekről*

1 1999. március 2-án az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* (HL C 60. A, 10. o.) versenyvizsga-kiírás jelent meg, amely többek között vizsgákon alapuló nyílt versenyvizsgát hirdetett francia nyelvű tanácsosok alkalmassági listájának létrehozása érdekében (EUR/A/151/98) (a továbbiakban: EUR/A/151/98 versenyvizsga). Az említett versenyvizsgát a Parlament és az Európai Unió Tanácsa szervezte. A felperes e versenyvizsgán pályázóként indult.

2 C. Staelen felperes 1999. november 11-től 2000. november 27-ig dolgozott az Európai Parlamentben mint A besorolási osztályú kisegítő alkalmazott. Az utóbbi időpontot követően ideiglenes alkalmazottként kapott szerződést, és az A 7 besorolási fokozat 3. fizetési fokozatába, később pedig ugyanezen besorolási fokozat 4. fizetési fokozatába sorolták. A Parlamenttel kötött szerződése 2003. november 26-án szűnt meg. Az utóbbi időpont óta munkanélküli.

3 2000. június 8-án és 9-én a felperes részt vett az EUR/A/151/98 versenyvizsga írásbeli vizsgáin.

4 2000. október 26-án az EUR/A/151/98 versenyvizsga vizsgabizottsága arról tájékoztatta a felperest, hogy mivel az írásbeli vizsgán csak 17 pontot ért el, noha az e vizsga tekintetében előírt minimális pontszám 20 volt, az említett versenyvizsga későbbi vizsgáin nem vehet részt. 2001. január 12-én létrehozták e versenyvizsga alkalmassági listáját.

5 2001. január 30-án, panasza elutasítását követen a felperes keresetet terjesztett elő a Törvényszéknél a 2000. október 26-i határozattal szemben.

6 2003. március 5-én a Törvényszék megsemmisítette az EUR/A/151/98 versenyvizsga vizsgabizottsága 2000. október 26-i határozatát, amely megtagadta a felperesnek az írásbeli vizsgát követő további vizsgákra bocsátását (2003. március 5-i Staelen kontra Parlament ítélet, T-24/01, EBHT-KSZ, EUT:2003:52).

7 2004. március 22-én a Parlament, végrehajtva a Staelen kontra Parlament ítéletet, fenti 6. pont, (EUT:2003:52), szóbeli vizsgát szervezett, amelyen egyedüli pályázóként a felperes vett részt.

8 2004. július 22-én a felperes panaszt nyújtott be annak érdekében, hogy közöljék vele az EUR/A/151/98 versenyvizsgán való részvételének eredményeit.

9 2004. augusztus 18-án a Parlament arról tájékoztatta a felperest, hogy neve nem került fel az alkalmassági listára, mivel az általa megszerzett összpontszám alacsonyabb volt, mint az alkalmassági lista utolsó helyén szereplő pályázó pontszáma.

10 2005. január 19-én, panasza elutasítását követően a felperes megsemmisítés és kártérítés iránti keresetet terjesztett elő a Törvényszéknél a 2004. augusztus 18-i határozattal szemben.

11 2005. május 19-én a Parlament arról tájékoztatta a felperest, hogy úgy döntött, hogy felveszi nevét az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára, valamint hogy az említett lista 2007. június 1-jéig érvényes.

12 A Törvényszék 2006. október 18-i, Staelen kontra Parlament végzésében (T-32/05, EU:T:2006:328) kimondta, hogy a 2005. január 19-én előterjesztett megsemmisítés iránti keresetről már nem szükséges határozni, a kártérítési keresetet pedig elutasította.

13 Mivel nem kapott állásajánlatokat, a felperes az Európai Unió több intézményét, többek között a Parlamentet és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságot is megkereste annak érdekében, hogy állást találjon. Valamennyi ilyen kérelmét elutasították.

II – *Az ombudsmanhoz benyújtott panaszról*

14 2006. november 14-én a felperes panaszt nyújtott be az ombudsmanhoz, arra hivatkozva, hogy hivatali visszásság történt a Parlament részéről az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának kezelése során (a továbbiakban: panasz).

15 2007. január 30-án az ombudsman arról tájékoztatta a felperest, hogy panaszát meg fogják vizsgálni, valamint hogy felkérte a Parlamentet, hogy terjesszen elő véleményt egyrészt a felperes aktájának azt követő kezelését illetően, hogy nevét felvették az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára, másrészt pedig a felperes arra vonatkozó kérelme tárgyában, hogy méltányos bánásmódot tanúsítsanak vele szemben, amikor az uniós intézményekben megüresedett állások betöltéséről van szó.

16 2007. március 20-án a Parlament megküldte a kért véleményt az ombudsman részére.

17 2007. március 3-án az ombudsman arról tájékoztatta a Parlamentet, hogy szükségesnek tartja az iratainak vizsgálatát, többek között annak tisztázása érdekében, hogy az Unió többi intézményét tájékoztatták-e a Parlament azon döntéséről, hogy felveszi a felperes nevét az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára, és ha igen, hogyan.

18 2007. május 11-én a felperes az ombudsman elé terjesztette a panaszával kapcsolatban a Parlament által adott véleményre vonatkozó észrevételeit.

19 2007. május 15-én a felperes azt kérte a Parlamenttől, hogy hosszabbítsa meg az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának érvényességét. E kérelem egy másolatát ugyanazon a napon megküldte az ombudsmannak. Ugyanezen a napon az ombudsman hivatala megvizsgálta a parlamenti aktákat. Ezek az akták nyolc bizalmas dokumentumot tartalmaztak.

20 2007. május 16-án az ombudsman kiadta „az ügyiratok európai ombudsman által lefolytatott vizsgálatáról szóló jelentést” (a továbbiakban: vizsgálati jelentés). Az említett jelentés azt tartalmazta, hogy az ombudsman képviselői nyolc bizalmas dokumentumról kaptak másolatot, amelyek egyikét a következőképpen írták le: „Az Európai Személyzeti Felvételi Hivatal [EPSO] által kibocsátott úgynevezett »pooling« dokumentum, amely a különböző [uniós] intézmények által szervezett valamennyi versenyvizsga alkalmassági listáin fennmaradt pályázók számát tartalmazza”.

21 2007. május 24-én az ombudsman közölte a felperessel és a Parlamenttel a vizsgálati jelentést.

22 2007. május 24-i levelével, amelynek egy másolatát ugyanazon a napon megküldte a felperes részére, az ombudsman azt javasolta a Parlamentnek, hogy hosszabbítsa meg az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának érvényességét, annak érdekében, hogy biztosítsák a békés vitarendezés lehetőségét abban az esetben, ha hivatali visszásság megállapítására kerülne sor. 2007. május 31-én a Parlament arról tájékoztatta az ombudsmant, hogy az említett lista érvényességét 2007. augusztus 31-ig meghosszabbította. 2007. június 6-án a felperest tájékoztatták arról, hogy a Parlament főtitkára azt kérte, hogy indítsák meg az e lista érvényességének 2007. augusztus 31-ig való meghosszabbítására irányuló eljárást. 2007. július 17-én a Parlament arról tájékoztatta a felperest, hogy úgy döntött, hogy az említett lista érvényességét 2007. augusztus 31-ig meghosszabbítja.

23 2007. augusztus 28-án a felperes elektronikus levelet írt az ombudsmannak, amelyben jelezte, hogy az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának – amelyen a neve szerepelt – érvényességét csak három hónappal hosszabbították meg, holott az említett alkalmassági lista érvényességi ideje az eredeti sikeres pályázók esetében hosszabb volt. 2007. augusztus 29-i elektronikus levelében az ombudsman válaszolt a felperes elektronikus levelére.

24 2007. október 15-én a Parlament azt közölte a felperessel, hogy ha kívánja, akkor az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listája érvényességének lejártát követő két és fél évig megőrzik a pályázati anyagát. 2007. október 19-én a felperes azt a választ adta, hogy az, hogy az említett lista érvényességét csak három hónappal hosszabbították meg, azt támasztja alá, hogy vele szemben hátrányos megkülönböztetést alkalmaztak.

25 2007. október 22-én az ombudsman közölte a felperessel a panasza tárgyában hozott határozatát (a továbbiakban: 2007. október 22-i határozat). E határozatban az ombudsman megállapította, hogy a Parlament részéről nem történt hivatali visszásság. E megállapítás alátámasztása érdekében kiemelte többek között azt, hogy a parlamenti iratok 2007. május 15-én végzett vizsgálata alapján bizonyítható volt, hogy 2005 májusa óta a Parlament csak olyan francia nyelvű tanácsosokat vett fel, akik speciális ismeretekkel rendelkeztek valamely sajátos szakterületen. Az ombudsman arra is rámutatott, hogy az említett vizsgálat során kiderült, hogy a felperes pályázatát a Parlament valamennyi főigazgatóságának rendelkezésére bocsátották (lásd az említett határozat 2.4 pontját). Ezt követően kiemelte az alábbiakat: „a vizsgálat megerősítette, amit a Parlament már véleményében is közölt, vagyis azt, hogy [az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáját], amely a [felperes] rendelkezésre állását is feltüntette, más [uniós] intézmények rendelkezésére bocsátották”, valamint hogy „[a] vizsgálat azt is megerősítette, hogy a felperes önéletrajzát megküldték annak a szervnek, amely információkat kért róla, vagyis a Tanácsnak” (lásd e határozat 2.5 pontját). Végül, ami e lista érvényességének meghosszabbítását illeti, az ombudsman megjegyezte, hogy a hatáskörrel rendelkező adminisztráció mérlegelési jogkörébe tartozó körülményről van szó, valamint üdvözölte, hogy a Parlament jelezte, hogy kész meghosszabbítani e lista érvényességét (lásd ugyanezen határozat 2.6 pontját).

III – *Az ombudsman által hivatalból indított vizsgálatról*

26 A 2007. október 22-i határozatot követően a fellebbező több levelet intézett az ombudsmanhoz, amelyek az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájával és e lista hivatalos közzétételének, illetve az intézmények közötti terjesztésének elmaradásával kapcsolatban folytatott vizsgálat lezárása során az ombudsman által elkövetett hibákra hivatkoztak (lásd többek között a 2008. január 24-i, július 14-i és augusztus 1-jei leveleket). A felperes azt kérte az ombudsmantól, hogy a fenti alapon indítsa meg ismét vizsgálatát. Az ombudsman 2008. július 1-jei és 21-i, valamint október 22-i válaszában megerősítette azokat a következtetéseket, amelyekre a 2007. október 22-i határozatban jutott. 2008. október 8-i levelével a felperes lezárta e levelezést, és megtiltotta az ombudsman számára, hogy ismét írjon neki.

27 2009. november 5-én P. parlamenti képviselő a felperes kérésére kapcsolatba lépett az ombudsmannal annak érdekében, hogy felkérje a 2007. október 22-i határozat felülvizsgálatára. P. 2010. március 4-én emlékeztető levelet küldött az ombudsmannak.

28 2010. március 10-én az ombudsman válaszolt P. leveleire, elnézést kért megkésett válaszáért, és megerősítette azon következtetését, amely szerint a Parlament részéről a panasz kezelése során nem történt hivatali visszásság. Ismételten kimondta különösen azt, hogy vizsgálata megerősítette, hogy a szóban forgó alkalmassági listát más uniós intézmények rendelkezésére bocsátották, valamint hogy a kinevezésre jogosult hatóságok alkalmassági lista érvényességének lejárati időpontjára vonatkozó határozata a hatóság diszkrecionális jogkörébe tartozik.

29 2010. április 14-én P. kapcsolatba lépett az ombudsmannal, és azt kérte tőle, hogy tájékoztassa észrevételeiről egy olyan levél tartalmát illetően, amelyet W., egy nyugdíjba vonult parlamenti tisztviselő, a felperes egy volt kollégája 2010. március 17-én küldött neki, és amelynek egy másolatát csatolta. Az említett levél az ombudsman vizsgálatával kapcsolatos kérdéseket, valamint vele szemben megfogalmazott különböző vádakat tartalmazott.

30 2010. június 1-jei levelében P. bizonyos hibák elkövetésével vádolta az ombudsmant, így többek között azzal, hogy elferdítette a tényeket, amikor azt állította, hogy az EUR/A/151/98 versenyvizsga azon alkalmassági listáját, amelyen a felperes neve szerepelt, más intézmények rendelkezésére bocsátották. P. ezenfelül hangsúlyozta, hogy a felperest súlyos kár érte az ombudsman magatartása következtében, és hogy ezért azt várja, hogy az ombudsman tegyen konkrét javaslatokat e kár megtérítése érdekében.

31 2010. június 11-én az ombudsman válaszolt P. levelére, elnézést kért megkésett válaszáért, és jelezte, hogy a 2010. április 14-i és június 1-jei levelek tartalmát gyorsan és alaposan megvizsgálják, az ügyet egy másik ügyintézőre bízták, és 2010. június vége előtt tájékoztatni fogja P.-t e vizsgálat megállapításairól.

32 2010. június 29-én az ombudsman tájékoztatta P.-t a 2010. április 14-i és június 1-jei leveleire vonatkozó vizsgálatának megállapításairól. Először is elismerte, hogy határozata 2.5 pontjának első mondata hibát tartalmazott, amennyiben abban az szerepelt, hogy „a Parlament már véleményében is közölt[e]”, hogy az EUR/A/151/98 versenyvizsga felperes nevét is feltüntető alkalmassági listáját más uniós intézmények rendelkezésére bocsátották. E tekintetben elnézést kért a felperestől és P.-től. Másodszor kifejtette, hogy azon megállapítása, amely szerint az említett, a felperes rendelkezésre állását jelző listát közölték a többi uniós intézménnyel, egy úgynevezett „pooling” dokumentumon alapult. Kifejezte sajnálatát amiatt, hogy e tényt korábban nem hangsúlyozta megfelelően. Ezenkívül elismerte, hogy e dokumentum nem jelölte meg azt az időpontot, amikor a Parlament átadta az érintett információkat az EPSO-nak, illetve a többi intézménynek, noha a tények időbeli sorrendjének alapvető jelentősége volt e lista érvényességének 2007. június 1-jei lejárta szempontjából. Az ombudsman jelezte, hogy ennek megfelelően úgy döntött, hogy hivatalból vizsgálatot indít annak megállapítása céljából, hogy sor került-e hivatali visszásságra a Parlament részéről.

33 Ugyanezen a napon kelt levelében az ombudsman tájékoztatta a Parlamentet a 2007. október 22-i határozat 2.5 pontjában szereplő hibáról, annak kijavításáról, valamint arról a döntéséről, hogy hivatalból vizsgálatot indít annak megállapítása céljából, hogy sor került-e hivatali visszásságra a Parlament részéről a felperes helyzetének értékelése során. Ebben az összefüggésben azt kérte a Parlamenttől, hogy ezzel kapcsolatos véleményét terjessze elő, valamint több kérdés kapcsán adjon további tájékoztatást. Ekképpen azt kérte a Parlamenttől, hogy jelölje meg, hogy milyen módon tájékoztatta az EPSO-t, a Tanácsot, valamint az Unió többi intézményét és szervét arról, hogy a felperes nevét felvette az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára, fejtse ki annak indokát, hogy miért nem válaszolt a felperes 2007. május 15-i, az említett lista érvényességének meghosszabbítására irányuló kérelmére, adjon felvilágosítást arról, hogy konzultált-e a Tanáccsal annak eldöntését megelőzően, hogy meg kell-e hosszabbítani e lista érvényességét, ellenkező esetben pedig jelölje meg, hogy miért nem, továbbá nyilatkozzon azzal kapcsolatban, hogy a felperes neve ugyanezen a listán csak két évig és három hónapig szerepelt, míg a többi pályázó neve azon majdnem hat és fél évig volt megtalálható.

34 2010. július 5-én az ombudsman találkozott P.-vel. E találkozó során P. átadta neki a W. által részére 2010. június 30-án küldött levél másolatát, amelyben W. megjegyezte, hogy a felperes már egyáltalán nem bízik abban, hogy az ombudsman képes objektív eljárást lefolytatni, és ilyen körülmények között haladéktalanul le kellene zárnia eljárását. Ugyanezen a napon találkozóra került sor az ombudsman érintett üggyel foglalkozó ügyintézője és W. között, amelynek során utóbbi megerősítette, hogy a felperes arra gyanakszik, hogy az ombudsman és a Parlament összejátszik egymással.

35 2010. július 12-én W. arról tájékoztatta az ombudsmant, hogy a felperes az ombudsman és a Parlament közötti összejátszással kapcsolatos gyanúja miatt ellenzi az újabb vizsgálatot. A felperes új vizsgálattal kapcsolatos részletes okfejtéseit tartalmazó dokumentum másolatát átadták az ombudsmannak. Az említett dokumentumban a felperes kiemelte, hogy az e vizsgálathoz való esetleges hozzájárulása attól függ, hogy milyen válaszokat ad az ombudsman a gyanúira.

36 2010. július 19-i W.-nek címzett levelével az ombudsman válaszolt a felperes új vizsgálattal kapcsolatos részletes gondolatait tartalmazó dokumentumban felvetett kérdésekre. Biztosította arról, hogy semmilyen összejátszásról nincs szó, valamint hogy örömére szolgálna, ha a felperes hozzájárulna a hivatalból indított vizsgálat lefolytatásához.

37 2010. július 26-án W. azt válaszolta, hogy ő és a felperes megismétlik és kiterjesztik a korábban megfogalmazott vádakat. Kiemelte, hogy a felperes fenntartotta észrevételeit az ombudsman új vizsgálatával szemben.

38 2010. szeptember 8-án az ombudsman válaszolt W. 2010. július 26-i levelére, kiemelve többek között, hogy nem érdemes egyenként megválaszolni a W. és a felperes által kifejtett érveket, mivel utóbbiak láthatóan elszánták magukat, hogy kifogásaikat egyéb szervek elé terjesztik.

39 2010. november 15-én a Parlament az ombudsman által 2010. június 29-i levelében neki feltett kérdésekre válaszul véleményt adott ki. Véleményében kiemelte, hogy a kérdéssel kapcsolatos szabályzatoknak megfelelően valamennyi, a felperessel kapcsolatos adatot megsemmisítették két és fél évvel az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listája érvényességének lejártát követően, vagyis 2010. márciusban. A Parlament ennélfogva nem tudta válaszait a rendesen szokásos dokumentációval ellátni, és az érintett időszakban az üggyel foglalkozó tisztviselők emlékezetére volt kénytelen támaszkodni. Az ombudsman kérdéseire válaszolva többek között megerősítette, hogy megfelelő időben tájékoztatták az EPSO-t, a Tanácsot, valamint a többi uniós intézményt és szervet arról, hogy a felperes nevét felvették e listára, konzultált a Tanáccsal azt megelőzően, hogy meghosszabbították e lista érvényességét, valamint hogy a potenciálisan érdeklődő intézményeknek hosszabb idő állt rendelkezésükre arra, hogy kapcsolatba lépjenek a felperessel, mint amennyi az ugyanezen a listán szereplő többi pályázó esetében rendelkezésükre állt.

40 2010. november 22-én az ombudsman új kérdéseket intézett a Parlamenthez, és erről egy ugyanezen a napon kelt levélben tájékoztatta P.-t, amelynek egy példányát megküldte a felperesnek is. E levélben az ombudsman azt is kiemelte, hogy ha a felperes továbbra is ellenzi a hivatalból indított vizsgálatot, akkor elemzését a már rendelkezésére álló, illetve a Parlament által a továbbiakban neki nyújtandó információkra fogja korlátozni.

41 Az ombudsman új kérdéseire adott 2011. január 24-i válaszában a Parlament azt állította, hogy a felperes aktáját teljes egészében megsemmisítették, és ezért már nincsenek a birtokában azok a levelek, illetve elektronikus levelek, amelyek révén tájékoztatta az Unió többi intézményét és szervét arról, hogy a felperes nevét felvették az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára.

42 2011. március 31-én az ombudsman meghozta a hivatalból indított vizsgálatát lezáró határozatot (a továbbiakban: 2011. március 31-i határozat). E határozatban megállapította, hogy a Parlament részéről nem történt hivatali visszásság a felperes 2007. május 15-i levelének kezelése kapcsán, illetve a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételét illetően. Azt is megállapította, hogy nincs helye a folyamatban lévő vizsgálat folytatásának, figyelemmel arra, hogy azt a felperes ellenzi, és nem áll fenn jelentős érintett közérdek.

Az eljárás és a felek kérelmei

43 A Törvényszék Hivatalához 2011. április 20-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen kártérítési keresetet.

44 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– kötelezze az ombudsmant arra, hogy az eddig őt ért vagyoni kár címén fizessen részére 559 382,13 eurót, valamint az Európai Központi Bank által alkalmazott kamatnál két százalékponttal magasabb mértékű késedelmi kamatot;

– kötelezze az ombudsmant arra, hogy fizessen a közösségi nyugdíjbiztosítási pénztárnak utána olyan összegű nyugdíjjárulékot, amely megfelel a 2005 júniusától 2011 áprilisáig terjedő időszakra számított alapilletmények összegének, vagyis amelynek összesített alapja 482 225,97 euró;

– kötelezze az ombudsmant arra, hogy egyrészt 2011 májusától 2026 márciusáig havonta fizessen a részére az AD csoportba tartozó, a 9. besorolási fokozat 2. fizetési fokozata második évének szintjéről induló tisztviselők számára megállapított díjazásnak megfelelő nettó összeget, figyelembe véve az e besorolási fokozatba tartozó tisztviselők átlagos szakmai előmenetelét, valamint fizesse meg az e díjazás alapján a felperes után a nyugdíj-biztosítási pénztárnak és az egészségbiztosítási pénztárnak fizetendő járulékokat;

– kötelezze az ombudsmant arra, hogy fizessen a felperesnek 50 000 eurót nem vagyoni kártérítés címén;

– kötelezze az ombudsmant a költségek viselésére.

45 Az ombudsman azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

46 Válaszában a felperes azt kérte a Törvényszéktől, hogy pervezető intézkedések, illetve bizonyításfelvétel keretében rendelje el, hogy

– az ombudsman nyújtsa be a vizsgálati aktában szereplő iratokat, valamint a 2007. május 24-i és május 31-i, az EUR/A/151/98 versenyvizsga azon alkalmassági listája érvényességének meghosszabbítására vonatkozó leveleket, amelyen a felperes neve szerepelt;

– **a keresetlevél benyújtásának időpontjában az európai ombudsman tisztségét betöltő P. Nikiforos Diamandouros jelenjen meg a Törvényszék előtt;**

– hallgassák meg A.-t és B.-t, az ombudsman hivatalától, valamint C.-t, P.-t, H.-t és S.-t a Parlament szolgálataitól, annak érdekében, hogy egyértelművé tegyék a Parlament tisztviselői által az ombudsman képviselői részére a 2007. május 15-i vizsgálat során átadott akták tartalmát.

47 A felperes 2012. április 25-i levelében azt kérte a Törvényszéktől, hogy engedélyezze számára a jelen ügyben új bizonyítékok felajánlása címén a Közszolgálati Törvényszék előtt jelenleg folyamatban lévő F-9/12. sz., Staelen kontra Parlament ügy keretében kapott dokumentumok benyújtását. E kérelemnek az első tanács elnöke 2012. május 23-i határozatával helyt adott. Az utóbbi 2012. június 19-i határozatával az e kérelemmel érintett dokumentumokat, valamint a benyújtásukhoz csatolt 2012. június 6-i levelet az aktához csatolták, a Parlament F-9/12. sz. ügyben előterjesztett ellenkérelmének kivételével.

48 2012. október 23-án a felperes azt kérte a Törvényszéktől, hogy hívja fel a Parlamentet és az ombudsmant két olyan elektronikus levél benyújtására, amelyek arra vonatkoztak, hogy visszaküldték a Parlament részére egyes olyan dokumentumok másolatát, amelyek 2007. évi vizsgálata óta az ombudsman birtokában voltak. E kérelemre válaszul az ombudsman a két szóban forgó elektronikus levelet benyújtotta a Törvényszék Hivatalához. Az első tanács elnöke 2012. november 21-i határozatával ezeket az elektronikus leveleket az iratokhoz csatolták.

49 2012. december 19-i levelével a felperes új bizonyítékokat ajánlott fel a Törvényszék Hivatalánál, és pervezető intézkedések elfogadását kérte, hivatkozva az F-9/12. sz. ügy újabb fejleményeire. Az első tanács elnökének 2013. január 24-i határozatával e levelet és mellékleteit az iratokhoz csatolták.

50 2013. július 11-én a Közszolgálati Törvényszék meghozta ítéletét az F-9/12. sz. ügyben, amelyben arra kötelezte a Parlamentet, hogy egyrészt térítse meg a méltányossági alapon 10 000 euróra értékelt abból fakadó vagyoni kárt, hogy a felperes a Parlament magatartása következtében elveszítette az alkalmassági listára való felvételéből eredő előnyt, másrészt pedig a felperes által elszenvedett, méltányossági alapon 5 000 euróra értékelt nem vagyoni kárt (2003. július 11-i CC kontra Parlament ítélet, F-9/12, EBHT-KSZ, EU:F:2013:116, 124. és 128. pont).

51 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetételét a 2013. szeptember 17-i határozat (HL C 313., 2. o.) módosította, az előadó bírót a negyedik tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

52 2013. augusztus 28-án a felperes fellebbezést nyújtott be a CC kontra Parlament ítélettel, fenti 50. pont (EU:F:2013:116), szemben (lásd: T-457/13. P. sz. ügy).

53 2013. november 6-án a felperes bizonyításfelvétel keretében kérte az európai ombudsman tisztségében P. Nikiforos Diamandourost felváltó E. O'Reilly idézését, azzal az indokkal, hogy fontos megismerni álláspontját az elődje által elkövetett hibák tekintetében, illetve azzal kapcsolatban, hogy azokat mennyiben vállalja, illetve utasítja el.

54 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (negyedik tanács) úgy döntött, hogy felhívja a feleket egyes írásbeli kérdések megválaszolására, és megnyitotta a szóbeli szakaszt. A felek az említett kérdésekre az előírt határidőben válaszoltak. Ezenkívül a 2014. április 9-én tartott tárgyaláson a felek megtartották szóbeli előadásaikat és válaszoltak a Törvényszék által feltett szóbeli kérdésekre.

A jogkérdésről

I – *Az elfogadhatóságról*

55 Előzetesen a Törvényszék emlékeztet arra, hogy az EUMSZ 268. cikk és az EUMSZ 340. cikk második bekezdése alapján van hatásköre az ombudsmannal szemben benyújtott kártérítési kereset elbírálására (2004. március 23-i Ombudsman kontra Lamberts ítélet, C-234/02 P, EBHT, EU:C:2004:174; 2002. április 10-i Lamberts kontra Ombudsman ítélet, T-209/00, EBHT, EU:T:2002:94, 52. pont; 2008. szeptember 24-i M kontra Ombudsman ítélet, T-412/05, EU:T:2008:397, 39. pont).

56 Az ombudsman ugyanakkor kifejti kétségeit a felperes eljáráshoz fűződő érdekét illetően, azzal az indokkal, hogy a jelen keresetben a felperes az ombudsman hivatalból indított vizsgálatának elégtelen terjedelemét támadja, holott élénken tiltakozott e vizsgálat ellen. Ezenkívül az ombudsman rámutat, hogy semmilyen végleges határozat nem született azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a Parlament mikor és hogyan tájékoztatta a többi intézményt, szervet és hivatalt arról, hogy a felperes nevét

felvették az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára. Álláspontja szerint még mindig újraindíthatja az ezzel kapcsolatos vizsgálatot. Következésképpen álláspontja szerint a jelen kereset idő előtti.

57 A felperes úgy véli, hogy fennáll az eljáráshoz fűződő érdeke, figyelemmel arra, hogy az ombudsman által indított két eljárás olyan határozatokkal zárult, amelyek azt állapították meg, hogy nem került sor hivatali visszásságra a Parlament részéről.

58 A Törvényszék megállapítja, hogy az, hogy a felperes ellenezte az ombudsman hivatalból indított vizsgálatát, nem alapozhatja meg a jelen ügyben való eljáráshoz fűződő érdekének megkérdőjelezését. Még ha az említett vizsgálatot a felperes hozzájárulása és támogatása nélkül is folytatták le, utóbbinak fennáll az általa az e vizsgálat eredményeként vagy keretében elszenvedett kár megtérítésére irányuló eljáráshoz fűződő érdeke, ugyanis a felperes által az ugyanezen vizsgálat vonatkozásában tanúsított magatartás a jelen ügyben nem lehet kihatással a kereset elfogadhatóságának értékelésére.

59 Egyébként emlékeztetni kell arra, hogy a kártérítési keresetet az EUMSZ olyan önálló kereseti formaként vezette be, amely a keresetek rendszerében saját funkciót tölt be, és sajátos tárgyára figyelemmel meghatározott feltételekkel vehető igénybe (1971. április 28-i Lütticke kontra Bizottság ítélet, 4/69, EBHT, EU:C:1971:40, 6. pont; 1993. június 21-i Van Parijs és társai kontra Tanács és Bizottság végzés, C-257/93, EBHT, EU:C:1993:249, 14. pont). Míg a megsemmisítés iránti kereset és az intézményi mulasztás megállapítása iránti kereset arra irányul, hogy szankcionálja valamely jogilag kötelező erejű aktus jogellenességét vagy az ilyen aktus hiányát, a kártérítési kereset tárgya a valamely közösségi intézménynek vagy szervnek betudható jogilag kötelező vagy nem kötelező aktusból vagy magatartásból eredő sérelem orvoslása iránti kérelem (lásd ebben az értelemben: 1985. július 10-i CMC és társai kontra Bizottság ítélet, 118/83, EBHT, EU:C:1985:308, 29-31. pont; 1994. szeptember 15-i KYDEP kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-146/91, EBHT, EU:C:1994:329, 26. pont; 1999. június 15-i Ismeri Europa kontra Számvevőszék ítélet, T-277/97, EBHT, EU:T:1999:124, 61. pont).

60 A jelen kártérítési kereset elfogadhatóságára tehát nem hathat ki az, hogy az ombudsman még nem hozott végleges határozatot a hivatalból indított vizsgálatának tárgyát képező egyes pontokat illetően.

61 Ebből következik, hogy a keresetet elfogadhatónak kell nyilvánítani.

II – *Az ügy érdeméről*

A – *Bevezetés*

62 A felperes előadja, hogy az Unió szerződésen kívüli felelősségének fennállásához szükséges feltételek a jelen ügyben teljesültek. Ami az ombudsman magatartásának jogellenességét illeti, a felperes a kereset alátámasztása érdekében négy jogalapra hivatkozik.

63 Első jogalapjával a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman megsértette az ombudsman feladatainak ellátására vonatkozó szabályokról és általános feltételekről szóló, 1994. március 9-i 94/262/ESZAK, EK, Euratom európai parlamenti határozat (HL L 113., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet 1. kötet, 283. o.) 3. cikkének (1) bekezdését, valamint a 94/262 határozatnak az ombudsman által meghozott végrehajtási rendelkezései (a továbbiakban: végrehajtási rendelkezések) 5. cikkét és 9. cikkének (2) bekezdését, amennyiben a felperes panasza alapján, illetve hivatalból indított eljárása folyamán elmulasztotta elvégezni a felperes aktájának kezelése során a Parlament által megvalósított hivatali visszásság megállapítása érdekében szükséges valamennyi vizsgálatot.

64 A második jogalappal a felperes előadja, hogy az ombudsman több, számára kárt okozó nyilvánvaló mérlegelési hibát is elkövetett a panasz megalapozottságának vizsgálata során, illetve azt követően.

65 A harmadik jogalappal a felperes úgy véli, hogy az ombudsman nem volt pártatlan, jóhiszemű, tárgyilagos és független, továbbá visszaélt hatáskörével a panasz vizsgálata során, illetve azt követően.

66 A negyedik jogalappal a felperes előadja, hogy az ombudsman az általa a panaszt követően kezdeményezett vizsgálatok során megsértette a gondoskodás és a megfelelő ügyintézés elvét, az ésszerű határidőn belüli eljárás elvét, az Európai Parlament 2001. szeptember 6-i határozatával jóváhagyott helyes hivatali magatartás európai kódexének (HL C 72., 331. o.; a továbbiakban: magatartási kódex) 14. és 17. cikkét, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkét.

67 Az ombudsman mind a négy jogalapot vitatja, és úgy véli, hogy a felperes keresetét el kell utasítani mint megalapozatlant.

B – *Az Unió szerződésen kívüli felelősségének fennállásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatról*

68 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Unió EUMSZ 340. cikk második bekezdése értelmében, a szervei jogellenes magatartása esetén fennálló szerződésen kívüli felelősségéhez több feltétel együttes teljesülése szükséges, nevezetesen az intézménnyel szemben kifogásolt magatartás jogellenessége, a kár valós jellege, valamint az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállása (lásd ebben az értelemben: 1982. szeptember 29-i Oleifici Mediterranei kontra EGK ítélet, 26/81, EBHT, EU:C:1982:318, 16. pont; 2006. november 9-i Agraz és társai kontra Bizottság ítélet, C-243/05 P, EBHT, EU:C:2006:708, 26. pont; 2010. március 2-i Arcelor kontra Parlament és Tanács ítélet, T-16/04, EBHT, EU:T:2010:54, 139. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 E feltételek kumulatív jellegére tekintettel a keresetet teljes egészében el kell utasítani, amennyiben ezek egyike nem teljesül (lásd: Arcelor kontra Parlament és Tanács ítélet, fenti 68. pont, EU:T:2010:54, 140. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70 Az intézmény magatartásának jogellenességére vonatkozó feltétel teljesüléséhez az szükséges, hogy megállapítható legyen valamely, a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértése (2000. július 4-i Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ítélet, C-352/98 P, EBHT, EU:C:2000:361, 42. és 43. pont; 2008. szeptember 9-i FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-120/06 P és C-121/06 P, EBHT, EU:C:2008:476, 173. pont). Ekképpen csak valamely intézmény kellően súlyos sérelmet okozó hibája alapozhatja meg az Unió felelősségét.

71 A kellően súlyos jogsértésre vonatkozó követelmény teljesültnek tekinthetőségével kapcsolatban az a meghatározó kritérium, hogy az érintett intézmény a mérlegelési jogkörének korlátait nyilvánvalóan és súlyosan túllépte-e. Ha ez az intézmény csak meglehetősen csekély mozgástérrel rendelkezik, illetve semmilyennel, akkor az uniós jog puszta megsértése elegendő lehet a kellően súlyos jogsértés megállapításához (lásd: 2002. december 10-i Bizottság kontra Camar és Tico ítélet, C-312/00 P, EBHT, EU:C:2002:736, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Arcelor kontra Parlament és Tanács ítélet, fenti 68. pont, EU:T:2010:54, 141. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az a mérlegelési mozgástér, amellyel a kérdéses intézmény rendelkezik, tehát meghatározó jelentőségű az ilyen kellően súlyos jogsértés fennállásának megállapításánál (lásd ebben az értelemben: 2005. július 12-i Bizottság kontra CEVA és Pfizer ítélet, C-198/03 P, EBHT, EU:C:2005:445, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

72 Ekképpen tehát amennyiben az ombudsman mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, csak mérlegelési jogköre korlátainak nyilvánvaló és súlyos túllépése jelentheti az uniós jognak az Unió felelősségének megalapozására alkalmas kellően súlyos megsértését. Ezzel szemben, ha feladatköre gyakorlása során az ombudsman csak igen csekély vagy semmilyen mérlegelési jogkörrel nem rendelkezik, az uniós jog egyszerű megsértése elegendő a kellően súlyos jogsértés fennállásának megállapításához (lásd ebben az értelemben: M kontra Ombudsman ítélet, fenti 55. pont, EU:T:2008:397, 143. pont).

73 Azon követelmény tekintetében, amely szerint a jogszabálynak arra kell irányulnia, hogy magánszemélyek számára jogokat keletkeztessen, az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy e követelmény akkor teljesül, ha az említett szabály olyan előnyt hoz létre, amelyet szerzett jognak lehet minősíteni, amelynek célja a magánszemélyek érdekeinek védelme, vagy amely a magánszemélyek számára olyan jogokat keletkeztet, amelynek a tartalma kellően azonosítható (lásd: 2005. október 19-i Cofradía de pescadores „San Pedro de Bermeo” és társai kontra Tanács ítélet, T-415/03, EBHT, EU:T:2005:365, 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az ítélkezési gyakorlatból ezenkívül az következik, hogy ez a feltétel akkor teljesül, ha a megsértett jogszabály miközben természeténél fogva általános jellegű érdekeket véd, az érintett személyek egyéni érdekeinek védelmét is biztosítja (lásd: 2013. május 16-i Gap granen & producten kontra Bizottság ítélet, T-437/10, EU:T:2013:248, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 A jelen ügyben tehát meg kell vizsgálni, hogy az ombudsman elkövette-e az állítólagos jogsértéseket a felperes panaszának kezelése, illetve az azt követő hivatalból indított vizsgálat során. Amennyiben az ombudsman jogsértéseket követett el, fontos annak vizsgálata, hogy ezek olyan jogszabályok kellően súlyos megsértésével jártak-e, amelyek célja az, hogy magánszemélyek számára jogokat keletkeztessenek.

C – *Az állítólagos jogsértésekről*

1. A 94/262 határozat 3. cikke (1) bekezdésének, a végrehajtási rendelkezések 5. cikkének és 9. cikke (2) bekezdésének, valamint a gondoskodás elvének és a megfelelő ügyintézés elvének megsértése körébe tartozó jogsértésekről

a) Előzetes észrevételek

75 Az első jogalap keretében a felperes előadja, hogy az ombudsman megsértette a 94/262 határozat 3. cikkének (1) bekezdését, valamint a végrehajtási rendelkezések 5. cikkét és 9. cikkének (2) bekezdését, amennyiben a panasz alapján, illetve hivatalból indított eljárása folyamán nem végzett el minden, a felperes által bejelentett hivatali visszásságok leleplezéséhez és tisztázásához szükséges vizsgálatot. A negyedik jogalap első kifogásában a gondoskodás és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére hivatkozik ugyanezen indokok alapján. A két kifogást együtt kell kezelni.

76 Először, meg kell jegyezni, hogy miként az már megállapítást nyert, az ombudsman széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik a panaszok megalapozottságát és az azok nyomán szükséges teendőket illetően, és ezzel összefüggésben nem terheli őt eredménykötelezettség (lásd ebben az értelemben: Ombudsman kontra Lamberts ítélet, fenti 55. pont, EU:C:2004:174, 50. és 52. pont, valamint M kontra Ombudsman ítélet, fenti 55. pont, EU:T:2008:397, 143. pont). Ennélfogva kizárólag a panaszok megalapozottságát és az azok nyomán szükséges teendőket illető mérlegelési jogköre korlátainak nyilvánvaló és súlyosan túllépése jelentheti az uniós jog kellően súlyos, az Unió felelősségének megalapozására alkalmas megsértését. Ugyanez a helyzet akkor is, amikor az ombudsman a hivatali visszásságok fennállását értékeli az azokkal kapcsolatos hivatalból indított vizsgálata keretében.

77 Ezenkívül, az ombudsman vizsgálati jogköreinek gyakorlását illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 94/262 határozat 3. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az ombudsman – panasz alapján vagy hivatalból - minden „általa indokoltnak tartott” vizsgálatot elvégez az uniós intézmények és szervek tevékenysége során felmerülő gyanított hivatali visszásságok tisztázásának érdekében. A végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (1) bekezdése azt írja elő, hogy az ombudsman dönt arról, hogy kellően megalapozott-e a vizsgálat lefolytatásnak megindítása elfogadható panasz esetén. Ezenkívül az említett rendelkezések 5. cikke úgy határozza meg az ombudsman vizsgálati jogköreit, hogy kimondja, hogy az ombudsman többek között információk rendelkezésre bocsátását „kérheti” az uniós intézményektől és

szervektől, és megvizsgálhatja az érintett intézmények és szervek aktáit. A rendelkezések 9. cikkének (2) bekezdése alapján az ombudsman az általa indított vizsgálat során ugyanezekkel a vizsgálati jogkörökkel rendelkezik.

78 Ekképpen az ombudsman a 94/262 határozat 3. cikkének (1) bekezdése, illetve a végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (1) bekezdése, 5. cikke és 9. cikkének (2) bekezdése alapján mérlegelési mozgástérrel rendelkezik a lefolytatandó vizsgálatok megindítását és terjedelmét, valamint a panasz kezelése, illetve a saját maga által indított vizsgálat során igénybe veendő vizsgálati eszközöket illetően.

79 Ebből következik, figyelemmel a fenti 70. és az azt követő pontokban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra, hogy csak az ombudsman számára a 94/262 határozat 3. cikkének (1) bekezdése, illetve a végrehajtási rendelkezések 4. cikkének (1) bekezdése, 5. cikke és 9. cikkének (2) bekezdése által biztosított vizsgálati jogkör korlátainak nyilvánvaló és súlyos túllépése jelentheti az uniós jog kellően súlyos, az Unió felelősségének megalapozására alkalmas megsértését.

80 Az ombudsman ugyanakkor a vizsgálatokkal kapcsolatos mérlegelési jogkörét csak az uniós jog magasabb szintű szabályainak tiszteletben tartásával gyakorolhatja.

81 Márpedig az Alapjogi Charta megfelelő ügyintézéshez való jogról szóló 41. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei, szervei és hivatalai részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A Charta 41. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy az említett jog magában foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák, mindenkinek a jogát arra, hogy a személyére vonatkozó iratokba a bizalmas adatkezeléshez, illetőleg a szakmai és üzleti titokhoz fűződő jogos érdekek tiszteletben tartása mellett betekintsen, valamint az igazgatási szervek azon kötelezettségét, hogy döntéseiket indokolják.

82 Az utóbbi rendelkezésben szereplő „notamment” [többek között] kifejezés arra utal, hogy a megfelelő ügyintézéshez való jog nem korlátozódik a három fent hivatkozott garanciára. Ez kitűnik az Alapjogi Chartához fűzött magyarázatokból is (HL 2007, C 303, 17. o.), amelyekből kitűnik, hogy a 41. cikk az Unió jogállami létén alapszik, melynek jellemzői olyan ítélkezési gyakorlatból fejlődtek ki, amely nevezetesen a megfelelő ügyintézést általános jogi alapelvként vezette be.

83 Az Alapjogi Chartához fűzött magyarázatok többek között arra az ítélkezési gyakorlatra utalnak, amely szerint ha valamely uniós intézmény széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, akkor a közigazgatási eljárásban az uniós jogrend által biztosított garanciák tiszteletben tartásának ellenőrzése alapvető fontosságú. E garanciák között szerepel többek között a gondosság elvének tiszteletben tartása, vagyis a hatáskörrel rendelkező intézmény arra vonatkozó kötelezettsége, hogy gondosan és pártatlanul megvizsgálja az adott ügy összes releváns körülményét (lásd ebben az értelemben: 1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EBHT, EU:C:1991:438, 14. pont; 2008. november 6-i Hollandia kontra Bizottság ítélet, C-405/07 P, EBHT, EU:C:2008:613, 56. pont; 2011. szeptember 9-i Dow AgroSciences és társai kontra Bizottság ítélet, T-475/07, EBHT, EU:T:2011:445, 154. pont).

84 E tekintetben fontos hangsúlyozni, hogy a hatáskörrel rendelkező intézmény azon kötelezettségének teljesítése, hogy gondosan összegyűjtse a széles mérlegelési jogkörnek gyakorlásához nélkülözhetetlen ténybeli elemeket, valamint az uniós bíróság általi felülvizsgálata annál is inkább jelentőséggel bír, mert az említett mérlegelési jogkör gyakorlása a nyilvánvaló hiba keresésére szorítkozó, érdemben korlátozott bírósági felülvizsgálatnak van alávetve. Így a hatáskörrel rendelkező intézmény azon kötelezettsége, hogy az adott ügy körülményeit gondosan és részrehajlásmentesen vizsgálja meg, nélkülözhetetlen előfeltételnek minősül ahhoz, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhassa, teljesülnek-e azok a ténybeli és jogi elemek, amelyektől e széles mérlegelési jogkör gyakorlása függ (lásd ebben az értelemben: 2009. október 15-i Enviro Tech [Europe] ítélet, C-425/08, EBHT, EU:C:2009:635, 47. és

62. pont; 2002. szeptember 11-i Pfizer Animal Health kontra Tanács ítélet, T-13/99, EBHT, EU:T:2002:209, 166. és 171. pont; 2013. szeptember 16-i ATC és társai kontra Bizottság ítélet, T-333/10, EBHT, EU:T:2013:451, 84. pont).

85 Ennélfogva az ombudsman részére a feladata végrehajtása során alkalmazandó vizsgálati intézkedésekkel kapcsolatban a 94/262 határozat és a végrehajtási rendelkezések által biztosított mérlegelési mozgástér nem mentesíti őt a gondosság elvének tiszteletben tartása alól. Ebből következik, hogy bár az ombudsman szabadon dönthet az eljárás megindításáról, és ha így dönt, akkor minden, általa indokoltnak tartott vizsgálati intézkedést megtehet, mindazonáltal gondoskodnia kell arról, hogy e vizsgálati intézkedések eredményeként képes legyen minden releváns körülmény gondos és pártatlan vizsgálatára, annak érdekében, hogy dönteni tudjon a hivatali visszásságra vonatkozó állítás megalapozottságáról, valamint az ezen állítás nyomán szükséges teendőkről (lásd a benyújtott panasz Bizottság általi vizsgálatára vonatkozó kötelezettséggel analógia útján: 2001. május 17-i IECC kontra Bizottság ítélet, C-450/98 P, EBHT, EU:C:2001:276, 57. pont). A gondosság elvének tiszteletben tartása az ombudsman hatásköreinek gyakorlása során annál is fontosabb, mivel az EUMSZ 228. cikk (1) bekezdése és a 94/262 határozat 3. cikkének (1) bekezdése éppen azt a feladatot ruházza rá, hogy a közérdek és az érintett polgár érdekében tárjon fel minden hivatali visszásságot, és törekedjen ezek kiküszöbölésére.

86 Az ombudsman tehát nem rendelkezik mérlegelési mozgástérrel egy adott esetben a gondosság elvének betartását illetően. Következésképpen a gondosság elvének puszta megsértése elegendő ahhoz, hogy megalapozza a fenti 70. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett súlyos jogsértést (lásd ebben az értelemben: 2007. július 11-i Schneider Electric kontra Bizottság ítélet, T-351/03, EBHT, EU:T:2007:212, 117. és 118. pont).

87 Ugyanakkor azt is hangsúlyozni kell, hogy nem minden, az ombudsman által elkövetett szabálytalanság minősül a gondosság fenti 83. pontban meghatározott elve megsértésének. A gondosság elvének megsértése alapján az Unió szerződésen kívüli felelősségét csak az az ombudsman által vizsgálati jogkörei gyakorlása során elkövetett olyan szabálytalanság alapozhatja meg, amelynek következtében nem tudta gondosan és pártatlanul megvizsgálni az adott ügy összes releváns körülményét, annak érdekében, hogy dönteni tudjon valamely uniós intézmény, szerv vagy hivatal által elkövetett visszásságra vonatkozó állítás megalapozottságáról (lásd ebben az értelemben: 2001 július 12-i Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítélet, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 és T-225/99, EBHT, EU:T:2001:184, 144. pont).

88 Másodszor, ami azt a követelményt illeti, hogy azon jogszabálynak, amelynek megsértésére hivatkoznak, arra kell irányulnia, hogy magánszemélyek számára jogokat keletkeztessen, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat kimondta, hogy a védelmi jellegre vonatkozó feltétel teljesül, amennyiben a megsértett jogszabály, bár lényegileg általános érdekekre vonatkozik, mindazonáltal az érintett magánszemélyek egyedi érdekeinek védelmét is biztosítja (lásd: fenti 71. pont). Márpedig, a gondosság elve és a megfelelő ügyintézéshez való jog a magánszemélyek tekintetében egyértelműen védelmi jellegű (lásd ebben az értelemben: 1995. szeptember 18-i Nölle kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-167/94, EBHT, EU:T:1995:169, 76. pont, valamint 1999. július 9-i New Europe Consulting és Brown kontra Bizottság ítélet, T-231/97, EBHT, EU:T:1999:146, 39. pont). Ugyanez a helyzet az ombudsman vizsgálatara vonatkozó szabályok esetében, mivel e szabályok lehetővé teszik a magánszemélyek számára, hogy panaszokat nyújtsanak be a hivatali visszásságokkal kapcsolatban, valamint előírják tájékoztatásukat az e tekintetben az ombudsman által folytatott vizsgálatok eredményéről (lásd ebben az értelemben Ombudsman kontra Lamberts ítélet, fenti 55. pont, EU:C:2004:174, 56. pont).

b) A 94/262 határozat 3. cikke (1) bekezdésének, a végrehajtási rendelkezések 5. cikkének és 9. cikke (2) bekezdésének, valamint a gondoskodás és a megfelelő ügyintézés elvének megsértése körébe tartozó, a 2007. október 22-i határozatot érintő vizsgálatok során elkövetett jogsértésekről

– Bevezetés

89 Az első jogalap első részében a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman jogsértéseket követett el a panasznak a 2007. október 22-i határozat meghozatalát eredményező vizsgálata során.

– A jogsértések fennállásáról

90 Először, a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman nem ragaszkodott ahhoz, hogy a Parlament átadjon a számára egyes olyan dokumentumokat, amelyek a Parlament birtokában voltak, és amelyeket az ombudsman nem kapott meg. E kifogás értékelése érdekében a következő tényeket kell felidézni.

91 2007. június 30-án, a panaszt követően az ombudsman úgy döntött, hogy megvizsgálja a következő állításokat és kérelmeket: „[a] Parlament nem kezelte megfelelően [a felperes] kérelmét annak [az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára] való felvételét követően” és „[a] [felperessel] szemben méltányos bánásmódot kellett volna tanúsítani a közösségi intézményeknél kiírt álláshelyek betöltésével összefüggésben”.

92 E vizsgálattal összefüggésben az ombudsman úgy döntött, hogy megvizsgálja a Parlament aktáit a következő kérdések tekintetében:

„1) a [felperes] nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára] való felvételét (2005. május 17.) követően a Parlament felvett-e más [alkalmassági] listán szereplő francia nyelvű tanácsosokat tisztviselői vagy ideiglenes alkalmazotti státuszba;

2) igenlő válasz esetén figyelembe vették-e (és hogyan) a [felperes] aktáját; e tekintetben szeretnék betekinteni többek között a kiválasztásra vonatkozó releváns, indokolással ellátott határozatokba (beleértve a kiírás befejeződését megállapító feljegyzéseket is);

3) tájékoztatták-e a többi közösségi intézményt a Parlament azon döntéséről, hogy felveszi a [felperest] az [EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági] listájára, miután az kimerült (miután a listán szereplő valamennyi pályázót felvették) és milyen módon;

4) a Parlament láthatóan azt állítja, hogy azt az [alkalmassági] listát, amelyre a felperes nevét felvették (2005. május) megküldték valamennyi főigazgatóságnak, valamint hogy az szerepel a hatályos listákról minden évben a főigazgatóságoknak megküldött emlékeztetőben is”.

93 A vizsgálati jelentésből kitűnik, hogy a Parlament képviselői minden, a vizsgálatra előkészített „aktában” szereplő dokumentummal kapcsolatban észrevételeket tettek. Az említett észrevételek azonban nem szerepelnek a jelentésben. Egyébként a szóban forgó „akták” a következő dokumentumokat tartalmazták:

„1) a Parlament által 2005. május 1-je óta tanácsosként felvett személyek listája […];

2) az EPSO által kibocsátott úgynevezett »pooling« dokumentum, amely a különböző uniós intézmények […] által szervezett valamennyi versenyvizsga [alkalmassági] listáin fennmaradt pályázók számát tartalmazza;

3) a Parlament által a Tanács részére küldött e-mail, amelyhez csatolták a [felperes] önéletrajzát és pályázatát;

4) a Parlament által 2005. május óta felvett valamennyi személy listája (AD 5 szint);

5) a Parlament által 2005. május óta felvett valamennyi személy listája (rangidős szint);

6) a Parlament által 2005. május óta felvett valamennyi francia nyelvű személy listája (AD 5 szint);

7) az »Az Európai Parlament versenyvizsgái [alkalmassági] listáinak helyzete« című dokumentum;

8) a Parlamentben állandó beosztásokat elfoglaló ideiglenes alkalmazottak listája."

94 Valamennyi ilyen dokumentumot bizalmasnak tekintettek a közigazgatási eljárás során. Ugyanakkor a viszonválaszban az ombudsman csatolta az EPSO 2007. május 14-i, „A versenyvizsgák sikeres pályázóinak pooling tartaléka" című dokumentumának (a továbbiakban: 2007. május 14-i „pooling" dokumentum) másolatát, amelynek egyes bizalmas részeit kitakarták. E dokumentumban az EUR/A/151/98 versenyvizsga „Francia nyelvű tanácsosok"című részével kapcsolatosan az szerepel, hogy 2000. január 12-én hoztak létre egy alkalmassági listát, valamint hogy e listán egyetlen fennmaradó személy szerepel. Ezenkívül, a Közszolgálati Törvényszék előtt folyó F-9/12. sz. ügy során a Parlament átadta a felperesnek az említett „aktákban" található valamennyi dokumentumot. 2012. június 6-án a felperes e dokumentumokat benyújtotta a jelen ügyben.

95 A felperes megjegyzi, hogy a fenti 92. pontban felidézett első három kérdéssel összefüggésben megfogalmazott megkeresés alapján az ombudsman nem kapta meg a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételével kapcsolatos tájékoztató leveleket. Azt kifogásolja, hogy az ombudsman nem ragaszkodott ahhoz, hogy a Parlament átadja neki ezeket.

96 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az ombudsman kifejezetten nem kérte, hogy betekinthessen a szóban forgó tájékoztató levelekbe. Azt kérdezte ugyanis, hogy „tájékoztatták-e a többi közösségi intézményt a Parlament azon döntéséről, hogy felveszi a [felperest] az [EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági] listájára, miután az kimerült (miután a listán szereplő valamennyi pályázót felvették), és milyen módon". A Parlament tehát bármilyen lehetséges eszközzel bizonyíthatta, hogy tájékoztatta a többi intézményt azon döntéséről, hogy felveszi a felperest az említett alkalmassági listára. Nem kifogásolható tehát, hogy az ombudsman nem ragaszkodott ahhoz, hogy megkapja különösen ezeket a tájékoztató leveleket. Ennélfogva a felperes e kifogását el kell utasítani mint megalapozatlant.

97 A felperes azt is kifogásolja, hogy az ombudsman nem kapta meg azokat a kiírás befejeződését megállapító feljegyzéseket, amelyeket a Parlamenttől kért.

98 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az ombudsman által 2007. június 30-án hozott vizsgálati intézkedések 2. pontjában (lásd a fenti 92. pontot), az ombudsman rámutatott, hogy csak abban az esetben fontos számára, hogy betekintsen a kiválasztásra vonatkozó releváns, indokolással ellátott határozatokba, beleértve a kiírás befejeződését megállapító feljegyzéseket is, ha a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételét követően a Parlament felvett más alkalmassági listán szereplő francia nyelvű tanácsosokat tisztviselői vagy ideiglenes alkalmazotti státuszba. Ebből következik, hogy amennyiben a Parlament nem vett fel a felpereshez hasonló francia nyelvű tanácsosokat, a második vizsgálati intézkedés tárgytalanná vált.

99 Márpedig nem vitatott, hogy a vizsgálat során a Parlament átadta az ombudsmannak, először is, az Euróoai Parlament által 2005. május 1-je óta tanácsosként felvett személyek listáját, másodszor a Parlament által 2005. május óta felvett valamennyi személy listáját (AD 5 szint), harmadszor a Parlament által 2005. május óta felvett valamennyi személy listáját (rangidős szint), és negyedszer a Parlament által 2005. május óta felvett valamennyi francia nyelvű személy listáját (AD 5 szint). E listákat a felperes a jelen ügyben 2012. június 6-án nyújtotta be. E listák alapján az ombudsman a 2007. október 22-i határozatban megállapította, hogy 2005 májusától a Parlament csak sajátos szakértelemmel rendelkező francia nyelvű tanácsosokat vett fel. A felperes e listák közlését követően

nem állította, és nem is bizonyította, hogy az ombudsman ezen értékelése téves. Következésképpen nem lehet azt kifogásolni, hogy az ombudsman nem ragaszkodott ahhoz, hogy bocsássák rendelkezésére az említett kiírás befejeződését megállapító feljegyzéseket.

100 Másodszor a felperes úgy véli, hogy a 2007. október 22-i határozat 2.5 pontjában szereplő értékelés a szükséges ellenőrzések elvégzése nélkül lezárt vizsgálat eredménye, és hibás.

101 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2007. október 22-i határozat 2.5 pontjában az ombudsman a következőket állapította meg:

„Ezenkívül a vizsgálat megerősítette, amit a Parlament már véleményében is közölt, vagyis azt, hogy a felperes rendelkezésre állását is feltüntető alkalmassági listát más közösségi intézmények rendelkezésére bocsátották. A vizsgálat azt is megerősítette, hogy a felperes önéletrajzát megküldték annak a szervnek, amely információkat kért róla, vagyis a Tanácsnak […]”

102 A felperes mindenekelőtt azt kifogásolja, hogy az ombudsman tévesen állította, hogy a Parlament 2007. március 22-i véleményében azt közölte, hogy azt az alkalmassági listát, amelyen a felperes neve szerepelt, más intézmények rendelkezésére bocsátották. E kifogás megalapozott. A Parlament ugyanis az említett véleményben nem állította, hogy az említett listát más intézmények rendelkezésére bocsátották. Az ombudsman elismeri, hogy ez a helyzet, és hogy e tekintetben hibát követett el. Az említett hiba abban állt, hogy elferdítették egy dokumentum tartalmát, ami az ügy vizsgálata során elmulasztott gondosságnak minősül, különösen egy olyan tény figyelembe vételét illetően, amelyet maga az ombudsman is relevánsnak tekintett.

103 Ezt követően a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman lezárta a vizsgálatot, annak ellenére, hogy a vizsgálati akta nem tartalmazott semmilyen bizonyítékot arra, hogy az alkalmassági listát más uniós intézmények, szervek vagy hivatalok rendelkezésére bocsátották. A felperes szerint az ombudsman által hivatkozott 2007. május 14-i „pooling” dokumentum nem tette lehetővé annak bizonyítását, hogy az alkalmassági listát ezen időpontot megelőzően a többi intézmény rendelkezésére bocsátották.

104 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ombudsman többek között annak megállapítása érdekében döntött a Parlament aktáinak megvizsgálása mellett, hogy „tájékoztatták-e a többi közösségi intézményt a Parlament azon döntéséről, hogy felveszi a [felperes nevét] az [EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági] listájára, miután az kimerült (miután a listán szereplő valamennyi pályázót felvették), és ha igen, milyen módon” (lásd a fenti 92. pontot). Ezenkívül a felek a tárgyaláson megerősítették, hogy a felperes nevét az említett listára 2005. május 17-én vették fel. Ebben az időpontban, ahogy azt a felperes a panaszban állítja, az EUR/A/151/98 versenyvizsga minden más sikeres pályázóját felvették már. Ekképpen az ombudsman azt kívánta megtudni, hogy a többi uniós intézményt, szervet és hivatalt tájékoztatták-e, és ha igen, milyen módon, a Parlament azon 2005. május 17-i határozatáról, hogy felveszi a felperes nevét ugyanezen listára.

105 E kérdésre válaszolva a Parlament átadott az ombudsman részére egy, a 2007. május 14-i „pooling” dokumentumban található listát. E listából kitűnik, hogy 2007. május 14-én már csak egyetlen pályázó neve szerepelt az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáján. Mivel az említett versenyvizsga minden más pályázóját felvették 2005. május 17. előtt, így az ombudsmannak e dokumentumból azt a következtetést kellett levonnia, hogy 2007. május 14-én a felperes volt az egyetlen olyan pályázó, akinek a neve még mindig az említett listán szerepelt. Mivel ugyanis a 2007. május 14-i „pooling” dokumentumba a többi uniós intézmény, szerv és hivatal betekinthetett, az utóbbiak tudhatták, legalábbis 2007. május 14-én, hogy a felperes az utolsó olyan sikeres pályázó, akinek a neve szerepel ezen az alkalmassági listán.

106 Ugyanakkor, ahogy azt az ombudsman is elismeri ellenkérelmében, a 2007. május 14-i „pooling” dokumentumból nem állapítható meg, hogy a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételét mikor és hogyan közölte a Parlament a többi uniós intézménnyel, szervvel és hivatallal.

107 Márpedig vizsgálati határozatában az ombudsman kifejezetten kiemelte, hogy meg kívánja vizsgálni a Parlament aktáját, annak megállapítása érdekében, hogy a többi uniós intézményt, szervet és hivatalt tájékoztatták-e, és ha igen, milyen módon, a Parlament azon határozatáról, hogy felveszi a felperes nevét az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára, miután az kimerült.

108 Ezenkívül az arra a kérdésre adandó válasz, hogy az uniós intézményeket, szerveket és hivatalokat tájékoztatták-e a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételéről, és ha igen, milyen módon, egyike azoknak a releváns körülményeknek, amelyek az ombudsman arra vonatkozó vizsgálatának tárgyához tartoznak, hogy a Parlament részéről történt-e hivatali visszásság a felperes aktájának a listára való felvételt követő kezelése során. Mivel ugyanis az említett lista érvényessége eredetileg 2007. június 1-jén járt le, valamint e listának a többi uniós intézménnyel, szervvel és hivatallal való, Parlament általi közlése hozzájárulhatott a felperes felvételi esélyeinek növeléséhez, az, hogy a Parlament nem közölte az említett listát a többi uniós intézménnyel, szervvel és hivatallal a felperes nevének az e listára való 2005. május 17-i felvételét követő lehető legrövidebb időn belül, alkalmas volt a hivatali visszásság megvalósítására, függetlenül attól, hogy az alkalmazandó jogi szabályozás tartalmaz-e olyan kifejezett rendelkezést, amely előírja az ilyen közlést.

109 Következésképpen, azáltal hogy vizsgálata során nem vizsgálta meg azt a kérdést, hogy a Parlament a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételét mikor és hogyan közölte a többi uniós intézménnyel, szervvel és hivatallal, az ombudsman megsértette gondossági kötelezettségét azon kérdés vizsgálatát illetően, hogy a többi uniós intézményt, szervet és hivatalt tájékoztatták-e a felperes nevének említett listára való felvételéről 2005. május 17. és 2007. május 14. között, vagyis a lista érvényességi idejének jelentős része alatt.

110 E következtetést az ombudsman különböző érvei nem tehetik kétségessé.

111 Azon érvet illetően, amely szerint a vizsgálati jelentés nem tartalmazza szükségképpen az aktában szereplő valamennyi dokumentum kimerítő listáját, hanem csak azokat a dokumentumokat sorolja fel, amelyek másolatát az ombudsman képviselői megkapták, meg kell állapítani, hogy a 2007. október 22-i határozatban az ombudsman nem állította, hogy kérte e további dokumentumokat, és nem is utal rájuk. Ezenfelül az ombudsman e dokumentumokat nem nyújtotta be a jelen eljárásban, noha őt terheli a bizonyítási teher, mivel hivatkozik azokra az említett határozat igazolása érdekében. Végül, az ombudsman elismeri, hogy az említett akta nem tartalmazott más dokumentumokat, mivel ellenkérelmében kifejti, hogy „[a]zt, hogy a parlamenti aktában nem szerepeltek a többi intézményt tájékoztató levelek vagy elektronikus levelek, az magyarázhatja, hogy ezt az információt szóban közölték”. Következésképpen az ombudsman érvelése nem teheti kétségessé azt a megállapítást, amely szerint vizsgálata eredményeként nem volt számára ismert valamennyi, ahhoz szükséges körülmény, hogy megfelelően értékelni tudja a hivatali visszásság fennállását.

112 Azt az érvet illetően, amely szerint 2007. április 26-i levelében az EPSO közölte a felperessel, hogy „az általa a különböző [i]ntézmények felvételi felelőseivel rendszeresen tartott találkozók során a felelősök következetesen tájékoztatták egymást alkalmassági listáik állapotáról, és gyakran egymás rendelkezésére bocsátották a sikeres pályázókat”, meg kell jegyezni, hogy a 2007. október 22-i határozatban az ombudsman nem utalt erre a gyakorlatra. Ezenfelül ebből az állításból nem lehet megállapítani, hogy mikor tájékoztatták az uniós intézményeket, szerveket és hivatalokat a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételéről. Ennélfogva, még ha be

is bizonyosodna e szóbeli közlési gyakorlat fennállása, az ombudsman akkor sem érhette be e ténnyel annak megállapítása céljából, hogy a jelen ügyben a Parlament kellő időben tájékoztatta a többi uniós intézményt, szervet és hivatalt a felperes rendelkezésre állásáról.

113 Végül, az ombudsman által a Törvényszék írásbeli kérdésére adott válaszhoz csatolt különböző „pooling” dokumentumok alapján meg kell jegyezni, hogy a sikeres pályázók nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételéről szóló, az EPSO által kiállított „pooling” dokumentumokban közölt információ nem teljesen megbízható. Ekképpen nem vitatott, hogy a felperes nevét az említett listára 2005. május 17-én vették fel, az ombudsman által az eljárás során benyújtott parlamenti dokumentumokból pedig kitűnik, hogy e versenyvizsga eredeti 22 sikeres pályázója közül valamennyit felvették 2002. december 31. előtt, egy személy kivételével, aki 2003. június 1-jén kapott állást. Márpedig annak ellenére, hogy 2003 februárjában ugyanezen versenyvizsga sikeres pályázói közül csak egynek volt még mindig a neve a listán, az EPSO 2003. február 3-i dokumentumában az szerepel, hogy ebben az időpontban még hat sikeres pályázó neve volt megtalálható ugyanezen a listán. Ehhez hasonlóan 2005. januárban már a szóban forgó versenyvizsga egyetlen sikeres pályázójának neve sem szerepelhetett a szóban forgó listán. Ennek ellenére az EPSO 2005. január 26-i dokumentuma szerint ebben az időpontban az említett lista még két sikeres pályázó nevét tartalmazta. Végül, 2005. május 17. után egyedül a felperes nevének kellett szerepelnie a szóban forgó listán. Ugyanakkor az EPSO 2005. december 12-i dokumentumából az tűnik ki, hogy még két sikeres pályázó neve található az érintett listán.

114 Harmadszor, a felperes vitatja a panasszal kapcsolatos vizsgálatot lezáró 2007. október 22-i határozat 1.1 pontjában szereplő értékelést. A felperes úgy véli, hogy az ombudsman hibázott, amikor elmulasztotta megvizsgálni a Parlament abban megnyilvánuló ellentmondásos magatartását, hogy az egyrészt elutasította közvetlen jelentkezéseit, másrészt közölte, hogy szabadon jelentkezhet közvetlenül valamennyi intézményhez.

115 E kifogás tekintetében a következő körülményeket kell felidézni.

116 A 94/262 határozat 2. cikkének (4) bekezdése szerint az ombudsmanhoz benyújtott panaszt meg kell előznie az érintett intézménynél vagy szervnél tett megfelelő közigazgatási lépések megtételének.

117 A jelen ügyben a felperes által a Parlamenthez intézett, arra vonatkozó információkérést követően, hogy milyen eljárást kell követni a betétetlen álláshelyekre való jelentkezés érdekében, a Parlament 2006. január 5-i levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy az üresedések betöltésénél először az érintett intézményen belüli áthelyezés vagy előléptetésen alapuló kinevezés lehetőségeit kell megvizsgálni, ezt követően az intézmények közötti áthelyezési kérelmeket, illetve a belső versenyvizsga szervezésének lehetőségeit, és csak e lehetőségek kimerülése után lehet megvizsgálni a nyílt versenyvizsga alkalmassági listáját. Ezenkívül a Parlament közölte, hogy a nyílt versenyvizsga sikeres pályázóinak a kivonatosan kiírt betöltetlen álláshelyekre irányuló jelentkezéseit hivatalból el kell utasítani mint elfogadhatatlanokat.

118 A panaszban a felperes jelezte, hogy „a Parlamenthez fordult, hogy megismerje a kinevezés elnyerése céljából követendő eljárást”, valamint hogy „[a]z utóbbi azt közölte vele, hogy amennyiben [pályázna] a betöltetlen álláshelyekre, jelentkezését automatikusan elutasítanák, mivel a tisztviselők és a belső versenyvizsgák sikeres pályázói elsőbbséget élveznek (vö. a Parlament 2006. január 5-i levele, 3. melléklet)”. Ezt követően arra panaszkodott, hogy egyáltalán nem kapott állásajánlatot, és jelezte, hogy szilárd meggyőződése szerint a Parlament bosszújának áldozata lett.

119 A panasz nyomán kiadott véleményében a Parlament úgy vélte, hogy a felperes saját kezdeményezésére szabadon jelentkezhet valamennyi intézményhez.

120 Végül, a 2007. október 22-i határozat 1.1 pontjában az ombudsman a következőket rögzítette:

„Észrevételeiben a [felperes] megjegyzi, hogy a Parlament egy tisztviselője arról tájékoztatta, hogy nem jogosult arra, hogy jelentkezzen a Parlament belső üresedéseire […] Az ombudsman megjegyzi, hogy mivel e megjegyzést új állításnak kell tekinteni, azt nem előzték meg megfelelő lépések a Parlamentnél […] Ezért arra az ombudsman a jelen határozatban nem tér ki”.

121 E körülményekre figyelemmel meg kell jegyezni, hogy a Parlament állítólagos ellentmondásos magatartása a felperes részéről benyújtott panaszt követően a Parlament által elfogadott álláspontból következik. A felperes tehát az említett panaszban nem kifogásolhatta az említett magatartást, és még kevésbé tehette meg a 94/262 határozat 2. cikke (4) bekezdésének megfelelően a Parlamentnél a megfelelő közigazgatási lépéseket az említett álláspont e panaszban történt kifogásolását megelőzően. E megállapítást megerősíti az a tény, hogy a felperes sem a Parlamenthez 2006. november 14-én intézett panaszában, sem a panaszban nem kifogásolta azt, hogy a Parlament alkalmazta az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 29. cikkének a jelen ügyre alkalmazandó változatát, amely szerint a nyílt versenyvizsga pályázóinak alkalmassági listáját csak akkor vizsgálhatják meg az intézmények, ha kimerültek ezek az érintett intézményen belüli áthelyezési, előléptetésen alapuló kinevezési lehetőségek, továbbá az intézmények közötti áthelyezési iránti kérelmekkel kapcsolatos, illetve a belső versenyvizsga megszervezésére vonatkozó lehetőségek.

122 Következésképpen az ombudsman nem követett el hibát, amikor a 2007. október 22-i határozat 1.1 pontjában úgy tekintette, hogy a felperes által hivatkozott állítólagos ellentmondás új állítás, és azt nem előzte meg a Parlamentnél a megfelelő közigazgatási lépések megtétele. Az említett ellentmondás vizsgálatának elmaradása tehát nem tekinthető a 94/262 határozat, a végrehajtási rendelkezések vagy a gondosság elve megsértésének.

123 Negyedszer, a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman anélkül üdvözölte azt, hogy a Parlament meghosszabbította a felperes nevét tartalmazó alkalmassági lista érvényességét, hogy foglalkozott volna azzal a körülménnyel, hogy a felperes meghosszabbítás iránti kérelmére nem válaszoltak, valamint a Tanáccsal folytatott konzultációra sem került sor.

124 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a felperes nevét tartalmazó alkalmassági lista érvényessége 2007. június 1-jén lejárt. 2007. május 15-én a felperes kérte a Parlament főtitkárától, hogy hosszabbítsa meg az említett lista érvényességét. 2007. június 6-án a Parlament szolgálatai válaszoltak e levélre. Közölték, hogy az ombudsman kérésére a Parlament főtitkára megindította az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listája érvényességi idejének 2007. augusztus 31-ig történő meghosszabbítására irányuló eljárást. 2007. július 17-én a Parlament főtitkára arról tájékoztatta a felperest, hogy az ombudsman kérésére, és várva azt, hogy az utóbbi megvizsgálja a felperes aktáját, a Parlament főtitkára úgy döntött, hogy 2007. augusztus 31-ig meghosszabbítja e lista érvényességét. Végül, a 2007. október 22-i határozat 2.6 pontjában az ombudsman a következőket közölte:

„Végül, a [felperes] 2007. május 21-i levelét illetően, amelyben jelezte, hogy 2007. május 15-én […] kapcsolatba lépett a Parlament [főtitkárával] annak érdekében, hogy [az EUR/A/151/98 versenyvizsga] alkalmassági listája érvényességi idejének meghosszabbítását kérje, az ombudsman [emlékeztetett] arra, hogy egy korábbi panasz kapcsán úgy ítélte meg, hogy az alkalmassági lista érvényességi idejének a kinevezésre jogosult hatóság általi megválasztása az adminisztráció mérlegelési jogkörébe tartozó döntés. E tekintetben az ombudsman [üdvözölte] a Parlament azon nyilatkozatát, hogy kész meghosszabbítani a szóban forgó alkalmassági lista érvényességét annak érdekében, hogy lehetővé tegye számára, hogy megfelelően le tudja folytatni az eljárást a jelen ügyben.”

125 Figyelemmel a Parlament 2007. június 6-i levelének tartalmára, pontatlan az az állítás, amely szerint a Parlament nem válaszolt közvetlenül az alkalmassági lista érvényességének meghosszabbítására irányuló, a felperes által a 2007. május 15-i levelében előterjesztett kérelemre. A Parlament 2007. június 6-i leveléből ugyanis kifejezetten kitűnik, hogy az a felperes 2007. május 15-i levelére adott

válasz. Az a tény, hogy a Parlament e leveléből az is kitűnik, hogy az alkalmassági lista érvényességének 2007. augusztus 31-én történő meghosszabbítására irányuló eljárást az ombudsman kérésére indították meg, nem jelenti azt, hogy nem válaszoltak a felperes meghosszabbítás iránti kérelmére. A Parlament ugyanezen levelét úgy kell érteni, hogy az a felperesnek és az ombudsmannak az említett határidő meghosszabbítására irányuló kérelmére egyaránt választ ad. Mindenesetre a Törvényszék megjegyzi, hogy a panasz nem vonatkozott arra a kérdésre, hogy a Parlament hivatali visszásságot követett-e el azáltal, hogy nem válaszolt kifejezetten a felperesnek a nevét tartalmazó alkalmassági lista érvényességének meghosszabbítására irányuló kérelmére. Következésképpen nem lehet kifogásolni, hogy az ombudsman a panaszt követően nem vizsgálta meg e kérdéseket. Végül, az a tény, hogy a Parlament meghosszabbította a szóban forgó alkalmassági lista érvényességét az ombudsman vizsgálatának befejezéséig, nem tűnik kifogásolhatónak a megfelelő ügyintézés követelményeire figyelemmel.

126 A felperes emellett arra hivatkozik, hogy az alkalmassági lista érvényességét a Tanáccsal folytatott konzultáció nélkül hosszabbították meg. Ugyanakkor a felperes nem fejti ki kellő egyértelműséggel ezt az állítást. Mindenesetre e kérdés nem képezte a panasz tárgyát. Ennélfogva nem lehet azt kifogásolni, hogy az ombudsman az említett panasz alapján nem vizsgálta meg ezt a kérdést.

127 Ötödször, a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman a panaszt követően nem vizsgálta meg megfelelően azt a kérdést, hogy vele szemben az EUR/A/151/98 versenyvizsga többi sikeres pályázóhoz képest hátrányos megkülönböztetést alkalmaztak-e, azon tény folytán, hogy neve rövidebb ideig szerepelt az alkalmassági listán, mint a többi sikeres pályázóé.

128 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a panaszban a felperes nem állította, hogy amiatt alkalmaztak vele szemben hátrányos megkülönböztetést, hogy neve rövidebb ideig szerepelt az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáján, mint ugyanezen versenyvizsga más sikeres pályázóinak neve. Előadta, hogy a listára való felvétele óta egyik intézmény sem ajánlott neki állást, és úgy vélte, hogy a Parlamenttel szemben benyújtott keresetei miatt a Parlament bosszújának áldozatává vált. Ezenkívül kiemelte, hogy azt szeretné, hogy „nevezzék ki, vagy legalább tisztességesen pályázhasson a betöltetlen állásokra valamennyi európai intézménynél”. Végül azt kérte az ombudsmantól, hogy indítson vizsgálatot „az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáján szereplő aktáját érintő hivatali visszásság miatt”.

129 2007. január 30-i levelében az ombudsman azt kérte a Parlamenttől, hogy terjesszen elő véleményt a következő állításról és kérelemről: „A [felperes] úgy véli, hogy a Parlament nem kezelte megfelelően az aktáját azt követően, hogy nevét [felvették az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára]”, és „a [felperes] azt kéri, hogy méltányos bánásmódot tanúsítsanak vele szemben, amikor a közösségi intézményekben belül megüresedett állások betöltéséről van szó”.

130 Véleményében a Parlament megállapította, hogy a felperes nem bizonyította azokat a tényeket, amelyek alapján vélelmezni lehetne a közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetés fennállását az EUR/A/151/98 versenyvizsga egyéb sikeres pályázóihoz képest. A felperes a Parlament véleményével kapcsolatos észrevételeiben ez utóbbi megállapítást nem vitatta. Az ombudsman vizsgálatai sem vonatkoztak a felperes által a fenti 127. pontban hivatkozott állítólagos hátrányos megkülönböztetésre (lásd a fenti 92. pontot).

131 Az ombudsman hivatalában az aktájával foglalkozó ügyintézőnek 2007. augusztus 28-án küldött elektronikus levelében a felperes a következőket jelentette ki:

„Mint tudja, a Parlament […] csak az Ön kérésére fogadta el az EUR/A/151/98 versenyvizsga [pályázói] alkalmassági listájának meghosszabbítását (az én kérelmemet hallgatólagosan elutasították). A meghosszabbítás csak három hónapos volt (ebből két hónap a szabadságolásokra esett), noha úgy tűnik nekem, hogy az eredeti listát hosszabb időre hosszabbították meg. A Parlament szerint […] e határidő célja csak az [volt], hogy lehetővé tegye Ön számára a vizsgálata befejezését.”

132 E körülményekre figyelemmel a felperes nem kifogásolhatja azt, hogy az ombudsman a panaszát követően nem vizsgálta meg azt a kérdést, hogy vele szemben az EUR/A/151/98 versenyvizsga többi sikeres pályázóhoz képest hátrányos megkülönböztetést alkalmaztak-e azon tény folytán, hogy neve rövidebb ideig szerepelt e versenyvizsga alkalmassági listáján, mint a versenyvizsga többi sikeres pályázójáé. Az említett panasz ugyanis nem tartalmazott ilyen állítást. Mindezt alátámasztja az a tény, hogy a felperes a Parlament véleményére adott válaszában nem vitatta a Parlament azon értékelését, amely szerint a felperes nem bizonyította azokat a tényeket, amelyek alapján vélelmezni lehetne a közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetés fennállását e versenyvizsga egyéb sikeres pályázóihoz képest.

133 Egyébként, amennyiben a felperes kifogása arra vonatkozik, hogy az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának érvényességét csak három hónappal hosszabbították meg, noha az eredeti alkalmassági lista érvényességét hosszabb időre hosszabbították meg (lásd a fenti 131. pontban idézett 2007. augusztus 28-i elektronikus levelet), illetve a nyílt versenyvizsgák alkalmassági listáinak érvényességét szokásosan ennél hosszabb időre hosszabbították meg (lásd a 2007. október 19-i levelet), meg kell jegyezni, hogy mivel a felperes nevét tartalmazó alkalmassági lista meghosszabbítására vonatkozó határozatot a Parlament 2007 júniusában hozta, az nem lehetett a panasz tárgya. Nem lehet tehát azt kifogásolni, hogy az ombudsman nem vizsgálta meg e kérdést az említett panasz eredményeként. Ezenfelül úgy tűnik, hogy a felperes nem hivatkozott a Parlament előtt a fent hivatkozott leveleiben az ombudsman előtt felvetett kérdésekre. Végül, nincsenek alátámasztva a felperes azon homályos állításai, amelyek szerint az említett lista érvényességét hosszabb időre hosszabbították meg az említett versenyvizsga eredeti sikeres pályázói esetében, valamint a nyílt versenyvizsgák alkalmassági listáit szokásosan hosszabb időre hosszabbították meg. Ennélfogva nem lehet azt kifogásolni, hogy az ombudsman nem vizsgálta meg konkrétan ezeket az állításokat. Következésképpen el kell utasítani a fenti 127. pontban hivatkozott, a gondosság hiányára alapított kifogást.

134 Hatodszor, a felperes úgy ítéli meg, hogy a vizsgálati akta nem tartalmazott semmilyen arra vonatkozó ténybeli bizonyítékot, hogy a nevét tartalmazó alkalmassági listát közölték a Parlament valamennyi főigazgatóságával, így az ombudsman tévesen bízott e tekintetben a Parlament puszta állításaiban.

135 2007. március 20-i véleményében a Parlament megállapította, hogy az alkalmassági listákat megküldték a Parlament valamennyi főigazgatóságának, valamint hogy az érvényes listákról és az egyes listákon rendelkezésre álló sikeres pályázókról szóló emlékeztetőt minden évben megküldték az említett főigazgatóságoknak. Egyebekben az ombudsman vizsgálata során jelezte, hogy meg kívánja vizsgálni a Parlament aktáit azzal összefüggésben, hogy „a Parlament láthatóan azt [állította], hogy azt az alkalmassági listát, amelyre [a felperes nevét] felvették (2005. május), megküldték valamennyi főigazgatóságnak, valamint hogy az [szerepelt] a hatályos listákról minden évben az összes főigazgatóságnak megküldött emlékeztetőben is”.

136 A Parlament 2007. március 20-i véleményével kapcsolatos észrevételeiben a felperes úgy vélte, hogy a Parlament nem terjesztett elő olyan körülményt, amely lehetővé tette volna az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának a főigazgatóságain belüli továbbítására vonatkozó állításai alátámasztását.

137 Végül, a 2007. október 22-i határozat 2.4. pontjában az ombudsman rámutatott, hogy „figyelemmel a Parlament aktáinak vizsgálatára […] a [felperes] jelentkezését a Parlament valamennyi főigazgatóságának rendelkezésére bocsátották”.

138 E körülményekre figyelemmel meg kell állapítani, hogy az ombudsmannak a 2007. október 22-i határozat 2.4 pontjában szereplő, a fenti 137. pontban hivatkozott állításához nem kapcsolódik az azt alátámasztó dokumentumokra utaló pontos hivatkozás, annak ellenére, hogy a felperes a Parlament véleményéhez fűzött észrevételeiben hangsúlyozta, hogy a Parlament álláspontját bizonyítékokkal kell alátámasztani.

139 Egyébként a Törvényszék elé terjesztett beadványaiban az ombudsman nem hozott fel semmilyen bizonyítékot ebben a tekintetben. Pusztán azt hangsúlyozta, hogy a vizsgálatot bejelentő levélből egyértelműen kitűnt, hogy az kiterjedt a főigazgatóságok részére minden évben megküldött hatályos listákra, valamint hogy a 2007. október 22-i határozat 2.4 pontjában szereplő megállapítást a vizsgálat eredményeit figyelembe véve tette, ezekből azt a következtetést vonva le, hogy „[mindez] alapján tehát úgy vélhető, hogy képviselői […] az általuk végzett vizsgálat során ténylegesen látták azokat a dokumentumokat, amelyek megerősítik, hogy a Parlament tájékoztatta szolgálatait arról, hogy a [f]elperes nevét felvették az érintett [alkalmassági] listára”.

140 Figyelemmel a fenti megállapításokra, el kell ismerni, hogy az ombudsman megsértette gondossági kötelezettségét az azzal kapcsolatos vizsgálata során, hogy a Parlament valamennyi főigazgatóságát tájékoztatták-e arról, hogy a felperes nevét felvették az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára. A gondosság említett vizsgálat során való elmulasztását tanúsítja ugyanis az a tény, hogy az ombudsman a 2007. október 22-i határozat 2.4 pontjában szereplő megállapítást csak egy, olyan dokumentumokon alapuló felvetéssel tudja alátámasztani, amelyeknek nem tudja megjelölni sem a jellegét, sem a tartalmát.

– A kellősen súlyos jogsértés fennállásáról

141 A fentiekből az következik, hogy az ombudsman három jogsértést követett el a panasz vizsgálata során.

142 Először, elferdítette a Parlament véleményének tartalmát (lásd a fenti 102. pontot). Ez az elferdítés az ügy tanulmányozása során tanúsított gondosság hiányából ered, amely az uniós jog kellően súlyos, az Unió felelőssége megalapozására alkalmas megsértését jelenti. Az ombudsman ugyanis nem rendelkezik mérlegelési mozgástérrel valamely dokumentum tartalmának figyelembe vétele tekintetében.

143 Másodszor, az ombudsman megsértette gondossági kötelezettségét, amikor azt vizsgálta, hogy a Parlament átadta-e a felperes nevének alkalmassági listára vételével kapcsolatos információkat a többi uniós intézmény, szerv és hivatal részére. Nem támasztja alá ugyanis, hogy kivizsgálta és beszerezte a releváns bizonyítékokat annak megállapítása érdekében, hogy a szóban forgó alkalmassági listát mikor és hogyan adták át a többi uniós intézmény, szerv és hivatal részére 2005. május 17. és 2007. május 14. között (lásd a fenti 109. pontot). A fenti 86. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alkalmazásában a gondossági kötelezettség e megszegése az uniós jog kellően súlyos, az Unió felelősségének megalapozására alkalmas megsértését jelenti.

144 Harmadszor, az ombudsman megsértette gondossági kötelezettségét az azzal kapcsolatos vizsgálata során, hogy a Parlament valamennyi főigazgatóságának átadták-e a felperes nevének az alkalmassági listára való felvételével kapcsolatos információkat (lásd a fenti 140. pontot). Nem támasztotta alá ugyanis, hogy kivizsgálta és beszerezte a releváns bizonyítékokat az említett átadás értékelése érdekében. A fenti 86. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alkalmazásában a gondossági kötelezettség e megszegése az uniós jog kellően súlyos, az Unió felelősségének megalapozására alkalmas megsértését jelenti.

145 Mivel a 142–144. pontban megjelölt jogsértések megalapozhatják az Unió felelősségét, az e jogsértések alapjául szolgáló tények olyan átminősítése, hogy azok szintén megvalósítják a 94/262 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének, illetve a végrehajtási rendelkezések 9. cikke (2) bekezdésének megsértését, nem hat ki az Unió felelősségének megalapozására alkalmas jogsértések azonosítását.

– Végkövetkeztetés

146 A fentiekre figyelemmel meg kell állapítani, hogy az ombudsman három alkalommal megsértette gondossági kötelezettségét a panasz kivizsgálása során, valamint hogy e mulasztások megalapozhatják az Unió felelősségét.

c) A 94/262 határozat 3. cikke (1) bekezdésének, a végrehajtási rendelkezések 5. cikkének és 9. cikke (2) bekezdésének, valamint a gondoskodás és a megfelelő ügyintézés elvének a 2011. március 31-i határozattal összefüggésben való megsértése körébe tartozó jogsértésekről

147 Az első jogalap második részében a felperes azt állítja, hogy az ombudsman több, az Unió felelősségének megalapozására alkalmas hibát követett el a hivatalból indított vizsgálata során.

148 Először, a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman nem ellenőrizte a Parlament egyik, a Parlament hivatalos levelezése nyilvántartásának tartalmára vonatkozó állítása valóságát.

149 Konkrétabban, a 2011. március 31-i határozat 77. és 87. pontjában az ombudsman kifejtette, hogy a Parlament azt állította, hogy az egy adott pályázóval kapcsolatos, az intézmények között folyó kommunikációt főszabály szerint nem rögzítik a hivatalos nyilvántartásban. Az ombudsman úgy ítélte meg, hogy nincs oka kételkedni ezen információ helyességében.

150 A felperes úgy véli, hogy az ombudsman nem hagyatkozhatott volna a Parlament e közlésére ellenőrzés nélkül, mivel álláspontja szerint rendesen minden, az intézmények között folytatott hivatalos levelezés bekerül a hivatalos levelezés nyilvántartásába, és minden, általa a Parlamenttől kapott levélen szerepel egy olyan hivatkozási szám, amely a hivatalos nyilvántartásnak felel meg, nem pedig egy belső iktatási számnak.

151 E tekintetben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az, hogy a felperes által a Parlamenttől kapott valamennyi levélen a hivatalos nyilvántartás száma szerepelt, nem minősül olyan valószínűsítő körülménynek, amely kétségessé teheti a Parlament azon állításának igazságtartalmát, amely szerint az intézmények között egy adott pályázó kapcsán folytatott levelezést nem rögzítették a levelezés hivatalos nyilvántartásában. Az intézmények és a pályázó közötti levelezés ugyanis jellegénél fogva hivatalos, míg ez nem szükségképpen áll az intézmények között egy adott pályázó kapcsán folyó levelezésre. Ezenkívül az ombudsman hivatalból indított vizsgálatának tárgya nem a Parlament levelezési nyilvántartásának megfelelő vezetése volt, hanem az, hogy a Parlament átadta-e a többi uniós intézménynek, szervnek és hivatalnak azt az alkalmassági listát, amelyen a felperes szerepelt. Mivel ez volt a vizsgálat tárgya, a Parlament azon állítása, hogy nem volt nyoma a hivatalos nyilvántartásban az intézmények között egy adott pályázó tárgyában folytatott levelezésnek, rá nézve potenciálisan hátrányos volt, ami növeli annak hitelességét. E körülményekre figyelemmel úgy kell tekinteni, hogy a felperes nem terjesztett elő elegendő olyan bizonyítékot, amely alapján ki lehetne jelenteni, hogy az ombudsman megsértette gondossági kötelezettségét azáltal, hogy elfogadta a Parlament azon állítását, amely szerint nem került sor közte és az intézmények között a felperes tárgyában folytatott levelezés rögzítésére a Parlament hivatalos levelezésének nyilvántartásában.

152 E következtetést az a tény sem teszi kétségessé, hogy a Parlament e gyakorlata, miszerint nem rögzítették a felperessel kapcsolatban az intézmények között folytatott levelezést, ellentétes lehet a magatartási kódex 24. cikkével. E gyakorlatnak az említett kódexszel való összeegyeztethetősége ugyanis nem képezte az ombudsman által a jelen ügyben folytatott vizsgálat tárgyát, és a felperes e tekintetben nem élt panasszal az ombudsmannál. Ezenkívül ez az összeegyeztethetőségi kérdés nem teszi lehetővé a Parlament azon állításának megkérdőjelezését, amely szerint a szóban forgó levelezéseket nem rögzítették nyilvántartásban.

153 Másodszor, a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman, miután hivatalból megindította vizsgálatát, megtagadta annak vizsgálatát, hogy a Parlament közölte-e a többi intézménnyel a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételét. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy nem vitatott, hogy az ombudsman hivatalos vizsgálata során a felperes ellenezte az említett vizsgálat folytatását (lásd a 2010. július 10-i levelet).

154 Ezenkívül, a 2011. március 31-i határozatban az ombudsman mindenekelőtt megállapította, hogy nincs helye a vizsgálatnak, mivel azt a felperes ellenzi. Ezt követően megállapította, hogy hivatalból indított vizsgálat keretében a felperes hozzájárulása nélkül is folytathat hivatalbóli vizsgálatot, feltéve hogy azt nyomós közérdek indokolja. Úgy vélte azonban, hogy ez a jelen ügyben nem állt fenn, mivel hivatalból indított vizsgálatát alapvetően a felperes érdekét szem előtt tartva kezdte meg. Figyelemmel e körülményekre, úgy ítélte meg, hogy a felperes álláspontja vizsgálata akadályát jelenti, valamint hogy a vizsgálatot nem kell lefolytatni (lásd a 2011. március 31-i határozat 89-94. pontját).

155 Figyelemmel ezekre a 2011. március 31-i határozatban előadott indokokra, mindenekelőtt azt kell megjegyezni, hogy az ombudsman hivatalból indított eljárásával összefüggésben nem volt köteles hivatalból megszüntetni a vizsgálatot abban az esetben, ha azt az e vizsgálat által érintett személy kifogásolta. Ahogy arra a felperes rámutat, a 94/262 határozat, illetve a végrehajtási rendelkezések egyetlen rendelkezése sem írja elő az ombudsman számára, hogy szerezze be a panaszos hozzájárulását ahhoz, hogy vizsgálatot folytasson valamelyik uniós intézménynél vagy szervnél. Ehhez hasonlóan, egyetlen rendelkezés sem írja elő az ombudsman számára, hogy hivatalból kizárólag csak akkor indíthat vizsgálatot, ha azt nyomós közérdek indokolja.

156 Ugyanakkor az ombudsman gondos vizsgálat lefolytatására irányuló kötelezettsége körében köteles figyelembe venni valamennyi releváns körülményt, amikor vizsgálati cselekményeket végez. E körülmények közé tartozik az érintett személyek hozzáállása, valamint a vizsgálat által érintett közérdek is. Az ombudsman mérlegelési jogkörrel rendelkezik a tekintetben, hogy miként súlyozza e körülményeket annak eldöntése céljából, hogy van-e helye vizsgálat lefolytatásának.

157 A jelen ügyben a felperes nem vitatja sem azt, hogy ellenezte az ombudsman hivatalból indított vizsgálatát, sem azt, hogy az említett vizsgálatot nem indokolta különleges közérdek. A Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az ombudsman nem sértette meg nyilvánvalóan és súlyosan a vizsgálatokkal kapcsolatos mérlegelési jogköre korlátait, amikor a felperes vizsgálati intézkedésekkel kapcsolatos ellenkezésére hivatkozott e hivatalból indított eljárás lezárása érdekében. Ugyanakkor azáltal, hogy e hivatalból indított eljárást annak értékelése nélkül zárta le, hogy a Parlament részéről történt-e hivatali visszásság akkor, amikor tájékoztatta a saját szervezeti egységeit, valamint a többi uniós intézményt, szervet és hivatalt a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételéről, az ombudsman lemondott arról, hogy az említett vizsgálat révén kiigazítsa az általa a panasz nyomán lefolytatott vizsgálat során és a 2007. október 22-i határozatban elkövetett egyes hibákat. Az ombudsman tehát nem hivatkozhat a vizsgálat hivatalból történő lefolytatására annak érdekében, hogy mentesítse az Uniót a panaszt követően folytatott vizsgálat során az ombudsman által elkövetett hibák miatt fennálló felelőssége alól.

158 A felperes azon kifogásával kapcsolatban, hogy az ombudsman nem vizsgálta meg azt, hogy a Parlament nem konzultált a Tanáccsal (lásd a 2011. március 31-i határozat 96. pontját), az ombudsman a vizsgálat ezen elmaradását szintén igazolhatja azzal, hogy a felperes ellenezte ezeket a vizsgálati intézkedéseket.

159 Végül, a Törvényszék mindenesetre úgy véli, hogy még ha úgy is kellene tekinteni, hogy az ombudsman tévesen tagadta meg a vizsgálatot a felperes ellenkezése miatt, a felperes a *nemini licet venire contra factum proprium* elve alapján akkor sem hivatkozhatna e tévedésre annak érdekében, hogy kártérítést követeljen az Uniótól. Meg kell ugyanis állapítani, hogy a felperes az önmagának való ellentmondás nélkül nem kérhet kártérítést az ombudsman hivatalból indított vizsgálatának hiánya miatt, ha azt ellenezte. Az utóbbi értékelés nem teszi kétségessé azt, hogy az ombudsman nem hivatkozhat a

vizsgálat hivatalból történő folytatására annak érdekében, hogy mentesítse az Uniót az ombudsman által a panaszt és a 2007. október 22-i határozatot követően folytatott vizsgálat során elkövetett hibák miatt fennálló felelőssége alól.

160 A fenti okok miatt a felperes által az első jogalap második része keretében előterjesztett valamennyi kifogást el kell utasítani.

d) Végkövetkeztetés

161 Az első jogalap elemzése alapján meg kell állapítani, hogy az ombudsman három olyan jogsértést követett el, amely megalapozhatja az Unió felelősségét, a fenti 146. pontban összefoglaltaknak megfelelően.

2. A nyilvánvaló mérlegelési hibák körébe tartozó jogsértésekről

Bevezetés

162 A második jogalapban a felperes lényegileg azt állítja, hogy az ombudsman az Unió felelősségét megalapozó nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el a 2007. október 22-i határozat és a 2011. március 31-i határozat tekintetében. Az ombudsman vitatja, hogy ilyen hibákat követett volna el.

A Parlament véleményének a 2007. október 22-i határozatban való idézéséről

163 A felperes a fenti 102. pontban hivatkozott kifogást nyilvánvaló mérlegelési hibává minősíti át. A fenti 102. és 142. pontban kifejtett indokok miatt a szóban forgó jogsértés megalapozza az Unió felelősségét.

A 2007. október 22-i határozat kijavításáról

164 A felperes úgy véli, hogy az ombudsman tévedett, manipulálta és meghamisította a tényeket, valamint közokirat-hamisítást követett el, amikor 2010. június 29-én helyesbítés közzététele nélkül kijavította a 2007. október 22-i határozat 2.5 pontját.

165 E kifogásokra figyelemmel a Törvényszék mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy bár rendelkezik hatáskörrel annak elbírálására, hogy az intézmények egyes cselekményei megalapozhatják-e az Unió felelősségét, nincs hatásköre arra, hogy e cselekmények alapján bűncselekmény elkövetését állapítsa meg. Ennélfogva az az állítás, amely annak a Törvényszék általi megállapítását vonja maga után, hogy az ombudsman közokirat-hamisítás bűncselekményét követte el, elfogadhatatlan.

166 Ezt követően a Törvényszék megjegyzi, hogy az ombudsman 2010. június 29-i, a Parlamentnek címzett határozatában – amelyről a felperes másolatot kapott - jelezte, hogy ki kell javítani a 2007. október 22-i határozatot, mivel az említett határozat 2.5 pontjában szereplő tévedés elferdítette a Parlament véleményének tartalmát (lásd a fenti 102. pontot). Ekképpen, a 2010. június 29-i határozatban az elvégzendő kijavítást kifejezetten ismertették a felperessel és a Parlamenttel. A felperes tehát nem hivatkozhat a 2007. október 22-i határozat igazolatlan manipulációjára, illetve meghamisítására.

167 Az ombudsman ezt követően nyilvánosságra hozta e kijavítást, közzétéve a 2007. október 22-i határozat egy olyan módosított változatát, amely tartalmazza a 2010. június 29-i határozatban elfogadott javítást. A 2007. október 22-i határozat e módosított változata az eredeti, hibás 2007. október 22-i határozat helyébe lépett. A felperest tehát teljesen átlátható módon tájékoztatták az említett javításról.

168 Ennélfogva a helyesbítés közzétételének elmaradása nem minősül hibának, és még kevésbé a 2007. október 22-i határozat meghamisításának. A felperes által hivatkozott kifogást tehát el kell utasítani.

Az alkalmassági lista többi intézmény részére történő rendelkezésre bocsátásáról

169 Először, a felperes lényegileg azt kifogásolja, hogy az ombudsman nem ismerte el hivatali visszásságnak azt, hogy a Parlament nem tette közzé az EUR/A/151/98 versenyvizsga sikeres pályázójaként a nevét a Hivatalos Lapban, noha a Parlament 2003. február 25-én elfogadta az ombudsman arra vonatkozó ajánlását, hogy tegye közzé a versenyvizsgák sikeres pályázóinak nevét.

170 E vonatkozásban meg kell jegyezni, hogy a közzététel e hiányára a felperes a panaszban kifejezetten nem hivatkozott. Következésképpen az ombudsman e panasz alapján nem lehetett köteles arra, hogy kivizsgálja a Parlament által e tekintetben elkövetett esetleges hivatali visszásságot.

171 Egyébként a Törvényszék írásbeli kérdését követően az ombudsman benyújtotta az általa 2002. december 11-én a Parlamenthez intézett, a versenyvizsgák sikeres pályázói nevének a Hivatalos Lapban való közzétételéről szóló ajánlását, valamint a Parlament elnökének 2003. február 25-i levelét, amelyben elfogadja az említett ajánlást. A fent hivatkozott ajánlásból kitűnik, hogy az az elfogadását követő versenyvizsgákra vonatkozik, valamint hogy a pályázókat tájékoztatni kell a versenyvizsga-kiírásban arról, hogy a sikeres pályázók nevét közzéteszik.

172 Mivel azt a versenyvizsgát, amelyen a felperes részt vett, 1999. március 2-án írták ki, vagyis azt megelőzően, hogy a Parlament elfogadta volna a fent hivatkozott ajánlását, és mivel az EUR/A/151/98 versenyvizsgára vonatkozó kiírás nem tartalmazta azt, hogy a sikeres pályázók nevét közzéteszik, az ombudsman nem kifogásolhatta azt, hogy a Parlament nem tartotta magát a 2003. február 25-én elfogadott ombudsmani ajánláshoz. Ha az ombudsman úgy tekintette volna, hogy a Parlament hivatali visszásságot követett el azáltal, hogy nem tette közzé a felperes nevét a Hivatalos Lapban azt követően, hogy felvették az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára, akkor nem gondoskodott volna ajánlása egyik követelményének tiszteletben tartásáról, vagyis hogy valamennyi pályázót tájékoztatni kell a versenyvizsga-kiírásban arról, hogy a sikeres pályázók nevét közzéteszik.

173 Végezetül a Törvényszék megjegyzi, hogy az EUR/A/151/98 versenyvizsga többi 22 sikeres pályázójának nevét sem tették közzé a Hivatalos Lapban. A felperes semmilyen azt igazoló érvet nem terjesztett elő, hogy nagyobb fokú nyilvánosságot kellene élveznie, mint a többi 22 sikeres pályázónak. E körülmények között mind az egyenlő bánásmód elve, mind a felperes által a panaszában igényelt méltányos bánásmód azt követelte meg, hogy az említett versenyvizsga többi sikeres pályázójához hasonlóan e versenyvizsga azon alkalmassági listáját se tegyék közzé a Hivatalos Lapban, amelyen a felperes neve szerepelt.

174 A fenti okokból a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az ombudsman nem tévedett, amikor úgy tekintette, hogy a Parlament nem követett el hivatali visszásságot azáltal, hogy az EUR/A/151/98 versenyvizsga sikeres pályázójaként nem tette közzé a felperes nevét a Hivatalos Lapban.

175 Másodszor, a felperes úgy véli, hogy az ombudsman több hibát követett el, amikor a 2007. május 14-i „pooling” dokumentumra támaszkodott annak bizonyítása érdekében, hogy a többi uniós intézmény és szerv hozzáfért a felperes rendelkezésre állására vonatkozó információkhoz.

176 Mindenekelőtt a felperes úgy véli, hogy az ombudsman hibázott, amikor nem vizsgálta meg a Parlament azon állításának megalapozottságát, amely szerint a 2007. május 14-i „pooling” dokumentum bizalmas volt. Márpedig a felperes szerint e dokumentum nem volt bizalmas.

177 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az ombudsman vizsgálatával összefüggésben hozzáfért a 2007. május 14-i „pooling” dokumentum teljes változatához (lásd a vizsgálati jelentést). A Parlament ugyanakkor azt kérte, hogy e dokumentumot tekintsék bizalmasnak, amit az ombudsman elfogadott. A felperes tehát nem fért hozzá az említett dokumentumhoz a 2007. október 22-i és a 2011. március 31-i határozatok meghozatalát megelőző közigazgatási eljárás során. Ugyanakkor a jelen bírósági eljárás során az ombudsman benyújtotta a 2007. május 14-i „pooling” dokumentum egy olyan változatát, amelynek egyes részeit kitakarták.

178 A végrehajtási rendelkezések 13. cikkének (3) bekezdése szerint a panaszos nem tekinthet be az ombudsman által vizsgálata során az intézményektől megszerzett, az ombudsmannak szánt, bizalmasként megjelölt dokumentumokba és információkba. A végrehajtási intézkedések 10. cikkének (1) bekezdése azt írja elő, hogy az ombudsman a panaszt tevő kérelmére a panaszt bizalmasnak minősíti. Az említett rendelkezések nem írnak elő kivételt, illetve sajátos eljárást a bizalmas kezelés iránti kérelmek megalapozottságának vizsgálata érdekében.

179 A fentiekre figyelemmel, az ombudsmannak nem volt feladata, hogy megkérdőjelezze az intézmények arra irányuló kérelmeit, hogy a panaszosok vonatkozásában kezeljen bizalmasan bizonyos dokumentumokat vagy információkat, ugyanúgy, ahogy nem volt az ombudsman feladata az sem, hogy megkérdőjelezzen valamely panaszos által előterjesztett, a panasz bizalmas kezelésére irányuló kérelmet.

180 Következésképpen az ombudsman nem követett el hibát, amikor nem kérdőjelezte meg a parlamenti dokumentumok bizalmas kezelésére irányuló kérelmet.

181 Ha ugyanakkor egy határozatban az ombudsman értékelését bizalmas körülményekre alapítja, és egy panaszos kétségbe vonja az említett határozat jogszerűségét az uniós bíróság előtt, az ombudsman érvényesen nem hivatkozhat a panaszos kifogásaival szemben olyan bizalmas körülményekre alapított indokokra, amelyeket sem a panaszos, sem a bíróság nem ismerhet meg. Amennyiben az ombudsman bizalmas voltuk miatt nem engedélyezi e bizonyítékok egészének vagy részének közlését, az uniós bíróság kizárólag azon bizonyítékok alapján vizsgálja meg a megtámadott jogi aktus jogszerűségét, amelyeket közöltek vele (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EBHT, EU:C:2013:518, 127. pont).

182 Ezt követően a felperes lényegileg úgy véli, hogy az ombudsman hibázott, amikor 2007. október 22-i határozatában szereplő értékelését a 2007. május 14-i „pooling” dokumentumra alapította, holott az említett dokumentum nem bizonyítja, hogy a benne szereplő információkat valamennyi uniós intézmény, szerv és hivatal rendelkezésére bocsátották 2007. május 14. előtt vagy után.

183 E kifogás révén a felperes pusztán megismétli a fenti 103. pontban hivatkozott állítólagos jogsértést, azt nyilvánvaló mérlegelési hibává minősítve át. A fenti 104. és azt követő pontokban kifejtett indokok miatt el kell ismerni, hogy az ombudsman jogsértést követett el, amikor a 2007. május 14-i „pooling” dokumentumra támaszkodva bizonyítottnak tekintette, hogy a Parlament megfelelően közölte a többi uniós intézménnyel, szervvel és hivatallal azt, hogy a felperes nevét felvették az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára.

184 Harmadszor, a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman tévesen próbálta meg ellenőrizni a többi uniós intézménynél, szervnél és hivatalnál azt, hogy az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáját átadták-e nekik, holott arról, mint intézménynek, neki magának sem volt tudomása.

185 Ami a panaszt követő vizsgálatot illeti, nem lehet úgy tekinteni, hogy az ombudsman hibát követett el, amikor a Parlamentnél vizsgálta, hogy megküldték-e az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáját a többi uniós intézménynek, szervnek és hivatalnak. Meg kell jegyezni ugyanis mindenekelőtt, hogy a panasz nyomán lefolytatott vizsgálatok, illetve a tisztviselők saját szolgálataihoz való felvétele az ombudsman két elkülönült feladatát alkotja, és nem kötelezhető arra, hogy összekapcsolja az általa vizsgált panaszokat, és egy felvétel szempontjából releváns információ – vagyis a jelen ügyben a

felperes nevének egy versenyvizsga alkalmassági listájára történő felvétele – továbbításának elmaradását. Ezt követően mindenképpen emlékeztetni kell arra, hogy az ombudsman mérlegelési mozgástérrel rendelkezik azon mód megválasztása tekintetében, ahogy vizsgálatát folytatni kívánja, és azon döntése, hogy először a Parlamentnél vizsgálódik, nem haladja meg e mérlegelési jogkör korlátait.

186 Az ombudsman hivatalból indított eljárását illetően nem lehet azt kifogásolni, hogy az anélkül folytatta vizsgálatát, hogy előbb ellenőrizte volna, hogy mint uniós szerv, kapott-e a Parlamenttől olyan információt, amely szerint a felperes nevét felvették az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára. Azon a tényen kívül ugyanis, hogy az ombudsman mérlegelési mozgástérrel rendelkezik vizsgálatainak megszervezését illetően, és ennélfogva megválaszthatja, hogy mely releváns szempontot kíván először megvizsgálni, meg kell jegyezni, hogy még ha meg is kapta volna az ombudsman az említett információt, ez akkor sem lett volna szükségképpen elegendő annak bizonyításához, hogy a többi uniós intézmény, szerv és hivatal is megkapta az említett információt. Ebből következően a felperes fenti 184. pontban összefoglalt kifogása megalapozatlan.

187 Negyedszer, a felperes úgy véli, hogy az a tény, hogy az ombudsman a 2007. október 22-i határozatban rámutatott, hogy a vizsgálat megerősítette, hogy a felperes önéletrajzát megküldték a Tanácsnak, elmulasztva megemlíteni azt, hogy e megküldésre a felperes felhívására került sor, azt bizonyítja, hogy a Tanács nem rendelkezett információval az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáját illetően, noha az említett versenyvizsga társszervezője volt. A felperes azt is előadja, hogy az a tény, hogy nemleges választ kapott az Európai Számvevőszékhez benyújtott pályázatára, azt mutatta, hogy az utóbbi nem rendelkezett információkkal az említett listát illetően. Végül hivatkozik az EPSO-val 2007-ben folytatott levelezésére, és úgy véli, hogy abból nem lehetett azt a következtetést levonni, hogy nevét 2007. április 26. előtt felvették az EPSO listájára. Azt kifogásolja, hogy az ombudsman nem hivatkozott a felperes által a részére átadott, EPSO-tól származó információkra a Parlament a 2007. május 14-i „pooling” dokumentumon alapuló állításaival szemben.

188 E megfontolások alátámasztják a felperes azon kifogását, amelynek alapját az jelenti, hogy nincs bizonyíték arra, hogy tájékoztatták a többi uniós intézményt, szervet és hivatalt arról, hogy a felperes nevét felvették az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára, aminek következtében az ombudsman által e tekintetben a 2007. október 22-i határozatban rögzített értékelés hibás. Mivel a Törvényszék elismeri, hogy az ombudsman e tekintetben jogsértést követett el (lásd a fenti 104. és azt követő pontokat), e megfontolások nem érintik a jogvita eldöntését. A Törvényszék mindazonáltal megjegyzi, hogy az, hogy a Tanács a felperes felhívására kérte be annak önéletrajzát, nem bizonyít semmit azzal kapcsolatban, hogy a Tanács rendelkezésére bocsátották-e a felperes nevét tartalmazó alkalmassági listát. Ehhez hasonlóan az, hogy a Számvevőszék azt válaszolta a felperes kérdésére, hogy nincsenek a megkeresésének megfelelő, betöltetlennek nyilvánított álláshelyek, nem bizonyít semmit azzal kapcsolatban, hogy a Számvevőszék rendelkezésére bocsátották-e a felperes nevét tartalmazó alkalmassági listát.

189 Ötödször, annyiban, amennyiben a felperes úgy véli, hogy az ombudsman hibát követett el, amikor hivatalból indított eljárása keretében nem vizsgálta meg az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának továbbítását, e kifogás megegyezik a fenti 153. és azt követő pontokban vizsgált kifogással.

A 2007. október 22-i határozat 2.2 pontjáról

190 A felperes úgy véli, hogy az ombudsman hibázott, amikor 2008. október 1-jei levelében kijelentette, hogy „ismét [megerősítette], hogy határozata 2.2 pontja a Parlament azon 2007. március 20-i véleményében szereplő megállapításán alapult, amely szerint az EUR/A/151/98 [versenyvizsga alkalmassági] listáját valamennyi [főigazgatóságnak] továbbították”. Álláspontja szerint ugyanis ily módon az ombudsman azt mondta ki, hogy következtetésének levonásánál nem a vizsgálati aktára, hanem kizárólag a Parlament egyoldalú állításaira támaszkodott.

191 A felperes e kifogásának nem lehet helyt adni, mivel, ahogy azt az ombudsman is kiemeli, a 2007. október 22-i határozat 2.2 pontjában pusztán bemutatta a Parlament álláspontját, amivel nem követett el hibát. E pontban nem értékelte az említett álláspontot. Ezzel szemben, amennyiben a felperes azt kifogásolja, hogy nem volt bizonyíték arra, hogy megküldték az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáját a Parlament valamennyi főigazgatóságának, azt kell megjegyezni, hogy e kifogás a fenti 134. és azt követő pontokban vizsgált kifogáshoz kapcsolódik, valamint hogy a felperes megalapozottan mutatott rá az e közléssel kapcsolatos bizonyítékok hiányára.

Az alkalmassági lista érvényességi idejéről

192 Először, a felperes úgy véli, hogy az ombudsman tévedett, amikor a 2007. október 22-i határozat 2.6 pontjában úgy ítélte meg, hogy az alkalmassági lista érvényességi idejének megválasztása a kinevezésre jogosult hatóság mérlegelési jogkörébe tartozik. Álláspontja szerint a személyzeti szabályzat a kinevezésre jogosult hatóság számára nem biztosít ilyen jogkört.

193 E tekintetben a Törvényszék megállapítja, hogy a tisztviselők személyzeti szabályzata 29. és 30. cikkének együttes értelmezéséből kitűnik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság határozza meg a versenyvizsga alkalmassági listája érvényességének idejét. E tekintetben a kinevezésre jogosult hatóság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, amelyet az általános elveknek, így az egyenlő bánásmód elvének és az indokolási kötelezettségnek megfelelően kell gyakorolni. Ennélfogva az ombudsman nem követett el hibát, amikor úgy tekintette, hogy az ilyen lista érvényességi idejének megválasztása az adminisztráció mérlegelési jogkörébe tartozó döntés.

194 Másodszor, amennyiben a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman tévedett, amikor nem állapította meg, hogy nem tartalmaz indokolást a Parlament azon határozata, amellyel meghosszabbította a felperes nevét tartalmazó alkalmassági lista érvényességét, meg kell állapítani, hogy 2007. július 17-i levelében a Parlament rámutatott, hogy e meghosszabbításra azért került sor, hogy lehetővé tegyék az ombudsman számára vizsgálata lezárását. Ennélfogva a felperes kifogását el kell utasítani mint megalapozatlant.

195 Harmadszor, amennyiben a felperes úgy véli, hogy az ombudsman hibát követett el, mivel a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvétele érvényességének meghosszabbítását követően nem vizsgálta meg azt a hátrányos megkülönböztetést, amely a felperest az említett versenyvizsga többi sikeres pályázójához képest érte azok nevének az említett listán való szerepeltetése időtartalmát illetően, meg kell állapítani, hogy a kifogást már az első jogalap keretében előadták. A fenti 127. és azt követő pontokban szereplő indokok miatt azt el kell utasítani.

196 Negyedszer, a felperes úgy véli, hogy az ombudsman tévedett, amikor nem járt el a 2007. október 19-i levele alapján, amelyben közölte vele, hogy „az, hogy [az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának] érvényességét csak [három] hónappal hosszabbították meg (amelyből [kettő] a szabadságolások időszakára esett), [megerősíti] [az őt ért] többéves hátrányos megkülönböztetést, mivel [szokásosan] a [nyílt versenyvizsgák alkalmassági listáit] jóval hosszabb időre hosszabbították meg, annak érdekében, hogy ez előnyös legyen egyrészt a sikeres pályázók, másrészt a különböző intézmények számára”. E tekintetben a Törvényszék mindenekelőtt úgy ítéli meg, hogy figyelemmel e levél keltének és a 2007. október 22-i határozat elfogadása időpontjának közelségére, nem lehet bizonyossággal megállapítani, hogy az ombudsman tudomást szerezhetett-e ezen levélről az említett határozat elfogadását megelőzően. Ezenkívül mindenesetre, mivel a hátrányos megkülönböztetés e levélben felvetett kérdése az alkalmassági listák érvényességi idejének meghosszabbítására vonatkozik, az csak a felperes nevét tartalmazó lista érvényességének tényleges meghosszabbítását követően vethető fel érvényesen (lásd a fenti 132. pontot). Ennélfogva, egy új panasz igazolására alkalmas új kifogásról van szó, nem pedig egy panasz nyomán indított vizsgálat tárgyának kiterjesztéséről. Az ombudsman tehát nem hibázott, amikor nem vizsgálta meg a panasz alapján ezt az állítólagos hátrányos megkülönböztetést.

197 Ötödször, a felperes úgy véli, hogy a 2011. március 31-i határozatban az ombudsman tévedett, amikor úgy tekintette, hogy a Parlament nem alkalmazott vele szemben hátrányos megkülönböztetést az EUR/A/151/98 versenyvizsga többi sikeres pályázójához képest, az említett versenyvizsga alkalmassági listája érvényességi idejének meghatározását illetően. A felperes szerint az említett, 2007-ben lejárt listára 2001-ben felvett egyéb pályázókkal szemben az ő neve csak 2005-ben került fel.

198 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az egyenlő bánásmód elve megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy a különböző helyzeteket ne kezeljék azonos módon, hacsak ez a bánásmód objektíve nem igazolt (1977. október 19-i Ruckdeschel és társai ítélet, 117/76 és 16/77, EBHT, EU:C:1977:160, 7. pont; 1980. október 6-i Hochstrass kontra Bíróság ítélet, 147/79, EBHT, EU:C:1980:238, 7. pont; 1990. szeptember 26-i Beltrante és társai kontra Tanács ítélet, T-48/89, EBHT, EU:T:1990:50, 34. pont). Ebből tehát az következik, hogy hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve akkor sérül, ha lényeges különbséget fel nem mutató tény- vagy joghelyzetben lévő személyek két kategóriája eltérő bánásmódban részesül, vagy amikor egymástól eltérő helyzeteket azonos módon kezelnek (1997. április 16-i Kuchlenz-Winter kontra Bizottság ítélet, T-66/95, EBHT, EU:T:1997:56, 55. pont). Valamely eltérő bánásmód akkor egyeztethető össze a hátrányos megkülönböztetés tilalmának általános elvével, ha az igazolható egy objektív, ésszerű és a megkülönböztetéssel elérni kívánt céllal arányos szempont alapján (2004. március 2-i Di Marzio kontra Bizottság ítélet, T-14/03, EBHT-KSZ, EU:T:2004:59, 83. pont).

199 A jelen esetben az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáját 2001. január 12-én hozták létre. E listán eredetileg 22 sikeres pályázó neve szerepelt. Márpedig, ahogy az a fenti 113. pontból kitűnik, az eredeti 22 sikeres pályázó közül valamennyit felvették 2002. december 31. előtt, egy személy kivételével, aki 2003. június 1-jén kapott állást. Ekképpen valamennyi eredeti sikeres pályázó neve legalább két év, négy hónap és húsz napnyi időtartamban szerepelt az említett alkalmassági listán.

200 A felperes eredetileg nem tartozott az EUR/A/151/98 versenyvizsga sikeres pályázói közé, akiknek neve szerepelt az említett versenyvizsga 2001. január 12-én létrehozott alkalmassági listáján, és ezt sikeresen támadta meg a Törvényszék előtt (Staelen kontra Parlament ítélet, fenti 6. pont, EU:T:2003:52). 2005. május 17-én a felperes nevét felvették az említett listára. 2005. május 19-i levelében a Parlament tájékoztatta a felperest arról, hogy nevét felvették az említett listára, hogy ő az egyetlen sikeres pályázó, akinek neve még a listán szerepel, valamint hogy a szóban forgó lista 2007. június 1-jéig hatályos. Ugyanakkor 2007. június 6-án a felperest arról tájékoztatták, hogy a Parlament főtitkára azt kérte, hogy indítsák meg az e lista érvényességének 2007. augusztus 31-ig való meghosszabbítására irányuló eljárást. 2007. július 17-én arról tájékoztatták a felperest, hogy elfogadták az érintett lista érvényességének 2007. augusztus 31-ig tartó meghosszabbításáról szóló határozatot. Ekképpen a felperes neve két évig, három hónapig és tizennégy napig szerepelt a szóban forgó alkalmassági listán.

201 Következésképpen a felperes neve rövidebb ideig szerepelt az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáján, mint az EUR/A/151/98 versenyvizsga többi sikeres pályázójának neve.

202 A 2011. március 31-i határozatban az ombudsman megállapította, hogy nem történt hivatali visszásság az EUR/A/151/98 versenyvizsga felperes nevét is tartalmazó, illetve a többi sikeres pályázó nevét tartalmazó alkalmassági listájának érvényességi idejével kapcsolatosan a felperes által hivatkozott eltérés eredményeként, mivel a Parlament kifejtette, hogy ezen egyéb sikeres pályázókat az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának közzétételét követő két éven belül felvették, míg a felperes neve e listán kicsit több mint két évig szerepelt, vagyis hosszabb ideig, mint ameddig az említett egyéb sikeres pályázók neve a listán volt, és a Parlament e magyarázata meggyőző volt.

203 Figyelemmel a fenti 199–201. pontban kifejtett tényekre, a Parlament által szolgáltatott magyarázat téves volt, és az ombudsman e magyarázat alapján nem tekinthette úgy, hogy e tekintetben nem került sor hivatali visszásságra a Parlament részéről.

204 Az, hogy a vizsgálat során egy intézmény által az ombudsman számára adott magyarázat meggyőzőnek tűnik, nem mentesíti az ombudsmant azon feladata alól, hogy meg kell bizonyosodnia arról, hogy az e magyarázat alapjául szolgáló tények valósak, amennyiben ez a magyarázat jelenti az említett intézmény által megvalósított hivatali visszásság hiánya megállapításának kizárólagos alapját.

205 Ekképpen, az ombudsman nem teljes mértékben a megkövetelt gondosságnak megfelelően járt el, amikor a Parlament által az EUR/A/151/98 versenyvizsga 22 eredeti sikeres pályázójának felvételével kapcsolatban szolgáltatott és utóbb megalapozatlannak bizonyult magyarázatokra támaszkodva – anélkül hogy olyan bizonyítékok álltak volna rendelkezésére, amelyek alátámasztják az egyes sikeres pályázók felvételének időpontját – megállapította, hogy a Parlament nem valósított meg hivatali visszásságot. A gondosság e hiánya alkalmas arra, hogy megalapozza az Uniónak az ombudsman magatartása miatt fennálló felelősségét (lásd a fenti 84–86. pontot).

A felperes aktájának megsemmisítéséről

206 A felperes lényegileg úgy ítéli meg, hogy az ombudsman hibákat követett el vizsgálatai során, amikor nem kifogásolta, hogy a Parlament megsemmisítette a felperes aktáját, valamint úgy tekintette, hogy nem kell megvizsgálni, hogy a Parlament jogosan járt-e el, amikor nem csupán az aktában szereplő személyes adatokat törölte, hanem az egész aktát megsemmisítette.

207 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes 2007. október 15-én levelet kapott a Parlament személyzeti főigazgatóságának főigazgatójától, amelyben az arról tájékoztatta, hogy az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának érvényessége 2007. augusztus 31-én lejárt, és ha kívánja, akkor két és fél évig megőrzik a pályázati anyagát, az említett versenyvizsgával kapcsolatos esetleges jogvita esetére. A tisztviselők személyzeti szabályzata III. mellékletének – amely alapján az EUR/A/151/98 versenyvizsgát megszervezték – 2. és 4. cikke szerint a pályázati anyag tartalmazta azt a formanyomtatványt, amelyet a versenyvizsgán részt venni kívánó valamennyi személynek ki kellett töltenie, valamint az ehhez csatolt dokumentumokat, illetve információkat. 2007. október 19-én a felperes tájékoztatta az ombudsmant a 2007. október 15-i levél tartalmáról. 2010 márciusában a Parlament a felperes e versenyvizsgával kapcsolatos teljes iratanyagát megsemmisítette, vagyis nem csupán a pályázati aktát, hanem a jelentkezés elfogadását követően csatolt valamennyi dokumentumot tartalmazó aktát is. 2010. július 29-én az ombudsman hivatalból vizsgálatot indított. Végül, a 2011. március 31-i határozat 86. pontjában az ombudsman megállapította a következőket:

„A Parlament úgy tekintette, hogy ezen akta megsemmisítése összhangban van a kérdéssel kapcsolatos általános politikájával, és az szükséges volt ahhoz, hogy teljesítse az adatvédelmi szabályokból következő kötelezettségeit. Mellékelte a szóban forgó szabályok másolatát, amelyből kitűnik, hogy a sikertelen pályázókra vonatkozó adatokat a szóban forgó alkalmassági lista lejártát követő két és fél év elteltével meg kell semmisíteni. A Parlament ezenkívül kifejtette, hogy milyen okból nem szorítkozik az aktában szereplő, a szóban forgó pályázót érintő személyes adatok törlésére, és miért semmisíti meg az egész aktát. Az ombudsman rámutat, hogy a Parlament által a felperes aktája tekintetében alkalmazott bánásmód megfelelt az ilyen esetekben követett általános megközelítésnek, vagyis az érintett dokumentumok szóban forgó tartaléklista érvényessége lejártát követő két és fél év elteltével történő megsemmisítésének. Úgy ítélte meg, hogy a jelen ügyben nincs helye az azzal kapcsolatos vizsgálatnak, hogy a Parlament helyesen járt-e el, amikor nem pusztán a panaszos személyes adatait törölte, hanem megsemmisítette az egész aktát. Ami ugyanis a jelen ügyben releváns, az az, hogy a Parlament által szolgáltatott információkból kitűnik, hogy az utóbbi nem rendelkezik másolattal azon levelekről és elektronikus levelekről, amelyekben tájékoztatta a többi uniós intézményt és szervet arról, hogy a panaszos nevét felvették a szóban forgó, már korábban létező tartaléklistára. Semmi sem utal arra, hogy a Parlament azért semmisítette meg az aktát, hogy bizonyítékokat semmisítsen meg.”

208 Először, a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman nem tiltakozott az aktája Parlament általi megsemmisítése ellen, mivel álláspontja szerint e megsemmisítés ellehetetlenítette az ombudsman hivatalból indított vizsgálatának kimenetelét.

209 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az iratokból a jelen ügyben nem tűnik ki, hogy a felperes maga kifogásolta aktája megsemmisítését, holott megtehette volna. Ezenfelül a 2007. október 19-i levélben az ombudsmant csak a felperes pályázati anyagának megsemmisítéséről tájékoztatták, nem pedig az egész aktáéról. Márpedig figyelemmel a pályázati anyag tartalmára, a felperes nem fejtette ki, hogy az mennyiben lehetne hasznos annak bizonyítása céljából, hogy az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáját megküldték a többi uniós intézménynek, szervnek és hivatalnak. Figyelemmel az említett akta tartalmára, arra, hogy a felperes nem bizonyította annak relevanciáját, valamint arra, hogy nem bizonyított, hogy az ombudsman tudott arról, hogy a felperes teljes aktáját nem pedig pusztán a pályázati anyagát fogják megsemmisíteni, nem lehet azt kifogásolni, hogy az ombudsman nem tiltakozott a megsemmisítés ellen.

210 Ezenkívül mindenesetre a felperes nem bizonyította, hogy elméletileg csak a parlamenti aktája tenné lehetővé annak alátámasztását, hogy a többi uniós intézményt, szervet és hivatalt tájékoztatták nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételéről. Ahogy arra az ombudsman rámutat, rendelkezésre álltak egyéb információforrások is, többek között a Tanácsnál. A felperes azonban ellenezte azt, hogy az ombudsman vizsgálatot folytasson e más uniós intézményeknél, szerveknél és hivataloknál (lásd a fenti 153. és azt követő pontokat). Figyelemmel az ombudsmant a vizsgálatai megszervezése terén megillető mérlegelési mozgástérre, valamint az egyéb lehetséges információforrásokra, az, hogy az ombudsman nem kifogásolta a felperes aktájának Parlament általi megsemmisítését, nem elegendő az ombudsman jogellenes magatartásának bizonyításához.

211 Másodszor, a felperes úgy ítéli meg, hogy az ombudsman nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy nem kell megvizsgálni, hogy a Parlament jogosan semmisítette-e meg a teljes aktáját, holott nyilvánvaló, hogy e megsemmisítés szabálytalan volt.

212 Figyelemmel az ombudsman hivatalból indított vizsgálatának tárgyára, az utóbbi hiba elkövetése nélkül tekinthette úgy, hogy nem érdemes vizsgálatokat folytatni a felperes teljes aktájának Parlament általi megsemmisítése tárgyában. Ahogy ugyanis kitűnik a 2011. március 31-i határozat 43. pontjából, a hivatalból indított vizsgálat tárgya az volt, hogy az uniós intézményeket, szerveket és hivatalokat tájékoztatták-e a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételéről, valamint e lista érvényességi ideje, illetve az, hogy a felperes és az említett versenyvizsga egyéb sikeres pályázóival egyenlő bánásmódban részesült-e az említett lista érvényességi idejét illetően.

213 Következésképpen az ombudsman hivatalból indított vizsgálata keretében joggal tekinthetett el az azzal kapcsolatos vizsgálatok lefolytatásától, hogy a Parlament jogosan semmisítette-e meg a felperes teljes aktáját.

214 Egyebekben, amennyiben a felperes konkrétan azt kifogásolja, hogy az ombudsman nem vizsgálta meg személyes adatainak jogellenes megsemmisítését, ahogy azt az ombudsman említi viszonválaszában, a felperes a keresetlevél szakaszában nem fogalmazott meg ilyen kifogást. Márpedig a Törvényszék eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-a c) pontjának és 48. cikke 2. §-ának együttes rendelkezéseiből kitűnik, hogy a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését, és hogy az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Azon jogalapot vagy érvet azonban, amely valamely korábban közvetlenül vagy közvetve a keresetlevélben kifejtett jogalap kiterjesztésének minősül, és amely ahhoz szorosan kapcsolódik, elfogadhatónak kell tekinteni (lásd: 2007. március 14-i Aluminium Silicon Mill Products kontra Tanács ítélet, T-107/04, EBHT, EU:T:2007:85, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jelen esetben az említett kifogás nem egy létező kifogás kiterjesztése. Ennélfogva e kifogást el kell utasítani mint elfogadhatatlant.

215 Ezenkívül, és mindenféleképpen, a jelen ügyben az ombudsman által végzett vizsgálatok során a felperes egyáltalán nem terjesztett ilyen panaszt az ombudsman elé. 2007. október 19-i levelében a felperes nem kifogásolta pályázati anyaga megsemmisítését, amelyről a Parlament 2007. október 15-i levelével tájékoztatták. A 2007. október 22-i határozatot követően, illetve az ombudsman hivatalból indított eljárása során a felperes szintén nem hivatkozott ilyen jogsértésre az ombudsman előtt. Nem lehet tehát azt kifogásolni, hogy az ombudsman nem vizsgálta meg ezt a kérdést.

A 2007. május 15-i levélre adott válaszról

216 A felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a Parlament nem válaszolt a 2007. május 15-i levelére, amelyben kérte a szóban forgó alkalmassági lista érvényességének meghosszabbítását.

217 E tekintetben elegendő azt megjegyezni, hogy 2007. június 6-i levelében a Parlament kifejezetten jelezte, hogy e levél a felperes 2007. május 15-i levelére adott válasz. Ezenkívül a 2011. március 31-i határozat 81. pontjában az ombudsman kifejezetten kitért a 2007. május 15-i levélre adott válasz kérdésére. Nem lehet tehát azt kifogásolni, hogy figyelmen kívül hagyta a Parlament által a 2007. május 15-i levélre adott válasz kérdését. Végül hangsúlyozni kell, hogy a felperes elérte a szóban forgó alkalmassági lista érvényességének 2007. augusztus 31-ig való meghosszabbítását.

218 Ennélfogva az arra alapított kifogást, hogy az ombudsman nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a Parlament nem válaszolt a felperes 2007. május 15-i levelére, el kell utasítani mint megalapozatlant.

Az arra vonatkozó vizsgálat hiányáról, hogy a Parlament ellenezte a felperes kinevezését

219 A felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman nem vizsgálta meg azt, hogy a Parlament ellenezte a felperes kinevezését.

220 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a panaszban a felperes kiemelte, hogy mivel ő volt az EUR/A/151/98 versenyvizsga egyetlen olyan sikeres pályázója, akinek neve szerepelt az említett versenyvizsga alkalmassági listáján, és akit nem neveztek ki, azt a következtetést vonta le, hogy a Parlamenten belüli bosszúálló magatartás áldozata lett. Rámutatott, hogy az Unió egyéb intézményeiben dolgozó tisztviselő barátai, akiknek a nevét titoktartás miatt nem közölheti, megerősítették gyanúját.

221 Az ombudsman a panasz nyomán úgy döntött, hogy megvizsgálja, hogy miként kezelték a felperes ügyét azt követően, hogy nevét felvették az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára, illetve azt, hogy méltányos volt-e a felperessel szemben alkalmazott bánásmód az uniós intézményeknél található állás megpályázása során.

222 E megközelítés nem jogszerűtlen. Mivel ugyanis a Parlament bosszúálló magatartására vonatkozó állítás egy következtetésen, valamint nem azonosítható források állításain alapul, fontos volt, hogy az ombudsman megvizsgálja az e következtetés és ezen állítások alapjául szolgáló tényeket. Márpedig az ombudsman így járt el, amikor a panaszt követően meghatározta a vizsgálat tárgyát.

Végkövetkeztetés

223 A második jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy az első jogalap vizsgálata során megállapított jogsértéseken kívül az ombudsman elmulasztotta a gondosságot, amikor a Parlament puszta állítására támaszkodott a sikeres pályázók alkalmassági listán való szerepeltetésének tartamát illetően (lásd a fenti 205. pontot). A gondosság ezen hiányának következtében az ombudsman tévesen ítélt valósnak bizonyos tényeket, és ebből következően tévesen állapította meg, hogy a Parlament részéről nem történt hivatali visszásság.

3. Az ombudsman pártatlanságának, tárgyilagosságának és függetlenségének hiánya, illetve rosszhiszeműsége és a hatáskörrel való visszaélés miatt bekövetkezett jogsértésekről

224 A harmadik jogalapban a felperes azt állítja, hogy a jelen ügyben érintett vizsgálatai során az ombudsman nem volt pártatlan, nem tanúsított tárgyilagosságot és függetlenséget, rosszhiszemű volt, továbbá visszaélt hatáskörével.

225 A felperes először megkérdőjelezi a Parlament és az ombudsman között 2006. március 15-én kötött együttműködési megállapodás (a továbbiakban: együttműködési megállapodás) szabályosságát, illetve e megállapodás hatását a panasz független és tárgyilagos kezelésére.

226 E tekintetben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a felperes nem fejti ki kellő pontossággal kifogása tartalmát. A puszta megkérdőjelezés nem elegendő azon indokok kifejtéséhez, amelyek miatt a felperes úgy véli, hogy az ombudsman nem független a Parlamenttől.

227 A felperes együttműködési megállapodásra vonatkozó egyetlen kellően pontos állítása az, amely szerint az ombudsman a feladatai ellátása során az említett megállapodás alapján a Parlament jogi osztályától kapott támogatás folytán nem rendelkezett a szükséges függetlenséggel.

228 Az együttműködési megállapodás 8. cikke vitathatatlanul tartalmazza az ombudsman és a Parlament között a jogi területen folytatott együttműködés lehetőségét. A felperes ugyanakkor nem terjeszt elő bizonyítékkezdeményt arra vonatkozóan, hogy az ombudsman a jelen ügyben élt ezzel a lehetőséggel. Különösen nem mutat be olyan valószínűsítő körülményt, amely szerint az ombudsman vizsgálati feladatai ellátása során támogatást kapott a Parlament jogi osztályától. Ennélfogva a felperes azon kifogását, amely szerint az ombudsman az említett megállapodás folytán nem rendelkezett a szükséges függetlenséggel, el kell utasítani mint megalapozatlant.

229 Másodszor, a felperes úgy véli, hogy az ombudsman rosszhiszeműsége és a Parlament megvédésére irányuló szándéka kitűnik mind a 2008. október 1-jei levélből, mind pedig a 2010. március 10-i levélből, amelyek idézik a 2007. október 22-i határozat 2.5 pontját, azon hibás szakasz kivételével, amely szerint a Parlament véleményében már közölte, hogy a felperes rendelkezésre állását tartalmazó alkalmassági listát más intézmények rendelkezésére bocsátották.

230 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ombudsman a 2007. október 22-i határozatban tévesen tüntette fel, hogy a Parlament véleményéből kitűnik, hogy a felperes nevét tartalmazó alkalmassági listát más intézmények rendelkezésére bocsátották (lásd a fenti 102. pontot). A 2008. október 1-jei levélben és a 2010. március 10-i levélben található, a felperes által hivatkozott kihagyások azonban nem rejtett kihagyások voltak, mivel az idézetben a kihagyott részeket három pont jelöli. Végül, az ombudsman mindkét levélben emlékeztet a 2007. október 22-i határozat 2.5 pontjában szereplő értékelésének tartalmára, miszerint az a vizsgálatra, nem pedig a Parlament véleményére vonatkozik. E körülményekre figyelemmel a felperes által hivatkozott kihagyások nem bizonyítják az ombudsman rosszhiszeműségét vagy elfogultságát.

231 Harmadszor, a felperes úgy véli, hogy a szubjektivitás és az összejátszás jele az a tény, hogy az ombudsman egyszer sem igényelte, hogy a Parlament bizonyítsa, hogy azon alkalmassági listát, amelyen a felperes neve szerepelt, a többi uniós intézmény rendelkezésére bocsátották, és beérte a 2007. május 14-i „pooling” dokumentummal. Ugyanakkor az, hogy az ombudsman nem megfelelően folytatta le vizsgálatát az említett lista többi uniós intézmény, szerv és hivatal számára történt rendelkezésére bocsátását illetően (lásd a fenti 103. és azt követő pontokat), önmagában véve nem minősül a szubjektivitás, illetve a Parlament és az ombudsman közötti összejátszás jelének. A felperes ugyanis nem bizonyítja, hogy e hiba szándékos volt. Ez az értékelés érvényes a listának a többi parlamenti főigazgatóság rendelkezésére bocsátására vonatkozó bizonyíték hiányával kapcsolatos, ombudsman által elkövetett hiba vonatkozásában is.

232 Negyedszer, a fenti 168. és 179. pontokban kifejtett indokok miatt az ombudsman nem követett el hibát, amikor nem tett közzé a 2007. október 22-i határozatra vonatkozó helyesbítést, valamint amikor a Parlament által benyújtott egyes dokumentumok bizalmasságára hivatkozott. Ennélfogva e körülményekre nem lehet hivatkozni az ombudsman bármilyen elfogultságának, illetve a Parlamenttel való összejátszásának bizonyítása érdekében.

233 Ötödször, a felperes arra hivatkozik, hogy az ombudsman rosszhiszeműségét bizonyítja az, hogy figyelmen kívül hagyta a felperes, P. és W. nyilatkozatait, és csak három év elteltével indított újabb vizsgálatot. Ugyanakkor nem lehet úgy tekinteni, hogy az ombudsman figyelmen kívül hagyta e nyilatkozatokat, mivel ezek eredményeként indított hivatalból eljárást. Ezenkívül, még ha úgy is kellene tekinteni, hogy e vizsgálat nem indult meg ésszerű időn belül, e megfontolás nem elegendő annak bizonyítására, hogy az ombudsman rosszhiszeműen járt el.

234 Hatodszor, a felperes úgy véli, hogy az ombudsman tudta, hogy az új vizsgálat megindítására vonatkozó 2010. júliusi határozata kudarcra van ítélve, mivel tudta, hogy a Parlament 2010 márciusában megsemmisített minden, a felperes aktájára vonatkozó adatot. A felperes szerint tehát az új vizsgálat pusztán egy arra irányuló kísérlet volt, hogy leplezzenek az első vizsgálat lefolytatása során tanúsított nyilvánvaló gondatlanságot, és az bizonyítja az ombudsman látványos elfogultságát a Parlament mellett.

235 E kifogások megalapozatlanok. A fenti 206. és azt követő pontokban szereplő indokok miatt ugyanis a felperes nem bizonyítja sem azt, hogy az ombudsman tudta, hogy a Parlament meg fogja semmisíteni a teljes aktáját, sem pedig azt, hogy az ombudsman hivatalból indított vizsgálata kudarcra van ítélve. Következésképpen e körülmények nem teszik lehetővé sem a nyilvánvaló gondatlanság leplezésére irányuló szándék fennállásának, sem az ombudsman Parlament melletti elfogultsága fennállásának bizonyítását.

236 Hetedszer, a felperes úgy véli, hogy az ombudsman rosszhiszeműen járt el, és megpróbálta leplezni saját hibáját, amikor a 2011. március 31-i határozatban a Parlament állításaira támaszkodva megállapította, hogy nem történt hivatali visszásság, valamint megtagadta, hogy hivatalból megkeresse a többi intézményt és szervet. E tekintetben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a jelen esetben az a tény, hogy az ombudsman tévesen támaszkodott a Parlament állításaira, nem bizonyítja a jogilag megkövetelt módon az ombudsman rosszhiszeműségét, sem a saját hibájának leplezésére irányuló szándékát. Hasonlóképpen nem jelenti az ombudsman rosszhiszeműségének, illetve bármilyen hiba leplezésére irányuló szándékának bizonyítékát az, hogy a jelen ügyben megtagadta hivatalból indított eljárásának folytatását azt követően, hogy a felperes megtagadta az együttműködést e vizsgálatban (lásd a fenti 153. és azt követő pontokat).

237 Nyolcadszor, a felperes úgy véli, hogy az, hogy a 2007. október 22-i határozatot megelőzően egy héttel kapott egy levelet, amelyben közölték vele a pályázati aktájára vonatkozó adatok megsemmisítésének szabályait, arra enged következtetni, hogy a Parlament a felperes előtt ismerte az említett határozatot. A Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az ilyen spekulációk alapján nem állapítható meg a Parlament és az ombudsman közötti összejátszás fennállása.

238 Kilencedszer, a felperes azt állítja, hogy az ombudsman ellentmondásosan járt el, amennyiben egyrészt azonnali hatállyal elfogadta, hogy az EPSO kezeli adatbázisában a felperes nevét tartalmazó alkalmassági listát, másrészt pedig megtagadta az említett lista Hivatalos Lapban történő közzétételét, azzal az indokkal, hogy a közzétételre vonatkozó szabályt nem lehet visszamenőleges hatállyal alkalmazni. E tekintetben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a felperes nem fejtette ki elégséges mértékben azokat az indokokat, amelyek miatt úgy vélte, hogy e megközelítés ellentmondásos. Ezenkívül mindenesetre még ha ellentmondásosnak is bizonyulna az ilyen megközelítés, akkor sem elegendő a Parlament és az ombudsman közötti összejátszás bizonyításához.

239 Tizedszer, a felperes megismétli az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listája érvényességi idejére vonatkozó kifogásait – vagyis egyrészt azt, hogy az ombudsman anélkül üdvözölte azt, hogy a Parlament meghosszabbította e lista érvényességét, hogy foglalkozott volna az a körülménnyel, hogy a felperes meghosszabbítás iránti kérelmére a Parlament nem válaszolt, másrészt pedig, hogy az ombudsman nem folytatott vizsgálatot a felperes helyzete és az EUR/A/151/98 versenyvizsga egyéb sikeres pályázóinak helyzete közötti állítólagos hátrányos megkülönböztetést illetően -, és ebből az ombudsman rosszhiszeműségére vagy elfogultságára következtet. E kifogásokra figyelemmel fontos emlékeztetni arra, hogy a fenti 125. és azt követő pontokban rögzített indokok miatt a felperes tévesen állítja, hogy a Parlament nem válaszolt neki. Ezenkívül, a hátrányos megkülönböztetés tekintetében az elkövetett hiba (lásd a fenti 197. és azt követő pontokat) nem elegendő az ombudsman rosszhiszeműségének vagy elfogultságának megalapozásához.

240 Tizenegyedszer, a felperes rendkívül gyanúsnak tartja, hogy az ombudsman nem nyújtotta be azt a levelet, amelyet 2007. május 24-én a Parlamenthez intézett, továbbá a Parlament 2007. május 31-i válaszát, amelyek az EUR/A/151/98 versenyvizsga felperes nevét tartalmazó alkalmassági listája érvényességi idejének meghosszabbításáról szóltak. Mivel e dokumentumokat az ombudsman a viszonválaszban benyújtotta, az említett kifogás tárgytalanná vált.

241 Egyebekben a felperes úgy véli, hogy az ombudsman rosszhiszeműségére, valamint a közötte és a Parlament között fennálló összejátszásra utaló jel az, hogy a 2011. május 31-i határozatban az ombudsman elferdítette a Parlament 2007. június 6-i levelének értelmét, azt állítva, hogy a Parlament tájékoztatta az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listája érvényességi idejének meghosszabbítására irányuló határozatáról.

242 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2007. június 6-i levélben a Parlament képviselője közölte, hogy a felperes 2007. május 15-i levelét, amelyben az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listája érvényességi idejének meghosszabbítását kérte, megválaszolás céljából hozzá továbbították, és teljes figyelmét annak szentelte. Ezenkívül a Parlament képviselője közölte a felperessel, hogy az ombudsman kérésére és az ügy utóbbi általi kivizsgálásának eredményére várva a Parlament főtitkára azt kérte szolgálataitól, hogy „indítsák meg az [említett alkalmassági] lista [érvényességének] 2007. augusztus 31-ig való meghosszabbítására irányuló eljárást”.

243 Egyébként a 2011. március 31-i határozatban az ombudsman a következőket mondta ki:

„Azon kérdést illetően, hogy a Parlamentnek kifejezett választ kellett volna-e adni a panaszos 2007. május 15-i levelére, emlékeztetni kell arra, hogy e levélben a panaszos azt kérte a Parlamenttől, hogy hosszabbítsa meg a szóban forgó tartaléklista érvényességét. Az ombudsman úgy ítéli meg, hogy nyilvánvaló, hogy a megfelelő ügyintézés követelménye alapján a Parlamentnek válaszolnia kell e levélre. A [panaszban] előadottak alapos vizsgálata azonban azt mutatja, hogy adtak ilyen választ. 2007. június 6-i levelével a Parlament arról tájékoztatta a panaszost, hogy az ombudsman kérésének eredményeként úgy döntött, hogy 2007. augusztus 31-i meghosszabbítja a szóban forgó tartaléklista érvényességét. E levél egy másolatát a panaszos 2007. június 8-án megküldte az ombudsmannak. [Nem lehet] tehát semmilyen hivatali visszásság fennállását megállapítani az ügy ezen vetületét illetően.”

244 Figyelemmel a fentiekre, nyilvánvaló, hogy a Parlament 2007. június 6-i levele a 2007. május 15-i levélre adott válasznak minősül. Ezt követően rá kell mutatni, hogy e levélben a felperest tájékoztatták az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listája érvényességi idejének 2007. augusztus 31-ig történő meghosszabbítására irányuló eljárás megindításáról. Mivel e kezdeményezés a Parlament főtitkárától eredt, az tartalmazta a főtitkár hozzájárulását e meghosszabbításhoz, valamint azt közölték a felperessel, ezért a levelet az utóbbinak úgy kellett értenie, hogy az említett lista érvényességét 2007. augusztus 31-ig meg fogják hosszabbítani. Ennélfogva e levél nem képez sem az ombudsman rosszhiszeműségére, sem pedig az ombudsman és a Parlament közötti összejátszás fennállására utaló valószínűsítő körülményt.

245 Tizenkettedszer, a felperes úgy véli, hogy az, hogy az ombudsman 2007. október 19-i és 2008. január 24-i levelére 2008. július 1-jén, vagyis röviddel azután válaszolt, hogy a felperes 2008. május 6-án az ombudsmannal kapcsolatos panaszaival megkereste a Tanács francia elnökségét, az ombudsman és a francia elnökség által megkeresett Parlament közötti összejátszás fennállására utaló valószínűsítő körülményt képez. E kifogás megalapozatlan. A tárgyaláson ugyanis a felperes megerősítette, hogy e tény nem jelenti az ilyen összejátszás fennállásának bizonyítékát. Ezenkívül, az, hogy az ombudsman a felperes leveleire röviddel azt követően adott választ, hogy a Parlamentet megkeresték – amit a felperes csak valószínűnek minősít –, nem képez az ombudsman és a Parlament közötti összejátszás fennállására utaló valószínűsítő körülményt.

246 Következésképpen a felperes által előterjesztett különböző körülmények külön-külön és együtt sem teszik lehetővé az ombudsman rosszhiszeműségének, elfogultságának vagy szubjektív megközelítésének bizonyítását. Ehhez hasonlóan a felperes által előterjesztett különböző érvek külön-külön és együtt sem teszik lehetővé az ombudsman és a Parlament közötti összejátszás fennállásának bizonyítását.

247 Amennyiben a felperes hatáskörrel való visszaélésre hivatkozik, emlékeztetni kell arra, hogy a hatáskörrel való visszaélésnek az uniós jogban pontos tartalma van, és azokra a helyzetekre vonatkozik, amikor valamely közigazgatási hatóság a hatáskörét a ráruházottól eltérő célra használja. A határozat csak akkor minősül hatáskörrel való visszaélésnek, ha objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján úgy tűnik, hogy azt a megjelölttől eltérő cél elérése érdekében hozták meg [1997. június 25-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-285/94, EBHT, EU:C:1997:313, 52. pont; 2013. április 12-i Du Pont de Nemours (France) és társai kontra Bizottság ítélet, T-31/07, EU:T:2013:167, 334. pont].

248 A felperes egyik fenti érve sem teszi lehetővé annak objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján történő megállapítását, hogy az ombudsman határozatait az általa, illetve a Parlament által az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának kezelése során elkövetett jogsértések leplezése érdekében hozta meg.

249 Ennélfogva a felperes által hivatkozott harmadik jogalap egészét el kell utasítani.

4. A gondoskodás elvének, a „megfelelő ügyintézés” elvének, az ésszerű határidőn belüli eljárás elvének, a magatartási kódex 14. és 17. cikkének, valamint az Alapjogi Charta 41. cikkének megsértése miatt bekövetkezett jogsértésekről

a) Bevezetés

250 A negyedik jogalapban a felperes azt állítja, hogy a jelen ügyben érintett vizsgálatok során az ombudsman megsértette a gondoskodás elvét és a „megfelelő ügyintézés” elvét, az ésszerű határidőn belüli eljárás elvét, a helyes magatartási kódex 14. és 17. cikkét, valamint az Alapjogi Charta 41. cikkét.

251 A felperes által a jelen jogalapban előterjesztett, az ombudsman által a szóban forgó vizsgálatok során tanúsított gondatlanságon, hibái leplezésén, illetve az állítólagos bizalmas jelleg vizsgálatának elmaradásán alapuló kifogások egybeesnek az első három jogalap keretében előadott kifogásokkal. Ennélfogva vissza kell utalni e kifogásoknak az e jogalapok keretében elvégzett értékelésére.

b) Az ésszerű határidőről

252 Az ésszerű határidő állítólagos be nem tartását illetően emlékeztetni kell arra, hogy az Alapjogi Charta 41. cikke alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei és szervei ésszerű határidőn belül intézzék. Egyébként megállapítást nyert, hogy ha az eljárás időtartamát nem határozza meg az uniós jog valamely rendelkezése, az intézmény által a szóban forgó aktus meghozatal céljából igénybe vett határidő „ésszerű” jellegét minden egyes ügy sajátos körülményeinek összessége alapján

kell megítélni, különösen az alapján, hogy az érintett fél számára mi a jogvita tétje, illetve hogy az ügy mennyire összetett, és a jelen lévő felek milyen magatartást tanúsítanak. Ekképpen valamely határidő ésszerű jellegét nem lehet valamely elvont módon, pontosan meghatározott leghosszabb időtartamra utalva rögzíteni, hanem azt minden egyes esetben az ügy körülményeit figyelembe véve kell értékelni (lásd: 2013. szeptember 16-i De Nicola kontra EBB ítélet, T-264/11 P, EBHT-KSZ, EU:T:2013:461, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

253 A jelen ügyben a felperes úgy véli, hogy az ombudsman megsértette az őt terhelő, arra irányuló kötelezettséget, hogy ésszerű határidőn belül intézzen egy ügyet, egyrészt azáltal, hogy a 2007. október 22-i határozatot követően csaknem három évig várt annak elismerésével, hogy egyes pontosítások még szükségesek, másrészt pedig mivel több mint négy évbe telt, mire véglegesen lezárta az aktát. Ezenkívül azt kifogásolja, hogy az ombudsman ésszerűtlen határidőn belül válaszolt különböző levelekre.

254 E kifogásokra figyelemmel meg kell különböztetni egyrészt a 2007. október 22-i határozattól az ombudsman hivatalból indított eljárásának elejéig, 2010. június 29-ig tartó időszakot, amelynek során a felperes több alkalommal megkereste az ombudsmant (a továbbiakban: első időszak), másrészt pedig a hivatalból indított eljárás 2010. június 29-i kezdetétől az e vizsgálatot lezáró 2011. március 31-i határozat meghozatalig tartó időszakot (a továbbiakban: második időszak). Az ésszerű határidő ombudsman általi tiszteletben tartását ugyanis nem a felek által különböző aktusokban előterjesztett indokok megalapozottsága, hanem az azok meghozatalához vezető eljárások módja alapján kell értékelni.

255 Ekképpen az első időszak nem egy szigorúan vett eljárásra vonatkozik, hanem a felperes megkereséseire, amelyekre az ombudsmannak ésszerű határidőn belül kellett válaszolnia. Ezzel szemben a második időszak kifejezetten egy határozattal záruló vizsgálati eljárást érint.

256 Az első időszakot illetően a felperes 2008. január 24-én kérte az eljárás ismételt megindítását, azzal az indokkal, hogy az ombudsman 2007. október 22-i határozatában nem válaszolt a 2007. október 19-i levelében szereplő körülményekre, és nem vette figyelembe azokat. 2008. július 1-jén az ombudsman válaszolt e levelekre, és elutasította az eljárás ismételt megindítására vonatkozó kérelmet. Ekképpen az ombudsman nyolc, illetve öt hónappal a felperes leveleinek megküldését követően válaszolt, anélkül hogy bármilyen különös körülményt előterjesztett volna e válaszadási határidő igazolására. Ahogy azt az ombudsman is elismeri, e határidők ésszerűtlenek voltak. Egyéb körülmények hiányában ugyanis a jelen ügyben adott, a vizsgálat ismételt megindítását elutasító válasz nem indokolta ilyen időtartam elteltét.

257 2008. július 14-én a felperes azt kérte az ombudsmantól, hogy közöljön vele bizonyos dokumentumokat, amelyek nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvétele közzétételével kapcsolatosak. Az ombudsman 2008. július 21-én válaszolt erre a levélre. E válasz határideje ésszerű.

258 2008. augusztus 1-jén a felperes az ombudsman 2008. július 21-i levelére válaszolva levelet küldött az ombudsmannak. Az ombudsman 2008. október 1-jén válaszolt erre a levélre. E válaszadási határidő ésszerű.

259 2008. október 8-án a felperes reagált az ombudsman 2008. október 1-jei levelére. A felperes levelének vége tartalmaz egy mondatrészt, amely szerint „megtiltom Önnek, hogy még egyszer írjon nekem”. Figyelemmel e levél tartalmára, nem lehet azt kifogásolni, hogy arra az ombudsman nem válaszolt.

260 Ami a P.-től származó levelekre adott válaszokat illeti, a felperes nem hivatkozhat e válaszok esetleges ésszerűtlen határidejére, mivel nem ő volt az említett válaszok címzettje.

261 A második időszakot illetően nem lehet úgy tekinteni, hogy a hivatalból indított eljárás 2010. június 29-i kezdetétől az e vizsgálatot lezáró határozat 2011. március 31-i meghozataláig eltelt határidő ésszerűtlen volt, mivel e két időpont között kevesebb mint egy év telt el.

262 Amennyiben a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman csak 2007. május 3-án küldte meg neki az általa 2007. március 20-án megkapott parlamenti észrevételeket, e tekintetben az ombudsman megalapozottan jegyzi meg, hogy 2007. május 3-i levelében nem csupán a Parlament véleményének továbbítására szorítkozott. Ugyancsak tájékoztatta a felperest a vizsgálat megindításáról szóló határozatáról, amely feltételez egy megelőző elemzést. Ennélfogva az említett határidő nem ésszerűtlen.

c) A helyes magatartási kódex tiszteletben tartásáról

263 Amennyiben a felperes a magatartási kódex 14. és 17. cikkének megsértésére hivatkozik, meg kell jegyezni, hogy e kódex nem jogszabályszöveg, hanem a Parlamentnek egy olyan állásfoglalása, amely módosításokat tartalmaz a hozzá az európai ombudsman által benyújtott tervezetre vonatkozóan, és felkéri a Bizottságot arra, hogy e tekintetben terjesszen elő jogalkotási javaslatot (lásd: 2010. május 11–i PC-Ware Information Technologies kontra Bizottság ítélet, T-121/08, EBHT, EU:T:2010:183, 90. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenkívül az ombudsman az említett kódex bevezetésében jelezte, hogy az nem jogi kötőerővel bíró dokumentum.

264 Ekképpen a magatartási kódex elfogadásával az ombudsman célja nem az volt, hogy a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabályokat bocsásson ki. Következésképpen azok be nem tartása nem elegendő ahhoz, hogy megállapítható legyen valamely, a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabálynak az Unió felelőssége megalapozására alkalmas kellően súlyos megsértése. Az említett kódex rendelkezései csak annyiban alapozhatják meg az Unió felelősségét, hogy azok az Alapjogi Charta 41. cikkében szereplő megfelelő ügyintézéshez való jog kifejeződései.

265 Amennyiben a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman gyakran hónapokig megválaszolatlanul hagyta a felperes leveleit, és átvételi elismervényt sem adott, ezáltal megsértette a magatartási kódex 14. és 17. cikkét, a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az említett kifogást el kell utasítani, mivel az nem pontos. A felperes ugyanis elmulasztja megjelölni, hogy mely válaszok tekintetében nem kapott átvételi elismervényt, illetve választ. Egyebekben azon, a magatartási kódex 14. cikkében szereplő szabályt illetően, amely szerint az intézményhez érkezett valamennyi levélre két héten belül átvételi elismervényt kell visszaküldeni, a Törvényszék megjegyzi, hogy az Alapjogi Charta 41. cikkében kifejezetten elő nem írt puszta alaki szabályról van szó. E szabály tiszteletben nem tartása tehát nem jelentheti a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabálynak az Unió felelőssége megalapozására alkalmas kellően súlyos megsértését.

266 Amennyiben a felperes a magatartási kódex 17. cikkében szereplő azon szabályra hivatkozik, amely szerint a tisztviselő biztosítja, hogy az intézményhez intézett valamennyi kérelemmel vagy panasszal kapcsolatban ésszerű határidőn belül, haladéktalanul, de mindenképpen a beérkezés időpontjától számított maximum két hónapon belül határozat szülessen, a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a két hónapos határidő nem kötelező határidő. Az ésszerű határidőnek a panasz kezelésével összefüggő, az Alapjogi Charta által előírt betartását az ügy körülményei alapján kell értékelni. Márpedig az ésszerű határidőn belüli eljárás elvének a panasz kezelésével összefüggő tiszteletben tartását már elemeztük a 252. és azt követő pontokban.

267 A fenti okok miatt el kell utasítani a felperesnek a magatartási kódex 14. és 17. cikkére alapított érveit.

d) Az iratokba való betekintés elmaradásáról

268 Amennyiben a felperes azt állítja, hogy „az ombudsman egész eljárás során tanúsított hozzáállása szintén az Alapjogi Charta 41. cikke megsértésének minősül […] az […] iratokba való betekintés elmaradása és az átláthatóság hiánya miatt", a Törvényszék megállapítja, hogy a felperes nem határozza meg kellő pontossággal kifogását. Nem fejti ki, hogy a jelen ügyben az ombudsman miként sértette meg az iratbetekintéssel, illetve az átláthatósággal kapcsolatos kötelezettségeit. Következésképpen e kifogást el kell utasítani.

e) Végkövetkeztetés

269 A fentiekre figyelemmel, az előző jogalapokban kifejtett kifogásokkal egybevágó kifogásokon kívül kizárólag a fenti 256. pontban hivatkozott levelekre adott válasz ésszerűtlen határideje jelent hibát. Mivel a felperesnek joga van ahhoz, hogy kérelmeit ésszerű határidőn belül intézzék, az említett határidő be nem tartása a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabálynak az Unió felelőssége megalapozására alkalmas kellően súlyos megsértését jelenti.

D – *A kárról és az okozati összefüggésről*

a) Előzetes megfontolások

270 A felperes előadja, hogy mind vagyoni, mind pedig nem vagyoni kár érte az ombudsman által elkövetett hibák eredményeként.

271 Ami a vagyoni kárt illeti, a felperes lényegileg előadja, hogy az ombudsman által elkövetett hibák eredményeként elveszített egy komoly esélyt arra, hogy tisztviselőként alkalmazzák. Következésképpen a felperes a „díjazások" megfizetését kéri 2005. júniustól 2026. március 31-ig, vagyis nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételétől a rendes nyugdíjkorhatárig, beleértve a nyugdíjjárulékokat is, vagy legalábbis ezen összeg egy részének megfizetését, annak érdekében, hogy figyelembe vegyék a lehetőség elvesztését. A lehetőség elvesztésének értékelése érdekében a felperes véleménye szerint a Törvényszék egy olyan együtthatót alkalmazhat, amely a kinevezés lehetőségének elvesztését testesíti meg, figyelemmel többek között arra, hogy a felperes volt az említett alkalmassági listán maradt egyetlen pályázó. A felperes e kár múltbeli értékét 559 382,13 euróban jelöli meg. A jövőre nézve azt kéri, hogy a Törvényszék kötelezze az ombudsmant arra, hogy egyrészt 2011 májusától 2026 márciusáig havonta fizessen neki az AD csoportba tartozó, a 9. besorolási fokozat 2. fizetési fokozata második évének szintjéről induló tisztviselők számára megállapított díjazásnak megfelelő nettó összeget, vagy ennek legalább egy részét, figyelembe véve az e besorolási fokozatba tartozó tisztviselők átlagos szakmai előmenetelét, valamint fizesse meg az e díjazás alapján a felperes után a nyugdíj-biztosítási pénztárnak és az egészségbiztosítási pénztárnak fizetendő járulékokat.

272 A nem vagyoni kárt illetően a felperes úgy véli, hogy ilyen kárt szenvedett el a Parlament vele szemben tanúsított ellenségeskedése, illetve a polgárok jogainak védelmére hivatott ombudsman nyilvánvaló gondatlansága miatt. Úgy véli, hogy az ombudsman előtt indított eljárás idő-, energia- és pénzpazarlásnak bizonyult. Ezenkívül kiemeli, hogy minden bizalmát elveszítette abban, hogy ez a Szerződés által létrehozott szerv segítséget nyújt neki, annak hozzáállása miatt, ami a felperesnek nem vagyoni kárt okozott. A puszta bocsánatkérések nem alkalmasak az e hibák által okozott pszichológiai sérelmek kompenzálására, és az ombudsman hivatalból indított eljárása egyáltalán nem tette lehetővé a 2007. október 22-i határozatban elkövetett hibák orvoslását. A felperes tehát a nem vagyoni kárt méltányossági alapon 50 000 euró összegben határozza meg. Az ombudsman a felperes által előterjesztett valamennyi érvet vitatja.

273 A különböző érvek értékelése céljából emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Unió felelőssége csak akkor állapítható meg, ha a felperest tényleges és biztos kár érte (1982. január 27-i De Franceschi kontra Tanács és Bizottság ítélet, 51/81, EU:C:1982:20, 9. pont; 1996. január 16-i Candiotte kontra Tanács ítélet, T-108/94, EBHT, EU:T:1996:5, 54. pont).

274 Az ilyen kár bekövetkezését és nagyságát a felperesnek kell bizonyítania az uniós bíróság előtt (lásd ebben az értelemben: 1976. május 21-i Roquette Frères kontra Bizottság ítélet, 26/74, EBHT, EU:C:1976:69, 677. o., 22–24. pont; 1996. január 9-i Koelman kontra Bizottság ítélet, T-575/93, EBHT, EU:T:1996:1, 97. pont; 1998. április 28-i Dorsch Consult kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-184/95, EBHT, EU:T:1998:74, 60. pont). Ezenkívül megállapítást nyert, hogy kártérítési kereset nem utasítható el, ha annak ellenére, hogy bizonytalanság marad a pontos számszerűségét illetően, ezen túl e kár nem vitatható és gazdaságilag megbecsülhető (lásd ebben az értelemben: Agraz és társai kontra Bizottság ítélet, fenti 68. pont, EU:C:2006:708, 42. pont).

275 Végül megállapítást nyert, hogy egy kártérítési keresetben akkor állapítható meg az okozati összefüggés, ha az intézménynek felrótt magatartás és a hivatkozott kár között kellően közvetlen összefüggés áll fenn, amelyet a felperesnek kell bizonyítania. Az szükséges tehát, hogy a felrótt magatartás legyen a kár meghatározó oka (lásd: 2009. december 18-i Arizmendi és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 és T-484/04, EBHT, EU:T:2009:530, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

b) A vagyoni kárról, valamint az e kár és az ombudsman által elkövetett jogsértések közötti okozati összefüggésről

276 Mindenekelőtt el kell utasítani a felperes arra vonatkozó kérelmét, hogy a Törvényszék kötelezze az Uniót arra, hogy térítse meg a felperesnek az ombudsman jogsértései révén okozott kárt, amennyiben az említett kérelem azon teljes díjazás megfizetésére irányul, amelyet a felperes kapott volna, ha 2005 júniustól, vagyis nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvételétől a rendes nyugdíjkorhatárig alkalmazták volna, beleértve a nyugdíjjárulékokat is.

277 A felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvétele ugyanis nem keletkeztetett a felperes javára a felvételhez való jogot. E jognak az intézményeket a versenyvizsgák sikeres pályázóinak felvétele terén megillető mérlegelési jogkör képezi akadályát. Következésképpen az adott személy nevének egy versenyvizsga alkalmassági listájára való felvétele kapcsán elkövetett hibából eredő kár összege nem felelhet meg az e jog elvesztése által okozott elmaradt haszonnak (lásd ebben az értelemben: 2008. február 21-i Bizottság kontra Girardot ítélet, C-348/06 P, EBHT, EU:C:2008:107, 65. pont).

278 Ebből következik, hogy az ombudsman által elkövetett jogsértéseket nem lehet úgy tekinteni, hogy azok olyan kárt okoztak, amely egyenértékű azzal a kárral, amelyet egy felvételhez való joggal rendelkező személy szenvedett volna el.

279 A felvétel lehetőségének a felperes által hivatkozott elvesztése tekintetében a Törvényszék úgy ítéli meg továbbá, hogy ellentétben az ombudsman által előadottakkal, e kérelem nem elfogadhatatlan a kellő pontosság hiánya miatt.

280 Ugyanis bár a Bíróság elismerte, hogy nagyon nehéz – ha ugyan nem lehetetlen – az egy intézményben valamely állásra való felvétel esélyének pontos számszerűsítését lehetővé tévő módszer meghatározása, és ebből következően az esély elvesztéséből eredő kár értékelése (Bizottság kontra Girardot ítélet, fenti 277. pont, EU:C:2008:107, 60. pont), ebből nem azt a következtetést vonta le, hogy a lehetőség elvesztése miatti kártérítés iránti kérelmet hivatalból el kellene utasítani mint elfogadhatatlant vagy megalapozatlant. A jelen ügyben a felperes kellően pontos módszert terjesztett elő a lehetőség elvesztése értékének kiszámítására. A Girardot-ítéletben kialakított ítélkezési gyakorlatra hivatkozva

ugyanis a felperes azt kérte, hogy egy olyan együtthatót alkalmazzanak a díjazás értékére, mintha 2005. júniustól 2026-ig az AD csoportba tartozó, a 8. besorolási fokozat 4. fizetési fokozatában lett volna alkalmazva, figyelembe véve az e besorolási fokozatba tartozó tisztviselők átlagos szakmai előmenetelét, kiegészítve az e díjazás alapján a felperes után a nyugdíj-biztosítási pénztárnak és az egészségbiztosítási pénztárnak fizetendő járulékokkal, és tekintetbe véve azt a tényt, hogy ő volt az egyetlen, az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáján maradt pályázó.

281 Ugyanakkor a felperesnek a felvétel lehetőségének elvesztése miatt benyújtott kártérítési igényét el kell utasítani, mivel nincs kellően közvetlen kapcsolat az említett kár és az ombudsman által elkövetett jogsértések között.

282 Az ugyanis, hogy az ombudsman a 2006. október 22-i határozatban elferdítette a Parlament véleményének tartalmát (lásd a fenti 102. pontot), nem járt azzal, hogy a felperes elveszítette a felvétel lehetőségét. Még ha az ombudsman azt is állapította volna meg, hogy a Parlament véleményében nem tüntette fel, hogy a felperes nevét tartalmazó alkalmassági listát más uniós intézmények, szervek és hivatalok rendelkezésére bocsátották, ebből akkor sem következett volna sem az említett lista többi uniós intézménnyel, szervvel és hivatallal való közlése elmaradásának megállapítása az ombudsman részéről, sem pedig a felvétel lehetőségének a felperes általi elvesztése.

283 Ami az ombudsman gondossági kötelezettségének megsértését illeti, meg kell állapítani, hogy a felperes felvételére vonatkozó lehetőség potenciális elvesztésének meghatározó okát a Parlament cselekményei jelentik, nem pedig az ombudsman cselekményei. A felperes ugyanis csak abban az esetben veszíthette el potenciálisan lehetőségét a felvételre, ha a Parlament egyrészt nem tájékoztatta főigazgatóságait és a többi uniós intézményt, szervet és hivatalt arról, hogy a felperes neve szerepel az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáján, másrészt pedig nem szerepeltette ugyanannyi ideig a felperes nevét az említett listán, mint ameddig az említett versenyvizsga többi sikeres pályázója ott szerepelt.

284 Amennyiben az ombudsman megállapította volna, hogy a Parlament megsértette a megfelelő ügyintézésre irányuló kötelezettségét azáltal, hogy nem közölte kellő időben főigazgatóságaival és a többi uniós intézménnyel, szervvel és hivatallal, hogy a felperes nevét felvették az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára, valamint azáltal, hogy nem biztosított a felperes részére az alkalmassági listán való szereplésre a többi sikeres pályázóval azonos időtartamot, az ombudsmannak együtt kellett volna működnie a Parlamenttel annak érdekében, hogy egyezség útján megoldást találjanak a hivatali visszásságok megszüntetése, illetve a felperes panaszának orvoslása érdekében. Amennyiben az egyezség útján való megoldás nem lehetséges, vagy azt nem érik el, az ombudsman vagy kritikai észrevételt tesz, vagy ajánlástervezetet tartalmazó jelentést készít, amely ajánlásokkal ellátott különjelentés benyújtását eredményezheti (lásd a 94/262 határozat 3. cikkének (5)-(7) bekezdését, valamint a végrehajtási rendelkezések 6-8. cikkét).

285 Ahogy azt a felperes is elismeri, az ombudsman által a Parlament tekintetében elfogadott intézkedések egyikének sincsen jogilag kötelező ereje. Az, hogy az együttműködés egyezség útján való megoldást eredményezzen, egyaránt múlik az ombudsmanon és a Parlamenten. Márpedig az ombudsman által a Parlamenttel szemben elfogadható intézkedések kötelező erejének hiányában ezen intézkedések nem tekinthetők a felperest érő, a felvétele lehetőségének elvesztésében álló kár meghatározó okának (lásd ebben az értelemben analógia útján: Arizmendi és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, fenti 275. pont, EU:T:2009:530, 93. pont).

286 Az utóbbi értékelést nem kérdőjelezi meg a felperes azon érve sem, amely szerint a Parlament mindig követte az ombudsman ajánlásait, valamint hogy ennek megtagadása a Parlament ellen indított kártérítési kereset alapját képezhette volna. A felperes ugyanis nem bizonyítja az említett ajánlások követése kapcsán tett állítását. Ezenkívül, még ha ez bizonyított is lenne, nem szolgáltatna kellően közvetlen okozati összefüggést az ombudsman által elkövetett jogsértések és a felvétel lehetőségének a

felperes általi elvesztése között. Egyebekben az, hogy a Parlament részéről az említett ajánlások követésének megtagadása kártérítési kereset alapját képezheti, nem teszi kötelezővé ugyanezen ajánlásokat.

287 Végül, az ésszerű határidő követelményének az ombudsman által történő betartását illetően (lásd a fenti 252. és azt követő pontokat) meg kell állapítani, hogy a felperes egyes leveleire adott ombudsmani válaszok késedelme nem lehet a felvétel lehetősége felperes általi elvesztésének meghatározó oka. Nem áll fenn ugyanis kellően közvetlen kapcsolat az említett válaszok elküldésének késedelme és a felperes tisztviselőként való felvétele lehetőségének elvesztése között. Nem lehet vélelmezni azt, hogy az ésszerű határidőn belül adott válasz tartalma eltérő lett volna, és az kedvező lett volna a felperesre nézve.

c) A nem vagyoni kárról, valamint az e kár és az ombudsman által elkövetett jogsértések közötti okozati összefüggésről

288 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a Parlament felperessel szemben tanúsított állítólagos ellenségeskedése nem az ombudsman által elkövetett jogsértés, így nem vagyoni kár semmilyen megtérítése nem írható elő ezen az alapon a jelen ügyben, amely kizárólag az Uniónak az ombudsman magatartása miatt fennálló felelősségére vonatkozik.

289 Ezenkívül a felperes azon állítása, amely szerint az ombudsman által elkövetett jogsértések eredményeként „pénzt vesztett”, a vagyoni kár körbe tartozik. Meg kell ugyanakkor állapítani, hogy ez az állítás túl homályos ahhoz, hogy el lehessen dönteni, hogy az említett kár tényleges és biztos-e, így az nem releváns a jelen jogvita eldöntése szempontjából.

290 Továbbá amennyiben a felperes úgy ítéli meg, hogy az ombudsman által elkövetett jogsértések az idő- és energiapazarlás érzését keltették, és azok eredményeként elveszítette bizalmát ebben a szervben, meg kell állapítani, hogy vitathatatlan, hogy a Parlament véleményének elferdítése, valamint az ombudsman vizsgálati feladatait érintő gondossági kötelezettségének elmulasztása a 2007. október 22-i határozat vonatkozásában szükségképpen kihatottak a felperes bizalmára azon szervben, amelyet az uniós intézmények részéről elkövetett hivatali visszásságok elleni küzdelem céljából hoztak létre. Ehhez hasonlóan, az ombudsman hivatalból indított vizsgálata során feltétlenül megsértette a felperesnek az ombudsman hivatalába vetett bizalmát az utóbbi vizsgálati feladatait érintő gondossági kötelezettségének azon hátrányos megkülönböztetés vonatkozásában való elmulasztása, amely a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáján történő szerepeltetése kapcsán a többi sikeres pályázóhoz képest állt fenn. A felperes egyes, az eljárás ismételt megindítását a 2007. október 22-i határozat hibája miatt kérő leveleire adott válaszok ésszerűtlen határidőn belül történő megküldése megerősítette e sérelmet. Az említett hibák emellett feltétlenül azt az érzést keltették a felperesben, hogy csak pazarolta idejét és energiáját, amikor jelezte az ombudsmannak a Parlament által megvalósított hivatali visszásságot nevének az említett listára való felvételét illetően.

291 Az ombudsman jogsértései által okozott kárt az utóbbi egyes fellépései mérsékelték. Ekképpen a Parlament véleményének a 2007. október 22-i határozatban történt hibás szerepeltetését az ombudsman 2010. június 29-én kijavította (lásd a fenti 166. pontot). Az ombudsman bocsánatot kért válaszainak késedelméért és hibáiért. Végül, az ombudsman hivatalból újabb vizsgálatot indított.

292 Ugyanakkor a jelen ügyben az ombudsman fenti 291. pontban hivatkozott fellépései nem elegendők az elkövetett jogsértések folytán elszenvedett nem vagyoni kár teljes megtérítésére. Az ombudsman ugyanis csak jóval azután indított hivatalból vizsgálatot, hogy a felperes bejelentette a 2007. október 22-i határozatban fennálló hibákat, illetve a Parlament egyik tagjának fellépését követően. Különösen a Parlament véleményének az ombudsman által az említett határozatban történt elferdítése kapcsán kell megállapítani, hogy azt a felperes 2008. augusztus 1-jei levelében bejelentette, valamint hogy az ombudsman először elmulasztotta ezen elferdítés kijavítását (lásd a 2008. október 1-jei levelet). Az

ombudsman csak P. 2010. június 1-jei levelét követően és több mint másfél évvel az említett elferdítés felperes általi bejelentése után ismerte el és javította ki az említett hibát 2010. június 29-i levelében. E körülmények között az ombudsman bocsánatkérése és korrekciója nem teszi lehetővé a felperes által elszenvedett, ezen elferdítés által okozott nem vagyoni kár teljes megtérítését. Ezenkívül, az ombudsman által hivatalból indított eljárás nem tette lehetővé a panasz nyomán lefolytatott vizsgálatok során tanúsított gondosság hiányával okozott nem vagyoni kár teljes megtérítését, mivel az ombudsman nem folytatta le megfelelően az említett vizsgálatot a felperes nevét tartalmazó alkalmassági listának a Parlament főigazgatóságai, illetve a többi uniós intézmény, szerv és hivatal részére történő megküldésének kérdését illetően. Az, hogy a felperes ellenezte ezt a hivatalból indított vizsgálatot, nem teszi kétségessé a felperes amiatt bekövetkezett bizalomvesztésének fennállását, hogy az ombudsman a panasza nyomán nem folytatott le gondos vizsgálatot. Ellenkezőleg, éppen az említett bizalomvesztés miatt ellenezte az ombudsman hivatalból indított vizsgálatát. Végül, az ombudsman bocsánatkérése nem teszi lehetővé az amiatt bekövetkező felperesi bizalomvesztéshez kapcsolódó nem vagyoni kár teljes megtérítését, hogy az ombudsman nem tanúsított gondosságot a felperes nevének, illetve a többi sikeres pályázó nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáján történő szerepeltetése időtartamának kérdését illető, panasz nyomán lefolytatott vizsgálat során.

293 Az ombudsman által elkövetett jogsértések továbbá meghatározó okát jelentik a felperes részéről az ombudsman intézményében bekövetkezett bizalomvesztésnek, illetve annak, hogy a felperes úgy tekinti, hogy a panasz idő- és energiapazarlás volt. Fennáll tehát az okozati összefüggés az említett jogsértések és a fenti 275. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett állítólagos nem vagyoni kár között.

294 Végül, a felperes által az ombudsman jogsértései folytán elszenvedett nem vagyoni kár összegét az ügy körülményeire figyelemmel méltányossági alapon 7000 euróban kell megállapítani.

III – *A pervezető intézkedésekre, illetve bizonyításfelvételre vonatkozó kérelmekről, valamint az új kifogások előterjesztéséről*

A – *A válaszban szereplő kérelmekről*

295 Ahogy azt a fenti 46. és azt követő pontokban kifejtettük, a felperes azt kérte a Törvényszéktől, hogy rendeljen el bizonyos pervezető intézkedéseket, illetve bizonyításfelvételt.

296 Először, a vizsgálati aktában szereplő dokumentumok benyújtására irányuló kérelemmel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a felperes e dokumentumokat benyújtotta a Törvényszékhez azt követően, hogy azokhoz az F-9/12. sz. eljárásban hozzáfért (lásd a felperes 2012. április 25-i és június 6-i leveleit). Az első tanács elnöke megengedte, hogy ezeket a dokumentumokat az iratokhoz csatolják, azok elfogadhatóságának és relevanciájának értékelése függvényében (lásd a 2012. május 23-i és 2012. június 19-i határozatokat).

297 A Törvényszék megállapítja, hogy e dokumentumok benyújtása elfogadható, valamint azok a jelen jogvita eldöntése szempontjából relevánsak (lásd a fenti 94. és azt követő pontokat). Ennélfogva, ahogy azt a felperes 2012. április 25-i levelében elismeri, a válaszban szereplő, pervezető intézkedésekre vonatkozó kérelem tárgytalanná vált. Csak a 2007. május 14-i „pooling” dokumentum azon része képezi továbbra is pervezető intézkedésekre vonatkozó kérelem tárgyát, amelynek bizalmas jellegét nem oldották fel. E tekintetben, függetlenül attól, hogy megalapozott-e ezen dokumentum egyes részei bizalmasságának fenntartása, a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a jelen ügy eldöntése nem igényli az e dokumentum egészéhez való hozzáférést.

298 Másodszor, szintén tárgytalanná vált az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájának meghosszabbításával kapcsolatos vonatkozó 2007. május 24-i és 31-i levelek benyújtására vonatkozó kérelem, mivel e leveleket csatolták a viszonválaszhoz.

299 Harmadszor, ami P. Nikiforos Diamandouros, volt ombudsman, illetve az ombudsman és a Parlament felperes aktájával foglalkozó alkalmazottai idézésére irányuló kérelmet illeti (lásd a fenti 46. pontot), a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a jelen ügyben előterjesztett bizonyítékok alapján kellő információval rendelkezik a felperes által hivatkozott kifogások megválaszolásához. Nincs helye tehát az említett személyek meghallgatásának.

B – *A viszonválaszt követően megfogalmazott kérelmekről*

1. Bevezetés

300 A viszonválaszt követően a felperes 2012. április 25-én, június 6-án, október 23-án és december 19-én, valamint 2013. november 6-án kérte, hogy új bizonyítékokat ajánlhasson fel, illetve új érveket terjeszthessen elő keresete alátámasztása érdekében. E levelek közül egyesekben azt is kérte, hogy a Törvényszék rendeljen el új pervezető intézkedéseket, illetve bizonyításfelvételt.

301 Konkrétabban 2012. április 25-i és június 6-i levelében a felperes három új kifogásra hivatkozott.

302 Először, a felperes úgy ítélte meg, hogy az a tény, hogy a Parlament jogi szolgálata egy tagjának másolatban megküldték a Parlament által 2006. február 21-én a Tanácsnak küldött levelet, megerősíti, hogy a Parlament ártani akart a felperesnek, ahogy utóbbi azt a panaszában is kifejtette. Álláspontja szerint azon indokok vizsgálatának elmaradása, amelyek miatt az említett jogi szolgálat tagjának másolatban megküldték az említett levelet, akadályozta az igazság kiderítését. Ezenkívül rámutatott, hogy az ombudsman nem kérte e levél bizalmas jellegének feloldását.

303 Másodszor, a felperes úgy vélte, hogy a Parlament F-9/12. sz. ügyben ismertetett védekezéséből kitűnik, hogy aktáját nem 2010. márciusban, hanem 2010. júliusban semmisítették meg, vagyis az ombudsman hivatalból indított eljárásának kezdetét, azaz 2010. június 29-ét követően. A felperes ebből azt a következtetést vonja le, hogy a Parlament szándékosan semmisítette meg az aktáját.

304 Harmadszor, a felperes úgy vélte, hogy zavaró volt, hogy az ombudsman és a Parlament a 2007. május 14-i „pooling” dokumentumból kitörölte az általános versenyvizsgáknak és a szakosodott tanácsosok versenyvizsgáinak az alkalmassági listáit. Álláspontja szerint a Parlament igen egyoldalúan értelmezte a bizalmasság fogalmát, mivel a nem francia nyelvű alkalmassági listákat nem törölték. A felperes mindazonáltal meg volt győződve arról, hogy tanácsosokra szükség volt.

305 2012. október 23-i levelében a felperes azt kérte a Törvényszéktől, hogy pervezető intézkedések, illetve bizonyításfelvétel keretében hívja fel a Parlamentet, hogy nyújtsa be a 2007. évi parlamenti vizsgálata nyomán az ombudsman birtokában lévő dokumentumok átadására vonatkozó, 2011. március 30-i, ombudsmanhoz intézett kérelmét, illetve az ombudsmant, hogy nyújtsa be a Parlamentnek 2011. július 1-jén adott válaszát, a nyilvántartásokban rögzített formájukban.

306 2012. december 19-én a felperes keresete alátámasztása érdekében új bizonyítékokat terjesztett elő, amelyeket a Közszolgálati Törvényszék által az F-9/12. sz. ügyben elrendelt pervezető intézkedésre a Parlament és a Tanács részéről adott válaszok eredményeként szerzett be. E bizonyítékok alapján a felperes a következő kifogásokat fogalmazta meg.

307 Először, a felperes megismételte azon állítását, amely szerint aktáját az ombudsman hivatalból indított vizsgálatának megkezdését követően semmisítették meg. Álláspontja szerint az ombudsman – a Parlamentnek a versenyvizsga aktája megsemmisítésére vonatkozó hazugságával kapcsolatos – hallgatása akadályozta az igazság kiderítését. Ezenfelül előadta, hogy az ombudsman nem vizsgálta meg aktája Parlament általi jogellenes megsemmisítését.

308 Másodszor, a felperes azt kifogásolja, hogy az ombudsman nem tekintette úgy, hogy a Parlament hivatali visszásságot követett el, holott az utóbbi nem nyújtotta be sem a szóban forgó alkalmassági lista 2005. júniusi változatát, sem pedig az említett lista közzétételére vonatkozó feljegyzések másolatát.

309 Harmadszor, a felperes úgy vélte, hogy nem tájékoztatták az A 7 besorolási fokozathoz tartozó betöltetlen általános tanácsosi álláshelyek számáról 2005. június és 2007. augusztus között, sem a hozzá hasonló profillal rendelkező, az ezen időszak során az uniós intézményeknél, szerveknél és hivataloknál kinevezett ideiglenes alkalmazottak számáról. Márpedig álláspontja szerint az ilyen információ lehetővé tenné annak bizonyítását, hogy minden esélye megvolt arra, hogy felvegyék, amit az ombudsman tisztességes vizsgálata bizonyíthatott volna. Ennélfogva új pervezető intézkedés elrendelését kérte a Törvényszéktől, a Parlamentnél és a Tanácsnál 2005 és 2007. augusztus között betöltetlen általános tanácsosi álláshelyek, valamint a hasonló profillal rendelkező, ezen időszak alatt felvett ideiglenes, illetve szerződéses alkalmazottak számának, továbbá a felvett személyek állampolgárságának megismerése érdekében.

310 A 2012. december 19-i levélben a felperes új pervezető intézkedések elrendelését is kérte, mégpedig egyrészt a Tanács felhívását arra, hogy nyújtsa be azon levelek másolatát, amelyeket a felperes neki 2006. február 9-én és 2007. január 23-án küldött, másrészt pedig, hogy hívják fel a Tanácsot és a Parlamentet arra, hogy nyújtsa be azon elektronikus levél másolatát, amelyet a Tanács E. közvetítésével 2006. februárban annak érdekében intézett a Parlamenthez, hogy kikérje a felperes önéletrajzát és pályázatát, továbbá minden, a Tanács részéről a felperes és pályázata kapcsán esetlegesen kezdeményezett levelezést.

311 2013. november 6-án a felperes kérte E. O'Reilly, az új ombudsman idézését, annak érdekében, hogy megismerjék álláspontját az elődje által elkövetett hibák tekintetében, illetve azzal kapcsolatban, hogy azokat mennyiben vállalja, illetve utasítja el.

2. Értékelés

a) A Parlament jogi szolgálata egy tagjának érintettségéről

312 Amennyiben a felperes azt állítja, hogy a 2006. február 21-i elektronikus levél annak bizonyítéka, hogy a Parlament ellenezte felvételét, a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy figyelemmel a panaszra, a 2007. október 22-i határozatra, valamint arra, hogy a felperes a 2006. február 21-i elektronikus levelet a viszonválasz benyújtását követően ismerte meg, ez az új kifogás elfogadható.

313 Ezzel szemben az, hogy a Parlament jogi szolgálata egy tagjának másolatban megküldték az egyik parlamenti tisztviselő által 2006. február 21-én a Tanács egy alkalmazottjának küldött, a felperes életrajzát és pályázatát tartalmazó elektronikus levelet, nem jelenti annak bizonyítékát, hogy a Parlament megakadályozta a felperes bármilyen kinevezését. E tény ugyanis nem bizonyítja azt, hogy a Parlamentnek bármilyen előzetes kifogása lehetett a felperes pályázatával kapcsolatban. A jogi szolgálat tagjának küldött másolatot az adminisztráció arra irányuló szándéka is magyarázhatja, hogy biztosítsa az eljárások jogszerűségét, szorosan bevonva a szóban forgó intézmény jogi szolgálatát. Az alkalmazott eljárások jogszerűségének ezen ellenőrzése a jogi szolgálat legitim feladatainak egyike.

314 Az Európai Parlament adatvédelmi tisztviselőjétől 2008. március 13-án kapott, a felperes által hivatkozott előzetes ellenőrzésről szóló értesítéssel kapcsolatos véleményt illetően, az e tekintetben nem releváns, mivel olyan véleményről van szó, amely későbbi, mint a szóban forgó elektronikus levél, valamint a felperes életrajzának és pályázatának a Parlament jogi szolgálata részére történő megküldése igazolható e szolgálat legitim feladatai alapján.

315 Végül, amennyiben a felperes megjegyzi, hogy az ombudsman egyszer sem nem kérte e dokumentum bizalmas jellegének feloldását, a Törvényszék úgy véli, hogy annak kifejtése hiányában, hogy az ombudsmannak miért kell volna kérnie e feloldást, ez az észrevétel a jelen ügyben nem releváns.

b) A parlamenti akta megsemmisítéséről

316 A felperes azt állítja, hogy a Parlament tudatosan semmisítette meg aktáját 2010. június 29-ét, vagyis az ombudsman hivatalból indított vizsgálatának kezdő időpontját követően. Ezt az állítást a 2011. június 30-i és július 1-jei, a Parlament és az ombudsman között váltott elektronikus levelekre, valamint a jelen ügyben az ellenkérelemhez csatolt mellékletre alapozza, amely lista formájában tartalmazza az ombudsman panasz alapján indított eljárásának aktájában szereplő dokumentumokat, továbbá arra, hogy az F-9/12. sz. ügyben a Parlament védekezésében kijelentette, hogy a felperes aktáját 2010. júliusban megsemmisítették.

317 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az ombudsman benyújtotta a 2011. június 30-i és július 1-jei elektronikus leveleket, így az erre irányuló pervezető intézkedés elrendelése iránti kérelem tárgytalanná vált.

318 Ezenkívül az ombudsman a jelen ügyben jelezte, hogy a Parlament a felperes aktáját 2010. márciusban, vagyis hivatalból indított eljárását megelőzően semmisítette meg.

319 Az F-9/12. sz. ügyben a pervezető intézkedésekkel kapcsolatos észrevételeiben a Parlament jelezte, hogy tévedett a felperes aktája megsemmisítése időpontjának megjelölésénél. Helyesbítette ezt az időpontot, és megerősítette, hogy a felperes aktáját 2010. márciusban semmisítették meg.

320 Ezenfelül, ellentétben a felperes által előadottakkal, a 2011. június 30-i és július 1-jei elektronikus levelekből nem tűnik ki, hogy ezekben az időpontokban a Parlamentnél még megvolt a felperes aktája. Ellenkezőleg, a 2011. június 30-i elektronikus levélben, miután kifejteti, hogy a felperes aktáját megsemmisítették, a Parlament képviselője másolatot kért a parlamenti aktában szereplő, az ombudsman számára annak vizsgálata során másolatban átadott iratokkal megegyező, az ombudsmani aktában szereplő iratokról.

321 Végül, bár az ombudsman panasz alapján indított eljárásának aktájában szereplő dokumentumok listájában az „Az akta vizsgálata során beszerzett bizalmas dokumentumokra” való utalás időrendben 2010. június 1-JE és június 10. között jelenik meg, ez nem bizonyítja azt, hogy a Parlament nem semmisítette meg az említett dokumentumokat 2010. márciusban. A 2010. június 10-én az aktához csatolt feljegyzésből ugyanis kitűnik, hogy időbeli eltérés volt azon időpont között, amikor az ombudsman a parlamenti akta vizsgálata eredményeként megszerezte e dokumentumokat, illetve azon időpont között, amikor azokat az ombudsman aktájában iktatták.

322 A fentiekre figyelemmel a felperes nem bizonyítja, hogy aktáját a Parlament az ombudsman hivatalból indított vizsgálatának kezdete után semmisítette meg. Ezenfelül, a fenti 209. és azt követő pontokban rögzített indokok miatt az ombudsman nem hibázott, amikor nem vizsgálta meg a felperes aktájának a Parlament általi megsemmisítését.

c) A 2005 és 2007 között betöltetlen álláshelyekről

323 Annak bizonyítása érdekében, hogy minden esélye meglett volna arra, hogy 2005. június és 2007. augusztus között felvegyék, ha a Parlament nem akadályozta volna meg kinevezését, a felperes kéri, hogy nyújtsák be az A 7 besorolási fokozathoz tartozó, 2005. június és 2007. augusztus között betöltetlen általános tanácsosi álláshelyek listáját, valamint a felpereséhez hasonló profillal rendelkező, ezen időszak alatt kinevezett ideiglenes alkalmazottak számát, továbbá a felvett személyek állampolgárságát.

324 A Törvényszék úgy ítéli meg, hogy nem kell helyt adni e kérelemnek, mivel az ombudsman nem tekintette úgy, hogy a felperesnek nem volt semmi esélye a felvételre. Ha ugyanis az ombudsman úgy vélte volna, hogy a felperesnek nincs semmi esélye a felvételre, akkor nem folytatott volna vizsgálatot a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listájára való felvétele közlését illetően.

d) A 2007. május 14-i „pooling” dokumentumban található kihagyásokról

325 A 2007. május 14-i „pooling” dokumentum a Parlamenttől és más uniós intézményektől származó információkat tartalmaz. Az ombudsman által a Törvényszék részére átadott változatban bizalmasként megmaradt információkat a Parlament nyilvánította ilyennek, és azok más uniós intézményekre vonatkoznak. Ellentétben a felperes által előadottakkal, az adatok elhagyása nem zavaró, és nem jelenti a bizalmasság a Parlament részéről való egyoldalú értelmezését. A Parlamentnek ugyanis nincs hatásköre arra, hogy más intézmények adatait azok hozzájárulása nélkül közölje.

326 Ezenkívül mindenesetre az a kérdés, hogy voltak-e egyéb elérhető álláshelyek a francia nyelvű tanácsosok számára, nem tűnik ki a 2007. május 14-i „pooling” dokumentumból, ahogy azt a felperes láthatóan feltételezi. E lista ugyanis azokat a személyeket tartalmazza, akinek neve szerepel az alkalmassági listákon, de azt nem, hogy vannak-e betöltetlen álláshelyek az intézményeknél.

327 E körülményekre figyelemmel el kell utasítani a felperes által a 2007. május 14-i „pooling” dokumentum egyes részeinek bizalmasságát illetően a 2012. április 25-i és 2012. június 6-i levelében megfogalmazott kifogásokat.

e) Arról, hogy a Parlament nem nyújtotta be a szóban forgó alkalmassági lista 2005. júniusi változatát és a kiírás befejeződését megállapító feljegyzéseket

328 Azon állítást illetően, amely szerint a felperes nevét tartalmazó alkalmassági listát egyáltalán nem hozták létre, meg kell jegyezni, hogy 2005. május 19-i levelében a Parlament főtitkára arról tájékoztatta a felperest, hogy neve a továbbiakban szerepel az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáján. Ezenkívül a felperes maga is benyújtotta a jelen eljárásban a Parlament személyzeti főigazgatója 2005. május 17-i határozatának másolatát, amely megállapította, hogy a felperes neve szerepelt az említett listán. Ebből következik, hogy a jogilag megkövetelt módon alátámasztható, hogy a Parlament ténylegesen bizonyította e lista létezését.

329 Azon kifogást illetően, amely szerint az ombudsman elmulasztotta megállapítani a Parlament által megvalósított hivatali visszásságot amiatt, hogy az nem volt képes benyújtani a felperes nevét tartalmazó alkalmassági lista közzétételére vonatkozó feljegyzéseket, meg kell állapítani, hogy olyan új kifogásról van szó, amely nem minősül egy már meglevő kifogás kiegészítésének, vagy új tényen alapuló kifogásnak. Ennélfogva e kifogás elfogadhatatlan. Amennyiben a felperes kifogását úgy kell érteni, hogy az a kiírás befejeződését megállapító feljegyzések ellenőrzésének hiányára vonatkozik, akkor vissza kell utalni a fenti 97. és azt követő pontokban szereplő értékelésre.

f) Az E. elektronikus levelének benyújtására irányuló kérelemről

330 A felperes kéri E. azon elektronikus levelének benyújtását, amelyre a Parlament 2006. június 21-én válaszolt, azzal az indokkal, hogy az említett elektronikus levél olyan információkat tartalmaz, amelyek megerősítik, hogy a Parlament nem továbbította a szóban forgó alkalmassági listát. A felperes lényegileg úgy véli, hogy ez az elektronikus levél potenciálisan lehetővé tenné annak bizonyítását, hogy a Tanács tőle szerzett tudomást pályázatáról, nem pedig az említett lista Parlament általi átadásának eredményeként.

331 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2006. február 21-i elektronikus levélből kitűnik, hogy a Parlament egy alkalmazottja átadja a felperes életrajzát és pályázatát E., a Tanács alkalmazottja részére, annak kérésére. A 2006. február 21-i elektronikus levél az ombudsman vizsgálata céljából előkészített „aktákban” szereplő dokumentumok közé tartozott (lásd a fenti 93. pontot, valamint a felperes 2012. június 6-i levelét). 2007. október 22-i határozatában az ombudsman kiemelte, hogy a vizsgálat megerősítette, hogy a felperes életrajzát elküldték a vele kapcsolatban információkat kérő „szolgálatnak”, vagyis a Tanácsnak.

332 Ugyanakkor a jelen ügyben kellő mértékben bizonyítást nyert, hogy az ombudsman nem tudta bizonyítani a 2007. október 22-i határozatban szereplő, arra vonatkozó állításokat, amelyek szerint a többi uniós intézményt, szervet és hivatalt megfelelően tájékoztatták a felperes nevének az EUR/A/151/98 versenyvizsga alkalmassági listáján való szerepeltetéséről, miután felvették a felperest a listára. A 2006. február 21-i elektronikus levél nem cáfolja ezt a megállapítást. A kért dokumentum benyújtása tehát nem szükséges a jelen ügyben.

333 Egyebekben, a 2006. február 9-i és 2007. január 23-i levelek benyújtására irányuló kérelem ugyanerre a kérdésre vonatkozik. Következésképpen, a fenti 332. pontban szereplő indokok miatt nem lehet helyt adni a felperes kérelmének.

g) Az E. O’Reilly idézésére vonatkozó kérelemről

334 Az E. O’Reilly idézését tartalmazó bizonyítás-felvétel elrendelése iránti kérelmet el kell utasítani. A Törvényszék ugyanis úgy véli, hogy a jelen ügyben benyújtott bizonyítékok elégségesek a felperes keresete megalapozottságának elbírálásához.

Végkövetkeztetés

335 A fenti megfontolások összességére figyelemmel a jelen keresetnek részben helyt kell adni.

336 Az ombudsman ugyanis mind a felperes panasza nyomán lefolytatott és a 2007. október 22-i határozatot eredményező vizsgálat, mind pedig a hivatalból indított és a 2011. március 31-i határozathoz vezető vizsgálat során követett el jogsértéseket. E jogsértések egy tény elferdítésében, egyes vizsgálati feladatok során a gondosság elmulasztásában, valamint az ésszerű határidő be nem tartásában álltak, és kellően súlyosak ahhoz, hogy megalapozhassák az Unió felelősségét. Nem okozták ugyan a felperes által hivatkozott vagyoni kárt, ellenben méltányossági alapon 7000 euróban meghatározott nem vagyoni kárt okoztak.

337 A Törvényszék a felperes keresetét ezt meghaladó részében elutasítja.

A költségekről

338 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 3. §-a szerint részleges pernyertesség esetén a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását.

339 A jelen ügyben az ombudsman és a felperes is részleges pervesztes lett. Következésképpen a felperest kell kötelezni saját költségei felének és az ombudsman költségei felének viselésére, míg az ombudsmant kell kötelezni saját költségei felének és a felperes költségei felének viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék kötelezi az Európai Ombudsmant, hogy Claire Staelen részére fizessen meg 7000 euró kártérítést.

2) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) Az Európai Ombudsman maga viseli saját költségeinek felét, valamint köteles viselni C. Staelen költségeinek felét.

4) C. Staelen maga viseli saját költségeinek felét, valamint köteles viselni az Európai Ombudsman költségeinek felét.

Prek Labucka Kreuschitz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. április 29-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei 1

I – Az ombudsmanhoz benyújtott panaszt megelőző tényekről 1

II – Az ombudsmanhoz benyújtott panaszról 3

III – Az ombudsman által hivatalból indított vizsgálatról 4

Az eljárás és a felek kérelmei 7

A jogkérdésről 8

I – Az elfogadhatóságról 8

II – Az ügy érdeméről 9

A – Bevezetés 9

B – Az Unió szerződésen kívüli felelősségének fennállásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatról . 10

C – Az állítólagos jogsértésekről 11

1. A 94/262 határozat 3. cikke (1) bekezdésének, a végrehajtási rendelkezések 5. cikkének és 9. cikke (2) bekezdésének, valamint a gondoskodás elvének és a megfelelő ügyintézés elvének megsértése körébe tartozó jogsértésekről 11

a) Előzetes észrevételek 11

b) A 94/262 határozat 3. cikke (1) bekezdésének, a végrehajtási rendelkezések 5. cikkének és 9. cikke (2) bekezdésének, valamint a gondoskodás és a megfelelő ügyintézés elvének megsértése körébe tartozó, a 2007. október 22-i határozatot érintő vizsgálatok során elkövetett jogsértésekről 14

– BevezetésI 14

– A jogsértések fennállásáról 14

– A kellősen súlyos jogsértés fennállásáról 22

– Végkövetkeztetés 23

c) A 94/262 határozat 3. cikke (1) bekezdésének, a végrehajtási rendelkezések 5. cikkének és 9. cikke (2) bekezdésének, valamint a gondoskodás és a megfelelő ügyintézés elvének a 2011. március 31-i határozattal összefüggésben való megsértése körébe tartozó jogsértésekről 23

d) Végkövetkeztetés 25

2. A nyilvánvaló mérlegelési hibák körébe tartozó jogsértésekről 25

Bevezetés 25

A Parlament véleményének a 2007. október 22-i határozatban való idézéséről 25

A 2007. október 22-i határozat kijavításáról 25

Az alkalmassági lista többi intézmény részére történő rendelkezésre bocsátásáról 26

A 2007. október 22-i határozat 2.2 pontjáról 28

Az alkalmassági lista érvényességi idejéről 29

A felperes aktájának megsemmisítéséről 31

A 2007. május 15-i levélre adott válaszról 33

Az arra vonatkozó vizsgálat hiányáról, hogy a Parlament ellenezte a felperes kinevezését 33

Végkövetkeztetés 33

3. Az ombudsman pártatlanságának, tárgyilagosságának és függetlenségének hiánya, illetve rosszhiszeműsége és a hatáskörrel való visszaélés miatt bekövetkezett jogsértésekről 34

4. A gondoskodás elvének, a „megfelelő ügyintézés” elvének, az ésszerű határidőn belüli eljárás elvének, a magatartási kódex 14. és 17. cikkének, valamint az Alapjogi Charta 41. cikkének megsértése miatt bekövetkezett jogsértésekről 37

a) Bevezetés 37

b) Az ésszerű határidőről 37

c) A helyes magatartási kódex tiszteletben tartásáról 39

d) Az iratokba való betekintés elmaradásáról 40

e) Végkövetkeztetés 40

D – A kárról és az okozati összefüggésről 40

a) Előzetes megfontolások 40

b) A vagyoni kárról, valamint az e kár és az ombudsman által elkövetett jogsértések közötti okozati összefüggésről 41

c) A nem vagyoni kárról, valamint az e kár és az ombudsman által elkövetett jogsértések közötti okozati összefüggésről 43

III – A pervezető intézkedésekre, illetve bizonyításfelvételre vonatkozó kérelmekről, valamint az új kifogások előterjesztéséről 44

A – A válaszban szereplő kérelmekről 44

B – A viszonválaszt követően megfogalmazott kérelmekről 45

1. Bevezetés 45

2. Értékelés 46

a) A Parlament jogi szolgálata egy tagjának érintettségéről 46

b) A parlamenti akta megsemmisítéséről 47

c) A 2005 és 2007 között betöltetlen álláshelyekről 47

d) A 2007. május 14-i „pooling” dokumentumban található kihagyásokról 48

e) Arról, hogy a Parlament nem nyújtotta be a szóban forgó alkalmassági lista 2005. júniusi változatát és a kiírás befejeződését megállapító feljegyzéseket 48

f) Az E. elektronikus levelének benyújtására irányuló kérelemről 48

g) Az E. O’Reilly idézésére vonatkozó kérelemről 49

Végkövetkeztetés 49

A költségekről 49